

Nước có cam gas

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22: Thiếu</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24: Thiếu</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26: Thiếu</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29: Thiếu</u>	

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33: Thiếu

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 1

*Mấy năm nay, tôi đã ra một quyết định, theo thói quen luôn tự hỏi ba câu

"Hành Chu có ở đây không."

Nếu Hành Chu ở, tôi ở.

Nếu Hành Chu không ở, tôi sẽ đi.*

Để từ chối vấn đề hai người già trong nhà

hiệt tình đòi đưa cô đến trường nhập học mà Hạ Tang Tử đã lén đổi lại vé máy bay đi Lan Thị.

Chờ khi máy bay hạ cánh, Hạ Tang Tử bắt taxi, sau đó mới gọi điện thoại về nhà báo bình an, liền thấy mọi việc đều đại cát.

Ngược lại với sự bình tĩnh của cô, Hạ gia ở Nguyên Thành lại loạn như một nồi cháo.

Ông Hạ đã ngoài 60 tuổi, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, tiếng thì như chuông báo, đều làm cả bầy chim sẻ trên cây dâu ở hậu viện kinh sợ, vỗ cánh bay đi thật xa.

"Nha đầu này đúng là bướng, tự tiện làm việc cũng không thông báo với tổ chức."

Bà Hạ tập mãi thành thói quen, ngồi bên cạnh nhàn nhã uống trà.

Lúc này, điện thoại rung lên báo tin nhắn đến, bà buông ly trà, chỉ là vừa đọc xong liền cười hiền lành, mắt hơi thâm ý nhìn ông bạn già bên cạnh, cố ý nâng âm lượng, theo nội dung mà thì thầm, "Báo cáo Hạ thủ trưởng, tiểu Hạ đồng chí đã đến nơi bình an, tất cả đều rất tốt, xin đừng nhớ mong."

Chân mày ông Hạ run lên, có điều sắc mặt hoà hoãn hơn, hừ một tiếng, "Đồ không có lương tâm."

Bà Hạ "à" một tiếng, giả vờ muốn cúp điện thoại, "Tôi đây gọi cho Tang Tử nói con bé đừng học nữa, trở về chăm sóc thủ trưởng dưỡng lão."

"Hồ nháo." Ông Hạ lấy điện thoại trong tay bà Hạ, cầm trong tay, "Nha đầu này sốt ruột nên đi nhập học, khẳng khẳng không chịu để chúng ta đưa đi, còn không phải vì tên tiểu tử thúi kia sao."

Bà Hạ rũ mắt cười trộm, "Cháu gái lớn không giữ được nữa."

"Con bé mới mười sáu."

"Đã là sinh viên rồi, trưởng thành rồi."

So về công phu miệng lưỡi, ông Hạ đúng là không sánh bằng bà vợ nhà mình.

Trái lo phải nghĩ, cũng thấy không thoải mái trong lòng, ông liền lên lầu thay quần áo, lấy ra bàn cờ tướng bảo bối của mình, như muốn ra cửa.

"Bên ngoài mặt trời đã lên đỉnh rồi, ông còn đi đâu nữa?" Bà Hạ quay đầu hỏi.

Ông Hạ đổi giày, đẩy cửa ra ngoài, cầm giận để lại một câu, "Tìm Mạnh gia tính sổ chứ sao, hỏi lão Mạnh một chút ông ta dạy cháu trai mình thế nào."

"....."

Thời gian nhập học của Quân Y Đại (*) là hai ngày sau, ký túc xá vẫn chưa mở cho sinh viên vào.

(*) viết tắt của Đại học Quân Y

Hạ Tang Tử kéo hành lý, vốn định đi khách sạn bên ngoài trường để thuê phòng, trước sắp xếp đã, chỉ có điều ông chủ nhìn cô chưa tới mười tám tuổi, nói gì cũng không cho thuê.

Cuối cùng chỉ có thể mặt dày đi theo quản lý kí túc xá khua môi múa mép, để hành lý tạm ở văn phòng, hứa hẹn đến chiều sẽ đến lấy.

Làm xong những việc này, Hạ Tang Tử nhìn thời gian, đã là một giờ chiều.

Cô không dám lè mề nữa, cơm trưa cũng không muốn ăn, chạy về sân vận động của Quốc Phòng Đại (**).

(**) viết tắt của Đại học Quốc Phòng

Hôm nay có trận thi đấu chung kết, trải qua cuộc thi ba tháng, quán về là ai, chỉ còn chờ buổi chiều nay.

Trận thi này tuy nói là dành cho sinh viên, kỳ thật số đông người tham dự đều đến từ trường cảnh sát, quân đội cả nước. Đối mặt với một đám người mạnh mẽ, không chút bản lĩnh, sẽ không ai ngốc tới nổi đến báo danh để bị đánh.

Càng không cần phải nói, ở đây một đám người thể hiện hết tài năng, sáu tuyển thủ tài năng ở trận chung kết thực lực có bao nhiêu mạnh. Trận thi đấu chiều nay không thể nghi ngờ là xuất sắc nhất, cũng khó trách sân vận động không còn chỗ ngồi.

Hạ Tang Tử tìm đúng chỗ ngồi của Quốc Phòng Đại, ra sức chen vào đám người, miễn cưỡng cũng lấy được một chỗ.

Thời gian đã đến, người chủ trì bắt đầu nói lời dạo đầu, sau đó tuyển thủ dự thi đi vào sân, mỗi tuyển thủ đại diện cho một trường khác nhau, sân vận động bị rung chuyển bởi sự cổ vũ của mọi người, thi đấu còn chưa bắt đầu, độ nóng đã dần lan toả.

Ánh mắt Hạ Tang Tử nhàn nhạt, cảm xúc lúc này tăng vọt, cứ như người ngoài cuộc.

Cho đến khi tuyển thủ cuối cùng bước vào sân, ánh mắt nhìn đến sân thi đấu, chỉ liếc mắt một cái, đã không dời mắt được, cảm xúc cũng tan đi, đuôi lông mày nhếch lên.

Nam sinh kia trên người mặc huấn phục màu xanh xám, đai lưng thật sự lớn, ống quần thẳng tắp thả dài, ống quần mạnh mẽ để trong quần ủng, từ xa nhìn lại, giống như cây bạch dương thẳng tắp trong rừng.

Ở góc độ của Hạ Tang Tử, chỉ có thể thấy sườn mặt của anh. Xương mày thiếu niên anh tuấn, mũi hơi cao, gương mặt hình thể đều hiện ra độ cung tuấn tú. Hơn nửa năm không gặp, anh hơi đen một chút, vốn không thích cười, mặc dù không nói chuyện, cũng để lộ vẻ lạnh lùng như có như không.

Không chỉ Hạ Tang Tử, đám người Quốc Phòng Đại ở vị trí cô khi thấy nam sinh này, thoáng chốc, cả đám đứng lên, âm thanh chinh tề cổ vũ cho anh: "Mạnh Hành Chu, quán quân. Mạnh Hành Chu, quán quân."

Trường quân đội, không có mấy nữ sinh, còn có thanh âm cổ vũ của nầy nam sinh quá đặc biệt, làm cho đám người xung quanh nhìn qua, mà những quân giáo sinh này cũng không dao động, sắc mặt không thay đổi, lại la hai tiếng, khí thế so còn lớn hơn vừa rồi, tựa hồ đối với vị trí quán quân rất nắm chắc. Lời nói có chút ngông cuồng, hoàn toàn làm phát lửa, các trường trung học bên trong đều bùng nổ.

Hạ Tang Tử mặc váy dài đến đầu gối, bên trong là áo len màu vàng nhạt, chân mang giày da nhỏ màu đen, tóc dài hơi xoắn để phía sau một cách tùy ý, đứng ở trong đám người toàn màu răn ri, sạch sẽ mà nhu hoà, có chút kì lạ và bắt mắt.

Cô cảm thấy không được tự nhiên, ánh mắt cứ nhìn theo Mạnh Hành Chu, nhìn thấy anh đi đến khán đài bên này, bèn lấy mũ lưỡi trai trên đầu xuống, cánh tay giơ vành nón lên vẫy vẫy giữa không trung, cũng không gọi tên anh, chỉ cùng quân giáo sinh hô một tiếng cổ lên.

Âm thanh nhẹ nhàng của cô gái cơ hồ bị bao phủ trong sự hùng hậu của mấy tên con trai.

Đi qua khán đài, âm thanh cổ vũ cũng nhỏ đi, Mạnh Hành Chu như có phát hiện, quay đầu lại, ngược mắt nhìn lên trên, thấy cặp mắt sáng ngời sạch sẽ ở đối diện, đồng tử nhếch lên, có mấy loại cảm xúc tan trong mắt, không biết là tức giận hay vui vẻ.

Ánh mắt hai người chạm được vài giây, Hạ Tang Tử cho rằng, anh dù không cười, cũng có thể để ý tới cô một chút. Nhưng mà không, ánh mắt Mạnh Hành Chu nhìn cô cứ như người xa lạ, thu hồi tầm mắt lạnh nhạt, lập tức đi về phía trước, rốt cuộc không quay đầu lại.

Kì nghỉ đông, Mạnh Hành Chu về Nguyên Thành, hai người có gặp một lần, chưa kịp gặp lại cũng chưa kịp chào một tiếng, sinh nhật vừa qua thì liền không chủ động liên lạc với cô được một lần.

Quen biết nhiều năm, thái độ của Mạnh Hành Chu đối với cô như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Nửa năm của Hạ Tang Tử, vừa chuẩn bị kì thi đại học, lại vừa phải suy nghĩ rất nhiều biện pháp liên lạc với anh. Nhưng mà, mặc kệ gọi điện hay nhắn tin, thậm chí cả gửi thư, tất cả đều như ném xuống đáy biển, không có bất kì một câu trả lời nào.

Nhưng anh mỗi tháng vẫn đều gọi về cho gia đình hỏi thăm, cũng không phải bốc hơi ở nhân gian.

Anh nguyện ý để mắt tới mọi người, chỉ là trong này không bao gồm cô thôi. Hạ Tang Tử có chút thất lạc, cầm mũ trở về chỗ ngồi.

Trận đấu dựa theo bảng tính điểm, điểm của Mạnh Hành Chu hiện tại đang dẫn đầu, vẫn luôn đứng đầu trong ba vòng trước, hôm nay anh chỉ cần thắng trận này là có thể giành được chức quán quân.

Trận đấu trước mặt, Hạ Tang Tử cũng không có hứng thú xem, cô chỉ muốn nhìn Mạnh Hành Chu ở trên sân khấu, nhưng vẫn không tìm được, không biết đã đi đâu. Cho đến khi đến lượt đấu của anh, mới không chút để ý từ đám đông đi đến.

Đối thủ đấu với Mạnh Hành Chu là người đàn ông cao lớn đến từ học viện cảnh sát thành phố Lan Thị, điểm số thi đấu của anh ta đứng thứ hai theo sát Mạnh Hành Chu.

Thực lực của anh ta rất mạnh, từ nhỏ đã tập võ, đã từng giành rất nhiều giải vàng của các cuộc thi đấu quốc gia, là học sinh được tiêu biểu của trường cảnh sát.

Hạ Tang Tử thấy hai người đối đầu, trong lòng hơi lo lắng.

Mạnh Hành Chu cao 1m87, hàng năm đều tập thể hình, ngày thường thoát nhìn cao gầy nhưng rất rắn chắc, nhưng đứng trước tên đối thủ này, cảm giác có chút nhỏ bé.

Mạnh Hành Chu kéo huấn mũ xuống, cởi áo khoác ra, tay áo ngăn ôm cơ thể, dáng người được phác hoạ rất rõ nét. Anh siết chặt của găng tay chiến đấu, bày ra năm đấm, đặt ra một tư thế tấn công. Đôi mắt đại bàng nhìn chăm chăm vào đối thủ, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Mặt khác, tên đối thủ cao lớn lại có vẻ lười nhác, rõ ràng không đem Mạnh Hành Chu đặt vào mắt. Sau vài giây, anh ta thực sự tháo găng tay chiến đấu, ném nó sang một bên, cười khinh thường, giơ ngón tay ngoắc ngoắc khiêu khích: "Nhà vô địch tỉnh, cậu đến trước, tôi không bắt nạt kẻ mọt sách đâu."

Khuôn mặt điềm tĩnh của Mạnh Hành Chu thay đổi, quai hàm căng ra, trong mắt lộ tia tàn nhẫn. Khi trọng tài tuyên bố bắt đầu trận đấu, anh không ngần ngại vùng năm đấm.

Tên đối thủ cao lớn hầu như không thoát ra được, nắm lấy cánh tay của Mạnh Hành Chu, giây tiếp theo định nắm lấy bả vai mà đẩy ngã. Mạnh Hành Chu không hoảng loạn, mượn lực xoay người mà nhảy qua, nhanh chóng đập chân đối thủ, khóa chặt hành động của anh ta và nhắm vào thái dương đối phương mà đánh.

Tên đối thủ khó khăn lắm mới tránh được, vật lộn để thoát khỏi sự trói buộc, thừa dịp Mạnh Chu xoay người, đánh một quyền qua. Mạnh Hành Chu nghiêng người né được, nhắm ngay hàm anh ta mà đấm.

Hai người đánh nhau thành một nhóm, không ai nhường ai, tình hình trận đánh khốc liệt, châm lửa cả sân vận động, đội cổ vũ hai bên quảng trường của trường reo hò liên tục, không phân biệt cao thấp.

Hạ Tang Tử nhìn chăm chăm vào Mạnh Hành Chu, cả lồng ngực như muốn bay ra ngoài, thở cũng không dám thở mạnh.

Lúc này, Mạnh Hành Chu bị tên đối thủ cao lớn đè xuống đất. Anh ta không cho anh cơ hội để thở, liên tục tấn công, Mạnh Hành Chu chống tay, tránh đi mấy quyền. Cuối cùng bị buộc vào góc, tránh cũng không thể tránh, khuỷu tay giao nhau mà tiếp được một quyền. Tên đối thủ nhìn thấy anh có điểm sơ hở, nắm đấm của anh ta đối phương hướng, hướng thẳng bụng mà đấm, chuẩn bị một đấm quyết định thắng bại.

Mạnh Hành Chu chống lại cơn đau khuỷu tay, nhấc chân đá vào đầu gối đối thủ. Nhìn thấy anh ta lảo đảo hai bước, anh căn răng đứng lên khỏi mặt đất, quay sang tấn công, từng bước lại gần, tốc độ của cú đấm như gió. Tên đối thủ chống đỡ không nổi, sau ba quyền của Mạnh Hành Chu, trọng tâm không ổn sau đó ngã xuống đất.

Thấy tên đối thủ muốn đứng lên, Mạnh Hành Chu di chuyển còn nhanh hơn anh ta, xoay người chặn lại, chế phục anh ta, bắt lấy bàn tay mà anh ta vừa khiêu khích, đôi mắt anh lạnh lùng, động tác lại ngoan tuyệt quyết đoán, dùng sức vặn.

"Đinh - Trận đấu kết thúc!"

Trận đấu chỉ cần đủ điểm. Trọng tài xuất hiện kịp thời và kéo hai người ra. Trọng tài giơ tay của Mạnh Hành Chu lên, lớn tiếng tuyên bố: "Quán quân là Đại học Khoa học kỹ thuật Quốc phòng Mạnh Hành Chu!"

Trong nháy mắt, tiếng reo hò của Quốc Phòng Đại, vang dội cả sân vận động.

Trái tim của Hạ Tang Tử cuối cùng cũng được đặt xuống. Cô nhìn thấy Mạnh Hành Chu đang được mấy bạn học vây quanh, nhận được lời chúc mừng từ đám đông, mím môi cười, tạm thời quên đi sự ảm đạm nhỏ bé của mình, cũng vui vẻ thay anh.

Trước lễ trao giải, Hạ Tang Tử vốn muốn xuống chào hỏi với Mạnh Hành Chu, vừa bước tới bậc thang, liền thấy mấy nữ sinh xung quanh chương trình, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ, trong tay mọi người không biết nơi sao đều có một chai nước, cả đám đỏ mặt, đều háo hức muốn thử.

"Mạnh Hành Chu quá đẹp trai, đừng ngăn tở, tở hôm nay nhất định phải đưa nước cho cậu ấy."

"Cậu ấy bình thường rất lạnh lùng, nhiều người như vậy, bị từ chối thì còn mặt mũi gì nữa."

"Tở không quan tâm, chẳng may nhìn một cái, lỡ được sao."

...

Ở đại học vẫn còn được hoan nghênh như vậy.

Hạ Tang Tử nhìn Mạnh Hành Chu lướt qua nhóm nữ sinh, thần sắc lãnh đạm, đi đến phòng chờ, ngấm lại, cô liền cầm túi đứng dậy, lặng lẽ đi qua.

Động tác của cô rất nhanh, ở lối vào phòng chờ, cô nhìn thấy Mạnh Hành Chu đang đứng cùng mấy bạn học, chuẩn bị đi tiếp, khu vực đó, không phải nhân viên trong trường như cô thì không thể vào, bận tâm đến mấy người xung quanh, mở miệng quy củ gọi: "Anh Hành Chu."

Giọng nói của cô gái rất thanh thúy, liền thu hút mấy nam sinh ngoái đầu lại nhìn.

Mạnh Hành Chu sau khi vận động, anh toát mồ hôi như mưa, chảy xuống cổ, tay áo ngắn màu xanh xám đều biến thành màu xanh đậm, ôm sát ngực, lên xuống phập phồng theo hơi thở của anh.

Anh nhìn thấy Hạ Tang Tử, cup mắt xuống. Sau vài giây, Mạnh Hành Chu nói vài câu với mấy bạn học xung quanh mình, để bọn họ đi trước.

Hạ Tang Tử đứng yên ở cùng một chỗ. Sau khi thấy những người khác đã rời đi, Mạnh Hành Chu một chút cũng không có ý tứ muốn ở lại. Người tính tình tốt như cô cũng phải bất mãn nói: "Ba tuổi, hơn nửa năm không gặp, anh không phải định hứa suông với em chứ?"

Hạ Tang Tử lúc tiểu học đã nhảy hai lớp, mười tuổi đã học xong tiểu học, Mạnh Hành Chu hơn cô ba tuổi nhưng cũng hai người chỉ hơn kém nhau một lớp mà thôi.

Bình thường trước mặt người lớn và người ngoài, Hạ Tang Tử luôn gọi anh là anh trai, nhưng phía sau, xưng hô ba tuổi này, cũng chưa từng sửa miệng.

Mạnh Hành Chu hơi lưỡng lự, cuối cùng anh vẫn nhắc chân đi tới, đứng trước mặt Hạ Tang Tử, thái độ cũng không được coi là tốt. Hơn nửa năm không gặp, mở miệng lại là đuổi khách: "Anh có việc, đi trước đây."

Hạ Tang Tử bước tới, nắm lấy cánh tay của anh ta, không quanh có lòng vòng, hỏi trực tiếp: "Tại sao hơn nửa năm anh không để ý đến em?"

Ánh mắt của Mạnh Hành Chu đảo qua bàn tay cô, làn da của cô trắng nõn như ngọc bích, các đốt ngón tay thon dài, lực đạo với anh mà nói chỉ là thường thôi, lại làm anh mất hết tâm trí.

Đôi môi của Mạnh Hành mím thành một đường thẳng, phun ra hai từ: "Buông tay."

Hạ Tang Tử càng nắm chặt hơn, mười phần cố chấp: "Không buông."

Mạnh Hành Chu không kiên nhẫn: "Hạ Tang Tử."

"Anh trước kia chỉ gọi em là Hạ Tang." Hạ Tang Tử chủ động buông tay, cúi đầu xuống, một bộ dáng đầy uỷ khuất, "Ba tuổi, anh thay đổi rồi, bây giờ ngay cả gia đình cũng không nhận."

"..."

Hạ Tang Tử liếc trộm nhìn anh, phát hiện anh không đi, trong lòng mừng thầm, quay người rời đi, còn cổ nức nở hai tiếng như muốn khóc.

Phía sau có mấy bạn học đi lại, thúc giục Mạnh Hành Chu lên đài nhận thưởng, anh trả lời một tiếng, quay đầu nhìn Hạ Tang Tử, bước chân tiểu nha đầu này không ngừng, gục đầu xuống càng đi càng xa.

Tâm Mạnh Hành Chu hơi khó chịu, mặc kệ đám bạn học, nhấc chân đuổi theo, ngữ khí hung ác, "Em đi đâu?"

Hạ Tang Tử chớp chớp mắt, cũng không nhìn anh, mà nhìn chăm chăm đôi giày da nhỏ, tựa như trút giận, "Ký túc xá còn chưa mở, khách sạn cũng không cho mượn phòng, em chỉ là vị thành niên từ nơi khác tới, mang theo hành lý, tìm một quán net ở tạm là được rồi."

Nói xong, cô còn phi thường có thiện ý bổ sung: "Ba tuổi, anh cứ đi đi, em hôm nay đúng là không nên tới tìm anh, À, đúng rồi, quên không chúc anh giành được quán quân."

"..."

Thái độ nhẹ bẫng của Hạ Tang Tử rơi vào mắt của Mạnh Hành Chu, không thể nghi ngờ làm châm thêm lửa.

Sắc mặt của Mạnh Hành Chu xanh mét, anh đưa tay ra nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo cô đến phòng chờ ngồi, ném cho cô một chai nước, vừa thiếu kiên nhẫn vừa bạo lực, nhưng cũng không dám làm cô đi: "Ngồi đây đợi."

- Truyện không có súng chỉ có súng hơn thôi ~~~

-Truyện này ta sẽ gộp vài chương 1 lần rồi đăng 1 lượt luôn, cho các nàng đọc cho đã:))

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trong phòng nghỉ có TV, đang phát sóng trực tiếp trận đấu.

Lễ trao giải có vài vị lãnh đạo của Quốc Phòng Đại, người mặc thường phục, trao giải huy chương đồng cùng cúp cho hạng ba, kết hợp với chụp ảnh lưu niệm.

Mạnh Hành Chu là quán quân, là trung tâm của Quốc Phòng Đại, Hạ Tang Tử từ từ trong TV nhìn thấy có không ít người muốn chụp chung với anh, còn có nhiều phóng viên truyền thông ở đó phỏng vấn.

Bận rộn xong, Mạnh Hành Chu trở lại phòng nghỉ, đã là bốn mươi phút sau.

Anh cầm cúp huy chương ở trong tay, kêu Hạ Tang Tử, hai người cùng rời đi.

Đi được hai bước, Mạnh Hành Chu nói với cô: "Anh phải về kí túc xá, anh không cầm chứng minh thư."

Hạ Tang Tử gật đầu, "Được, vậy em chờ anh dưới lầu."

Mạnh Hành Chu từ xoang mũi ừ một cái, cũng không trả lời lại.

Hạ Tang Tử luôn biết, Mạnh Hành Chu là người ít nói. Lúc còn ở Nguyên Thành, thời gian bọn họ ở chung nhiều, trên cơ bản đều là cô nói chuyện, anh nghe, ngẫu nhiên mới nói tiếp.

Nhưng lúc ấy, Hạ Tang Tử còn cảm nhận được là Mạnh Hành Chu nguyện ý nghe cô nói. Không như bây giờ, nhìn thấy cô cũng không mấy tình nguyện.

Mạnh Hành Chu chân dài, ở trường quân đội lâu rồi, đi đường so với người thường cũng nhanh hơn, Hạ Tang Tử theo không kịp, bị Mạnh Hành Chu vượt một khoảng ngắn, tâm tình càng thấp.

Ven biển Lan Thị, một năm thì có mùa hè là dài nhất, từ đầu tới cuối đều là nóng bức, ít khi nhiệt độ hạ xuống.

Hạ Tang Tử buổi sáng đi vội, không rảnh xem dự báo thời tiết, cứ theo thời tiết của Nguyên Thành mà tìm quần áo mặc. Lúc đi ra đại viện quân đội, đội cảnh vệ ngày thường chạy thể dục buổi sáng cũng không thối còi.

Nguyên Thành không thể so với Lan Thị, tháng này vẫn còn mặc đồ mùa xuân.

Hạ Tang Tử từ khi xuống máy bay đã chạy tới chạy lui, không rảnh để ý chính mình có nóng không. Bây giờ rảnh rồi, đi bộ trên quảng trường nhỏ không mái che, mới phát giác oi bức.

Mặt trời sau 12 giờ là gắt nhất, còn chưa đi ra cổng trường, trán đã toát một tầng mồ hôi mỏng.

Hạ Tang Tử nhìn bóng dáng Mạnh Hành Chu, không biết có phải anh cố ý không mà làm cô đuổi không kịp, anh cũng chả đợi.

Cảm xúc nhỏ quấy phá, Hạ Tang Tử đơn giản dừng lại, không hề đi nữa.

Cô đặt ba lô xuống, đem váy dài len bên ngoài cởi ra, bị tay áo dài che chắn cả buổi sáng, bây giờ mới mát được một chút, thích ý vô cùng.

Hạ Tang Tử đột nhiên xuất hiện trước mặt, đánh gãy nửa năm thời gian tiêu phí của Mạnh Hành Chu, mới bình phục cảm xúc.

Anh cũng không thể mặc kệ Hạ Tang Tử, chính là không biết, phải đối mặt với cô như thế nào.

Đi được một đoạn, cảm giác phía sau không có tiếng gì, Mạnh Hành Chu dừng lại, thu hồi suy nghĩ trong đầu, quay đầu nhìn, mới phát hiện Hạ Tang Tử bị vớt ở phía xa. Nhìn một chút, cô so với trước khi nghỉ đông tựa hồ gầy hơn chút, cũng cao hơn chút.

Váy dài bị gió thổi bay, hơi đông đưa, hai dây váy nhìn cô càng thêm gầy, dưới ánh mặt trời, làn da càng thêm trắng.

Hạ Tang Tử rũ mắt chỉnh lại váy, biểu tình chuyên chú, không phát hiện Mạnh Hành Chu đang nhìn. Không để ý, mái tóc hạ xuống che khuất đôi mắt, cô giơ tay vén ra phía sau tai, gương mặt lộ ra không bỏ sót điểm nào, ngũ quan điểm đạm lại an tĩnh.

Hầu kết Mạnh Hành Chu lẫn lộn hai cái, ánh mắt hơi trầm xuống, không dấu vết dời tầm mắt đi, nhìn về phía hai lùm cây bên đường. Không mở miệng thúc giục, cũng không đi qua, chỉ đứng yên tại chỗ chờ.

Lúc nghỉ đông khi đó, Hạ Tang Tử còn học lớp 12, cả ngày mặc đồng phục, tóc đuôi ngựa buộc cao. Bây giờ cô từ cao trung thành sinh viên, đồng phục cùng tóc đuôi ngựa cũng không có, bỏ bớt khí chất học sinh, đứng ở đó, đã là cô gái duyên dáng yêu kiều.

Hạ Tang Tử xử lí xong quần áo, ngẩng đầu nhìn thấy Mạnh Hành Chu ở phía trước đang đợi, trong lòng ngăn ra, đi đến bên cạnh anh.

Cô kì thật có nhiều lời muốn hỏi, lại không biết hỏi từ đâu.

Mạnh Hành Chu vô tình mà cố ý, để cô đi đến chỗ bóng râm, còn anh đứng bên ngoài.

Trên đường gặp mấy bạn học, bọn họ nhìn thấy bên cạnh Mạnh Hành Chu có cô gái, trong mắt đều muốn rơi ra.

Vốn định chế nhạo hai câu, lại ngại tính tình ngày thường hung dữ của anh, cuối cùng đều từ bỏ, chỉ là nhìn Hạ Tang Tử thêm vài lần, ánh mắt tràn ngập sự không thể tin.

Hạ Tang Tử bị loại ánh mắt kì quái "Cậu còn có thể ở cùng với con gái", "Trời ạ, nơi này còn có sinh vật con gái sao", "Cậu phản bội tổ chức", làm cả người không được tự nhiên.

Cô càng không mở miệng được, đợi cả đám đi xa, châm chước một chút, nhẹ giọng hỏi anh, "Ba tuổi, trường của anh có nữ sinh không?"

"Không nhiều lắm."

"Vậy các anh sinh hoạt bên trong, nam nhiều nữ thiếu, mấy nam sinh dư lại phải làm sao bây giờ?" =))))

Mạnh Hành Chu càng nghe càng không đúng, anh ghé mắt nhìn cô, "Cái gì làm sao bây giờ?"

Hạ Tang Tử biểu tình phức tạp, "Chính làm, mấy nam sinh dư lại, sẽ biến đổi hướng thụ như trong phim sao?"

"....."

Hạ Tang Tử vẫn chưa tiếp thu được, Mạnh Hành Chu cũng không biết rõ tình huống, chột cau mày, đến nỗi mày muốn vắt ra nước.

Cô cơ hồ là bất cứ giá nào, đề nghị nói, "Ba tuổi, nếu không chúng mình nghỉ học đi, tìm một trường tỉ lệ nam nữ cân bằng khác." (*Lạy chị*

=))))))

Mạnh Hành Chu không thể nhin được nữa, đánh gãy phán đoán không đầu của cô, "Em câm miệng."

Hạ Tang Tử không nói thêm nữa, an tĩnh nửa phút, lại nói, "Du Du lúc nào cũng nói, anh đừng tìm chị dâu thô lỗ cho cậu ấy."

"Chị dâu thô lỗ cũng không được, nếu ngay cả chị dâu đều không phải, thật là....."

.....Làm sao bây giờ a.

Mạnh Hành Chu duỗi tay, một tay nắm cằm Hạ Tang Tử, chuyển đầu cô qua. Khom lưng, cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, giống như muốn ăn tươi nuốt sống, gằn từng chữ nói, "Nửa năm vừa rồi, em đọc sách đến ngốc rồi."

Hạ Tang Tử không thể nói nên lời, chỉ có thể lắc đầu.

Con gái không thể so với đám con trai, mấy tên con trai ở trường quân đội sinh hoạt hơi thô lỗ, mặt trắng hồng, mềm đến mức muốn chạm vào thật phiền toái.

Mạnh Hành Chu không còn sức nữa, buông tay ra, hai sườn mặt của Hạ Tang Tử vẫn còn lưu lại dấu tay nhạt.

Anh thả chậm bước chân, tạm chấp nhận tốc độ của cô, ngoài miệng hùng hổ, "Đừng học hỏi Mạnh Hành Du, suốt ngày chỉ xem mấy truyện tranh ngốc nghếch."

Hạ Tang Tử cho rằng anh không hiểu, lên tiếng giải thích, "Gọi là đam mê."

"...."

Mạnh Hành Chu càng bức bối, không hiểu sao mình có thể bàn luận dài ngắn với cô gái này làm cái gì.

Mắt thấy đã tới kí túc xá, kêu Hạ Tang Tử chờ dưới bóng cây, cầm đồ chạy lên lầu, tốc độ so với ngày thường còn nhanh hơn.

—

Khoảng cách giữa Quốc Phòng Đại và Quân Y Đại chỉ cách một con phố.

Mạnh Hành Chu dẫn Hạ Tang Tử đến trường lấy hành lý, ở gần trường học, chọn một khách sạn nhìn được được.

Đi đến cửa, Mạnh Hành Chu đột nhiên dừng lại, tựa như nghĩ tới cái gì, quay đầu nói với cô, "Em ở bên ngoài chờ anh, anh thuê phòng xong, sẽ báo số phòng, em tự mình lên."

Như thế nào giống như bọn họ vụng trộm yêu đương thế này.

Hạ Tang Tử dùng não quá độ, không được tự nhiên hỏi, "Tại sao?"

Mạnh Hành Chu đạm thanh giải thích, "Bên này quản nghiêm, người nào có chứng minh thư mới được."

"....À, được."

Hạ Tang Tử có chút xấu hổ, ngoan ngoãn gật đầu, đến chỗ mát chờ anh.

Nhìn một thân huấn phục của Mạnh Hành Chu, kéo hành lý của cô đi càng ngày càng xa, trong lòng Hạ Tang Tử không nói lên được tư vị gì.

Được chăm sóc tất nhiên tốt, nhưng Mạnh Hành Chu đối với cô, rốt cuộc là có chỗ nào không đúng.

Bọn họ không hề thân thiết, không hề không giấu nhau gì, thậm chí xem như không có gì để nói.

Nửa năm qua, phảng phất từng chút một, chung đụng giữa cô và anh, đều cách một con sông

Mà cô lại không biết, con sông này mọc lên từ lúc nào.

Lúc này, điện thoại báo có tin nhắn, Hạ Tang Tử mở ra xem, là của Mạnh Hành Du.

"Gặp anh tớ chưa?"

Hạ Tang Tử trả lời đúng sự thật, "Thấy rồi, anh ấy là quán quân."

"Không hồi hộp chút nào."

Mạnh Hành Du đánh chữ rất nhanh, lại nhắn một tin, "Kì thật tớ cũng không thật thích cậu, nhưng so với mấy nữ nhân thô lỗ kia, cậu còn tính hiếu biết gốc rễ. Thiên thời địa lợi nhân hoà, cậu mà còn không bắt được anh tớ, về sau đừng nhận là người của Mạnh mẽ đây."

Hạ Tang Tử dở khóc dở cười: "Được."

Mạnh Hành Du còn chưa nhắn lại, Mạnh Hành Chu đã nhắn tin số phòng cho cô.

Hạ Tang Tử cũng không dám để anh đợi lâu, cũng không có thói quen làm người khác đợi.

Cô đành phải kết thúc cuộc nói chuyện phiếm với Mạnh Hành Du, nói trọng điểm, "Buổi tối tớ gọi lại cho cậu, anh ấy mượn phòng xong rồi."

"????????"

Hạ Tang Tử cất điện thoại, đi một đường vào khách sạn, đi đến thang máy lên lầu hai mươi ba.

Ra thang máy, Hạ Tang Tử đi theo bảng hướng dẫn bên phải, cô chỉ lo nhìn dãy số, không chú ý đường phía trước, cũng có người từ phòng đi ra, đụng vào cô.

Túi xách nữ sinh đó rớt trên đất, Hạ Tang Tử hồi phục tinh thần, vội nhặt lên cho cô ta, mặt đầy xin lỗi, "Ngại qua, không đụng trúng cô chứ?"

Nữ sinh liếc mắt đánh giá cô một cái, cầm túi của mình, "Không có gì."

Sau khi nữ sinh đó rời đi, Hạ Tang Tử tiếp tục tìm phòng, lần này nhớ kĩ nhìn đường.

Đi đến cuối hành lang, cửa phòng mở ra, cô ngẩng đầu nhìn số phòng, xác nhận không nhầm mới đi vào.

Còn chưa thấy Mạnh Hành Chu, trong phòng đã truyền đến tiếng tru rít gào của con gái

——

"Mạnh Hành Chu anh chính ma quỷ ——!"

"Vị thành niên cũng không buông tha a ——!"

"....."

Nghe thấy giọng của Mạnh Hành Du, Hạ Tang Tử vừa nghĩ đến chính mình nói, phản ứng lại, hiểu lầm rồi, chạy nhanh vào giải thích.

Thấy Hạ Tang Tử đi vào, Mạnh Hành Chu cho cô một ánh mắt, không tiếng động ngăn cản cô lên tiếng, chính mình trả lời Mạnh Hành Du, "Em

tác nghiệp chưa đủ sao?"

Mạnh Hành Du ồn ào đến lợi hại, tựa như phóng hoả tiễn, "Anh không thể bởi vì Hạ Tang Tử ngốc nghếch mà khi dễ cậu ấy. Anh dám làm xằng bậy, em lập tức nói với ông."

Hạ Tang Tử không nhịn được, bên cạnh nhỏ giọng nói, "Du Du, không phải như cậu nghĩ."

Mạnh Hành Du chỉ thiếu không từ trong điện thoại vươn tay tóm cô đem về Nguyên Thành: "Cậu bây giờ lập tức, tránh xa tên đàn ông thối này ngay."

Mạnh Hành Du thường ngày ở nhà, chính là bảo bối trong lòng bàn tay. Bố mẹ yêu thương, ông bà lại che chở, dung túng từ nhỏ đến lớn. Phóng mắt nhìn lại, toàn bộ Mạnh gia, người có thể trấn trụ được nữ ma đầu nhỏ này, chỉ có anh trai có nữ ma đầu mà thôi.

Mạnh Hành Chu trầm mặc chớp mắt một cái, ngữ khí ngược lại ôn nhu một chút, "Lần trước em nói muốn điện thoại mới đúng không?"

"Đúng vậy." Mạnh Hành Du trả lời rất nhanh, lập tức nghĩ lại đang còn cái nhau, không thể mất mặt, liền nói, "Em mới không hiềm lạ, anh đừng hời lộ em. Em bây giờ cho dù có mười cái điện thoại trong tay, quỳ gối trước mắt cầu xin em cầm, cũng đừng mơ tưởng bịt được miệng em."

"Anh mua rồi, ở trong kí túc xá của anh, là màu hồng phấn em thích nhất."

Mạnh Hành Du đột nhiên an tĩnh lại.

Mạnh Hành Chu khế nhếch miệng, bất ngờ nói, "Quay về, anh sẽ lấy lại, quăng vào thùng rác."

"....."

An tĩnh ba giây, Mạnh Hành Du ở đầu kia điện thoại kêu rên mấy tiếng, muốn nổ tung.

Mạnh Hành Chu hoàn toàn không để ý tới, tắt điện thoại.

Hạ Tang Tử bên cạnh nhìn, nội tâm không đành lòng, "Anh thật không cho cậu ấy sao?"

Mạnh Hành Chu dựa vào ghế, có chút mệt mỏi, lười biếng nói, "Tháng tư là sinh nhật con bé, chỉ cần mở miệng nói là được."

Hạ Tang Tử nghe hiểu.

Quà sinh nhật của em gái, khẳng định phải có rồi.

Nói đến sinh nhật, ánh mắt Hạ Tang Tử ảm đạm. Ngồi ở mép giường, nắm khoá kéo của áo khoác, không mấy vui vẻ, "Ba tuổi, anh thật bất công."

Mạnh Hành Chu hí mắt, không có tinh thần, phân tâm hỏi, "Cái gì?"

Hạ Tang Tử thấy thái độ của anh như có lệ, hoả khí liền bùng lên, ngẩng đầu lên, biểu tình như buộc tội anh.

"Sinh nhật năm nay của em, anh cái gì cũng không có, chúng ta cùng ngày sinh nhật mà."

"Không đưa thì thôi, anh còn rời Nguyên Thành, ngay cả chào tạm biệt cũng không nói."

"Không nói cũng thôi đi, nhưng hơn nửa năm, ngay cả phương thức liên lạc cũng không có."

"Em gọi cho anh nhiều vậy, nhắn cũng chục tin, chỉ thiếu không kêu chim bồ câu đưa thư đưa đến tận giường của anh thôi."

Hạ Tang Tử kích động, cô từ mép giường đứng lên, đi đến trước mặt anh. Cũng không biết lấy lá gan ở đâu, giơ tay gỡ xuống huân mũ của anh, che đi khuôn mặt tuần tú.

Còn chưa đủ, cách mũ, Hạ Tang Tử trên mặt anh muốn làm gì thì làm, thuận tiện trả thù vừa rồi anh véo mặt mình nữa.

Mạnh Hành Chu bị mũ che khuất, không thấy lộ khí. Hạ Tang Tử càng tự tin, "Ba tuổi, anh nói xem, anh chính là tra nam (*)."

"....."

(*) Tra nam: gã đàn ông tệ bạc.

Mạnh Hành Du cũng có truyện riêng, nhưng chỉ mới có văn án thôi, tạm dịch "Cây lựu ngọt như đường"

Văn án:

Mạnh Hành Du quen Trì Nghiễn trên đường cao tốc.

Hai xe theo đuôi nhau, một chiếc siêu xe, một chiếc xe second-hand cũ rích.

Mạnh Hành Du thấy người gây họa tướng mạo thật tốt, vẻ ngoài cứ như thần tiên, liền nổi lên tà tâm trêu đùa, "Thêm WeChat kết bạn đi, thì không cần bồi thường tiền."

Sắc mặt Trì Nghiễn không thay đổi, ngồi trong chiếc xe cũ rích, từ trong bóp rút ra tờ chi phiếu, từ thân thể đến linh hồn đều kháng cự, "Xe

của cô, tôi mua."

"....."

-

Từng có bà thầy bói tính qua mệnh của Mạnh Hành Du, nói rằng cô trời sinh phú quý, không lo ăn mặc, chỉ có bấp bênh ở trong chuyện tình cảm.

Mạnh Hành Du không tin tà thuật, cho đến khi gặp Trì Nghiễn.

Cô dùng sự thật chứng minh, không dính khói lửa phạm tục trong hồ Hàn Nguyệt, cũng không phải khó theo đuổi.

Hôm sau, Trì Nghiễn dùng tên giả bình luận cho cô: [trở về, anh sẽ dạy cho em]

Mạnh Hành Du thiếu chút nữa giận đến mức muốn chết: [như thế nào, em trị không được anh, còn không trị được người khác sao?]

Trì Nghiễn trả lời: [anh dạy cho em, làm thế nào theo đuổi được anh.]

*bá vương tiểu phú bà x tiên khí khối băng phúc hắc nam

p/s: đọc xong văn án muốn ôm luôn =)))))). Đọc truyện này Hành Du đáng yêu lắm luôn í.

- Vote đi vote, sẽ có phúc lợi ngay =))))), chương sẽ lên sàn trong hôm nay =))))

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mạnh Hành Chu và Hạ Tang Tử sinh cùng ngày, chỉ có hơn kém nhau ba năm.

Năm mười tuổi lúc đó, Hạ Tang Tử chuyển đến đại viện quân đội.

Sau 6 năm. bạn chung của hai người cũng dần đồng hoá, mỗi năm sinh nhật, hai người đều tổ chức chung.

Mạnh Hành Du thích nhất là tổ chức mấy việc này.

Gần hai năm sinh nhật của bọn họ, cũng đều do cô ấy tổ chức, mỗi lần đều rất vui vẻ, cứ như mình là thọ tinh.

Năm nay sinh nhật có chút đặc biệt.

Đây là năm đầu tiên Mạnh Hành Chu đến nơi khác học đại học. Trong đại viện, trước đây cả đám đều chạm mặt nhau, thành tình, vài tháng cũng chưa gặp qua anh, còn có chút tưởng niệm.

Mà năm Hạ Tang Tử đang học cao tam, năm trước Mạnh Hành Chu còn làm cho đại viện nở này nở mặt, giành được thủ khoa tỉnh, rất là uy phong.

Tất cả mọi người đều nói giỡn, sinh nhật năm nay, nhất định phải mượn vận khí năm trước của Mạnh Hành Chu, không thể để Hạ Tang Tử xung hỉ, xem xem có thể lấy được vị trí thứ nhất hay không.

Thành tích của Hạ Tang Tử luôn ổn định, cố tình khi nghỉ đông năm đó, không biết thế nào, vài lần thi đều phát huy thất thường, mới vỡ lẽ cả năm ngoái đều không lọt vào được top 20.

Mọi người tiếc hận rất nhiều, lại phát giác tình lý bên trong.

Lúc phân chia ban xã hội và tự nhiên, kinh động với bố của Hạ Tang Tử đang là quan ngoại giao ở tận đại sứ quán của Tây Ban Nha. Cuộc điện thoại gọi về không vì việc gì, quan tâm thì ít, mà chỉ nói cho cô biết, nhất định phải học ban xã hội.

Còn ngàn vạn lần dặn dò, đừng bỏ tiếng Tây Ban Nha. Thi đại học nhớ vào học viện ngoại giao, về sau còn kế thừa công việc của ông, trên sự nghiệp ngoại giao đều rục rờ, cúc cung tận tụy.

Hạ Tang Tử vẫn luôn nghe lời, lúc ấy không do dự cũng học ban xã hội.

Nhưng chỉ qua nghỉ hè cao nhị, không biết vì cái gì, Hạ Tang Tử lại chết sống chuyển sang ban tự nhiên.

Thầy giáo khuyên trái khuyên phải, cũng không làm cô thay đổi quyết định. Bố Hạ Tang Tử thì ở nước ngoài, quản cũng không được nhiều, người duy nhất có thể khuyên cô, cũng có hai ông bà Hạ ở nhà.

Lại cố tình hai ông bà Hạ lại đều dung túng cháu gái, còn không phải chỉ chuyển sang bạn khoa học tự nhiên thôi sao, có gì to tát chứ.

Tính tình ông Hạ cũng nói, bị thầy giáo tới nhà một lần lại một lần, phiền muốn chết. Sau đó, lại tự mình dẫn Hạ Tang Tử đi phòng hiệu trưởng, chỉ nói một câu ——

"Cháu gái tôi chính là muốn học lý, mấy người không cho, tôi liền chuyển trường cho con bé."

Đây đều là mầm mống rất tốt của Bắc Đại Thanh Hoa, trường học làm sao có thể để nước phù sa chảy ra ngoài ruộng được. Vì thế, sự tình Hạ Tang Tử chuyển ban, cũng rất nhanh giải quyết xong.

Hạ Tang Tử cũng không thua kém. Chương trình học thiếu một năm, ngay từ đầu còn cố hết sức, nửa kỳ trôi qua, từ đứng đầu ban xã hội chuyển thành đứng đầu ban tự nhiên.

Cùng Mạnh Hành Chu giống như thiên tài, cả ông trời cũng đều thưởng cơm ăn.

Tất cả mọi người đều nói vậy.

Chỉ có việc "xung hỉ" này, nhưng đã kích động Mạnh Hành Du đến hồng rồi. Vung tay lên, bao cả biệt thự ngoại ô để đãi khách.

Biệt thự, máy tính, phòng trò chơi, phòng chiếu phim, karaoke đều có hết. Tự tập cùng ngày, có đầu bếp lo cả món Tây lẫn món Trung Quốc, muốn ăn cái gì cũng có.

Cả đám chơi cả buổi.

Đến tối, cả đám nói giỡn, liền muốn hai thợ tinh trao đổi quà, bị Mạnh Hành Du ngăn lại.

Nữ ma đầu nói: "Mấy người tặng đều vậy xem, mấy người là bát quái tinh chuyển thế sao."

Mạnh gia trong đại viện rất có danh dự và uy tín, mỗi người đều bán cho Mạnh Hành Du mặt mũi, cô lên tiếng, cũng không ai dám cãi lại, sôi nổi cũng tan đi.

Da mặt của Hạ Tang Tử mỏng, mấy người rời đi, mới lấy quà của mình ra, là một cái mô hình máy bay và tàu thuyền số lượng có hạn.

Mạnh Hành Chu vẫn luôn thích chơi mô hình, Hạ Tang Tử mỗi năm đều tặng.

Nhưng mà, Mạnh Hành Chu nhìn cũng chưa nhìn, chỉ nói mình có việc, xuống lầu lấy chìa khoá lên xe, trực tiếp đi luôn.

Ngày hôm sau về đại viện, hỏi ông bà Mạnh mới biết hôm qua Mạnh Hành Chu đã bay về Lan Thị.

Một ngày sinh nhật, lại chia tay không vui vẻ gì, lại ngại mặt mũi hai nhà Mạnh Hạ nên cũng có người nghị luận gì.

Quan hệ của Hạ Tang Tử với Mạnh Hành Chu, từ sinh nhật vẫn luôn căng thẳng tới bây giờ.

Cô vẫn muốn tìm cơ hội hỏi cho rõ ràng, hôm nay gặp mặt, cảm xúc dâng trào, chưa kịp trải nệm, mọi lời đều tuôn ra hết.

Liên tiếp mang theo oán niệm chất vẩn, đánh thẳng vào Mạnh Hành Chu làm sắc mặt anh càng thêm trầm xuống, ngồi dựa vào ghế, ngay cả hô hấp đều nhỏ đến mức khó phát hiện.

Hạ Tang Tử đi qua xúc động, thu tay lại, đứng ở đối diện anh, tim đập thật nhanh, chưa nói đến sợ hãi, chỉ là thật khẩn trương.

Thật lâu sau.

Mạnh Hành Chu nhắc chân lên, lấy huân mũ trên mặt xuống, lưu loát đội lại trên đầu, từ trên chỗ ngồi đứng lên, không nhìn Hạ Tang Tử, lướt qua cô đi đến cửa, bình đạm nói, "Còn có việc, đi trước."

Lòng Hạ Tang Tử chìm xuống, cô không do dự, vọt tới trước mặt anh, dang rộng hai tay, ngăn trở đường đi, nhất định phải có trả lời, "Không được đi. Mạnh Hành Chu, anh trả lời vấn đề của em trước."

Mạnh Hành Chu đứng tại chỗ, vành nón che khuất nửa gương mặt anh. Đôi mắt hẹp dài, mang theo vài phần âm trầm, giọng nói cũng không kiên nhẫn, chỉ là bình tĩnh nói, "Trả lời không được."

Đôi tay Hạ Tang Tử run nhè nhẹ, sắp chịu đựng không nổi, cô cúi đầu, tựa như lấm nhấm, "Có cái gì mà không trả lời được...."

Mạnh Hành Chu kéo tay phải cô xuống, nhắc chân đi lên phía trước, cho tới khi gần tới cửa, anh dừng lại, thanh lãnh lưu lại một câu, "Bởi vì không muốn nói dối."

Hai tay Hạ Tang Tử rũ xuống, vô lực để ngay sườn eo, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, cái mũi đau xót, ngoài miệng vẫn không phục.

Nàng đi vào phòng, thấy cái ghế dựa vừa rồi Mạnh Hành Chu ngồi, đá một cái cho hả giận.

"Em nhất định phải làm cho anh không thể mở miệng."

Hai ngày sau, sinh viên mới của Quân Y Đại đến báo danh.

Hạ Tang Tử chuyển vào phòng kí túc xá, nói cũng khéo, nữ sinh cô đụng phải ở hành lang hôm đó lại là bạn cùng phòng của cô. Là người địa phương Lan Thị, gọi là Chu Xảo Tịch, chuyên ngành điều dưỡng.

Sau khi báo danh, Hạ Tang Tử đi với bạn cùng phòng, đến tiệm làm tóc bên ngoài trường để cắt ngắn. Cô đem hình chụp gửi cho gia đình và bạn bè xem, ông bà Hạ nhìn cũng tấm tắc khen, nói nhìn rất có tinh thần, nhìn rất có khí phách (*)

(*) cụm từ gốc là "cân quắc bất nhượng tu mi". "Cân quắc" chỉ phụ nữ, còn "tu mi" có nghĩa là đàn ông theo cổ đại, nói chung có nghĩa là "phụ

nữ không hề thua kém đàn ông".

Mạnh Hành Du thì tương đối gay gắt hơn, nói cô như quái vật tóc ngắn, cứ như tomboy, không có chút nữ tính nào cả.

Đến nỗi với Mạnh Hành Chu, từ sau lần gặp trước, đã vài ngày không liên lạc.

Hai trường thường ngày cũng không cho phép sử dụng điện thoại, cũng không được tự do ra vào, cho dù hai trường ở cạnh nhau, Hạ Tang Tử cũng không tìm được cơ hội để gặp anh.

Khoá quân huấn cho sinh viên mới của Quân Y Đại đều được thực hiện trong khuôn viên trường, hoặc ở cơ sở huấn luyện ở Quốc Phòng Đại bên cạnh. Sinh viên mới năm nay lại không được may mắn cho lắm, vừa lúc hai cơ sở của trường đều đang sửa chữa, tài nguyên trong trường không thể thoả mãn yêu cầu của quân huấn, nên trường học chỉ có thể mượn cơ sở quân đội.

Nhóm lãnh đạo của Quân Y Đại quyết tâm muốn mài dũa mấy sinh viên mới năm nay, nên đã chọn cơ sở quân đội có điều kiện gian khổ nhất ở Lan Thị, tiến hành quân huấn dài đến một tháng.

Hai ngày sau, đoàn xe chở sinh viên mới của Quân Y Đại hết đi qua sườn núi nhỏ lại đến một cái sườn núi lớn khác, trải qua xóc nảy cả buổi sáng, rốt cuộc cũng đến nơi vào giờ cơm trưa.

Cơ sở quân đội ở vùng núi xa, phong cảnh tất nhiên rất đẹp, đỉnh núi đêm cũng không hết, sân tập huấn đều là cỏ sẵn.

Mấy sinh viên mới này, không rõ cơm có đủ no không, nhưng khổ sở, sợ là có rất nhiều. Hạ Tang Tử bị mấy âm thanh oán giận vây quanh cả buổi, lỗ tai như muốn thủng.

Sau khi cả đội giải tán xuống xe, Hạ Tang đi theo bạn cùng phòng, đến nhà ăn quân đội ăn cơm trưa. Thức ăn nơi này không có nhiều nước và dầu, chủ yếu là rau xanh, tuy nhiên cũng rất ít. Món chính là bánh bao và mì sợi, cứ thay đổi theo ngày.

Hạ Tang Tử không có khẩu vị gì, chỉ suy xét đến cường độ huấn luyện, để bảo tồn thể lực, vẫn miễn cưỡng ăn nhiều một chút.

Sau khi ăn xong, trên đường về kí túc xá thì cô gặp chính trị viên của mình. Chính trị viên muốn cô trực tiếp đi thông báo cho khoa điều dưỡng, cả tháng huấn luyện ở đây, cô sẽ ăn uống và huấn luyện cùng bọn họ.

Hạ Tang Tử không có ý kiến, nói được.

Y học lâm sàng của Quân Y Đại chia thành 5 năm và 8 năm, trong vòng 8 năm đã có 3 năm liên tiếp chưa có nữ sinh nhập học. Đó cũng không phải nghề nghiệp tồi, ngược lại rất tốt. Người trúng tuyển mỗi năm rất cao, hầu hết mấy sinh viên đạt được điểm này đều không muốn ghi danh Quân Y Đại. Những sinh viên còn lại, cũng có rất ít nữ sinh hoặc thậm chí không có.

Cho nên trong trường thường nói, tấm bằng lâm sàng tám năm thì làm bằng sắt, còn người đàn ông độc thân thì như nước chảy.

Năm nay đột nhiên có một nữ sinh nhập học, còn là thủ khoa tỉnh, toàn khoa đều xem Hạ Tang Tử như bảo bối.

Mặc kệ ở đâu, thầy giáo ở trường đều luôn đối xử bất công đối với học sinh ưu tú.

Chính trị viên nhìn Hạ Tang Tử, trong lòng sinh ra một loại kiêu ngạo, khó tránh dạn dò hai câu, "Quân huấn tương đối khổ, kiên trì một chút, có khó khăn thì tới tìm thầy."

Trong lòng Hạ Tang Tử ấm áp, đáp: "Vâng, cảm ơn chính trị viên."

Sau giờ nghỉ trưa, các chính trị viên tổ chức cuộc gặp mặt cho sinh viên cùng với huấn luyện viên quân huấn.

Khoa điều dưỡng là một huấn luyện viên nữ, nói không chừng có thể nhẹ nhàng chút.

Nhưng sau khi tiếp xúc, cả đám phát hiện huấn luyện viên nữ này một chút cũng không tốt bằng huấn luyện viên nam. Mặt thì cứ xụ, ít nói ít cười, toàn thân đều lộ ra lạnh lùng, không giận mà uy, không giống như người dễ nói chuyện

Hạ Tang Tử cũng không rảnh để ý tới mấy việc này, nghe được mọi người xung quanh xì xào, không ít huấn luyện viên là sinh viên trường Quốc Phòng Đại, trong lòng cũng có một chút hi vọng.

Không biết có thể gặp được Mạnh Hành Chu không.

Nhưng nghĩ lại, con người này, từ nhỏ đã ghét làm mấy chuyện phiền phức, chắc sẽ không huấn luyện quân huấn đâu nhỉ.

Một đêm không ngủ đủ, buổi sáng nghe tiếng còi rời giường, Hạ Tang Tử ngủ thêm vài phút, suýt nữa thì đã trễ. Mặt cũng không kịp rửa, thay đồ xong, với tay lấy áo khoác với thắt lưng là chạy ngay ra sân, còn vừa chạy vừa mặc, miễn cưỡng đứng trước đội, cũng sửa soạn tạm ổn.

Tuổi Hạ Tang Tử so với mọi người đều nhỏ hơn hai tuổi, nhưng cũng không đến nỗi thấp, đứng ở hàng cuối của đội.

Khi Sở Ninh đến, cô ta bắt cả đội đứng trong một giờ, làm mấy nữ sinh cứ kêu than, oán giận hai ba câu, làm cho cả đội phải đứng thêm hai mươi phút.

Hạ Tang Tử chưa ăn bữa sáng, đứng cả buổi sáng đã muốn hết hơi, trong lòng thì cứ đếm số giây còn lại.

Sở Ninh đi một vòng, cuối cùng dừng ở bên cạnh Hạ Tang Tử, đánh giá cô từ trên xuống, lạnh giọng hỏi, "Cô tên là gì?"

Hạ Tang Tử có chút ngớ, há mồm nói: "Tôi tên—"

"Nói chuyện phải kêu báo cáo."

Hạ Tang Tử bị cô quát đến sững sốt, vội vàng sửa miệng, "Báo cáo huấn luyện viên, tôi là Hạ Tang Tử khoa y học lâm sàng."

Sở Ninh giơ tay lấy mũ của Hạ Tang Tử xuống, gần như quát lớn: "Chính trị viên chưa nói với cô, trường quân đội nghiêm cấm uốn tóc sao?"

Nói như thế nào cũng đã là cô gái lớn, bị người trạc tuổi răn dạy trước mặt nhiều người như vậy, Hạ Tang Tử cũng cảm thấy mất mặt.

Cô nuốt xuống lửa giận trong lòng, giải thích: "Báo cáo huấn luyện viên, tôi không có uốn tóc, đây là xoắn tự nhiên."

"Hạ Tang Tử đúng không?"

Sở Ninh như nghĩ đến gì, đùa nghịch mũ của cô, trào phúng nói: "Thủ khoa tỉnh đúng là không giống, rất biết ăn nói, trình độ tìm cớ so với người bình thường đều rất cao."

Tính tình Hạ Tang Tử nhu hòa, nhưng gặp phải đái ngộ không công bằng, cũng sẽ không nuốt cơn giận được.

Cảm giác được giọng nói của Sở Ninh không khách khi, Hạ Tang Tử ngẩng đầu, trong mắt như bốc cháy lên hai ngọn lửa, "Tôi không nói sai, tóc chính là trời sinh."

Sở Ninh lại không buông tha: "Ai có thể chứng minh?"

Hạ Tang Tử ngẩn ra: "Chứng minh cái gì?"

Sở Ninh cười nhạo một tiếng, ánh mắt đảo qua cả đội, đề cao âm lượng: "Mọi người, ai có thể đứng ra chứng minh, tóc của Hạ Tang Tử là xoắn tự nhiên."

Đây rõ ràng là làm cô khó xử mà.

Cả nhóm chỉ học chung chưa được hai ngày, Hạ Tang Tử lại không phải khoa điều dưỡng, nói ở đây toàn người xa lạ cũng không sai. Sao có người tới chứng minh cho cô, tóc có phải xoắn tự nhiên hay không được.

Hạ Tang Tử xem như đã rõ, Sở Ninh là muốn muốn giết gà dọa khỉ để lập uy đây, chính mình cũng không biết đụng chạm cô ta ở chỗ nào, lại trở thành con gà sắp bị làm thịt.

Thanh âm của Hạ Tang Tử lạnh xuống: "Huấn luyện viên Sở, cô có ý gì?"

Sở Ninh ngoảnh mặt làm ngơ, đem quân mũ để bên chân mình, chỉ vào đường chạy hạ mệnh lệnh, "Chạy vòng quanh, chạy đến khi tóc cô không còn xoắn nữa thì thôi."

"Tôi không chạy." Hạ Tang Tử nhìn mũ ở dưới chân, một chút cũng không chịu thua: "Tôi không có gì sai, cô không có tư cách trừng phạt tôi."

"Tôi không có tư cách không lẽ cô có sao?"

Sở Ninh cao hơn Hạ Tang Tử vài cm, đôi mắt trừng nhìn cô, tràn đầy khiêu khích, "Cô đi tìm người chứng minh đi, tìm được rồi, tôi sẽ xin lỗi cô."

Hạ Tang Tử hiểu rõ, không thể nói lý cùng cô ta, chuẩn bị nhặt mũ lên, đi tìm chính trị viên giải quyết.

Lúc này, lại có người động tác còn nhanh hơn cô, nhặt mũ lên trước một bước.

Tác giả có lời muốn nói:

Mạnh tra nam, có người khi dễ cô vợ nhà cậu kìa!!!!

Editor có lời muốn nói:

-Mạnh tra nam sắp làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi =))))

-Chương dài hết sức dài, cần động lực T.T

-Đã bảo vote đi, sẽ có phúc lợi ngay mà:)))

SPOILER:

"Tóc của cô ấy từ nhỏ đến lớn đều là xoắn tự nhiên." Anh nhìn Sở Ninh nói.

"Tôi chứng minh cho cô ấy."

Giọng nói của anh lạnh nhạt, không mang theo một tia cảm tình, "Cô xin lỗi đi."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mạnh Hành Chu cầm mũ lên, giơ tay phủ bụi, cổ tay áo bị anh xắn đến khuỷ tay, ngón tay hon dài, khớp xương hữu lực, làn da có thể nhìn thấy đường mạch máu, gân xanh trên mu bàn tay hiện ra rõ ràng.

Hạ Tang Tử phản ứng chậm, một câu hoàn chỉnh cũng chưa nói được, "Anh...."

Ánh mắt Mạnh Hành Chu nhàn nhạt lướt qua Hạ Tang Tử.

Hạ Tang Tử cảm thấy, giờ phút này nói gì cũng đều không thích hợp, đơn giản gục đầu xuống, không hề nói chuyện.

Mạnh Hành Chu phủi sạch bụi trên mũ, giống như chính mình đội mũ ngày thường vậy, đôi tay giữ hai sườn nón, trịnh trọng đội lên cho cô. Đầu ngón tay chạm đến đuôi tóc của cô, Mạnh Hành Chu dừng một giây, đốt ngón tay hơi thu lại, không quá tự nhiên thu về.

Mặc dù hai người chưa nói với nhau câu nào, nhưng trong mắt người khác, thế nào cũng cảm thấy hai người có vấn đề.

Sở Ninh và Mạnh Hành Chu cùng trường, tất nhiên biết anh, nhận thấy chính mình bị làm lơ, cô nhẹ giọng mở miệng, ngữ khí khác xa một trời một vực như vừa rồi, "Hành Chu, không phải cậu huấn luyện khoa lâm sàng sao?"

Mặt mày Hành Chu khó che giấu lãnh đạm, anh không muốn trả lời, tầm mắt từ tóc Hạ Tang Tử nhìn qua, thanh âm lạnh lùng trong nháy mắt, hiện lên một cổ tàn nhẫn.

"Tóc cô ấy từ nhỏ đến lớn đều là xoăn tự nhiên." Anh nói với Sở Ninh.

Bả vai Hạ Tang Tử nhẹ nhàng run lên, cả người đứng sững ở đó, ngẩng đầu lên, mắt mắt kinh ngạc, nhìn sườn mặt anh.

Sở Ninh bị ánh mắt của Mạnh Hành Chu dọa sợ, trong thời gian ngắn, quên luôn chính mình muốn nói gì.

"Tôi chứng minh cho cô ấy."

Nói xong, Mạnh Hành Chu nắm cổ tay Hạ Tang Tử, kéo cô tới trước mắt, một tay khác đè bả vai của cô, không tiếng động đem cô vào lãnh địa của mình.

Thanh âm của anh lạnh nhạt, không mang theo cảm tình: "Cô xin lỗi đi."

Khu vực lúc này, đội ngũ huấn luyện không ít, ít thì cũng có bốn năm tổ, đều là học sinh Quốc Phòng Đại.

Hai vị huấn luyện viên ngày đầu tiên đã đối chọi gay gắt. Làm cho mấy sinh viên mới ghé mắt nhìn lại đây, có người gan lớn, còn thì thầm nói nhỏ.

Thấy không khí hai người bạn cùng trường không đúng lắm, cắt đứt việc xem chuyện vui của tổ mình, mặt khác hạ mệnh lệnh không phải chạy bộ thì là bước đều, đều đánh gây hứng thú xem diễn của mọi người.

Mạnh Hành Chu hướng dẫn khoa lâm sàng, nam sinh chiếm đa số, tuy nói không có bất quá như nữ sinh, nhưng cũng là hiếm kì.

Cảm nhận được cảm xúc dao động của đội mình, Mạnh Hành Chu phân tâm, quay đầu liếc mắt một cái, cũng chưa nói gì đã làm cả đội trong nháy mắt thành thật không ít.

Ánh mắt cả đám nhìn thẳng phía trước, không dám tò mò nữa, toàn tâm toàn ý đứng nghiêm.

Mà Sở Ninh bên này, phỏng chừng mọi người xem cô là nữ, trước mắt lại không chiếm được ưu thế, ánh mắt đánh giá cũng không có thiện ý.

Vốn dĩ Mạnh Hành Chu lại đây chất vấn cô, cũng đã mất hết mặt mũi, hiện tại còn bị sinh viên mới mình hướng dẫn xem thường, tâm tình Sở Ninh bộc phát, tức giận quay đầu nói, "Theo khẩu lệnh, cả đội quay bên phải."

Kết quả giọng bị lạc, cũng có mấy người không nghe theo.

Sở Ninh thiếu chút nữa tức điên, thanh âm lạnh thấu xương, quát: "Nghe không rõ sao? Tôi nói cả đội quay bên phải, không nghe lời tôi nói sao, toàn bộ thành tích quân huấn đều không qua."

Hai chữ không qua tương đối có tính uy hiếp, cả đám nghe theo lệnh của cô, chỉnh tề quay phải, sau đó còn nghe thanh âm lạnh hơn, "Chạy 20 vòng quanh sân thể dục."

Cả đám: "....."

Ngại tính mang thù của Sở Ninh, lần này không ai dám oán giận. Chỉ là cảm xúc đều viết trên mặt, bước chân đều phảng phất mang theo oán niệm rất nặng.

Nhìn thấy cả đội đã đi xa, Sở Ninh thu liễm cảm xúc, giống như người vừa rồi không phải cô ra, cười nhìn Mạnh Hành Chu: "Là xoắn tự nhiên thì

không việc gì, tớ không cố ý khó xử cô ý, chỉ là kỷ luật của quân đội, ai đều phải tuân theo, điểm này, cậu có thể hiểu, đúng không?"

Hạ Tang Tử đứng gần Mạnh Hành Chu, rõ ràng nghe thấy anh hừ một tiếng, rất nhỏ, cứ như là thở vậy.

Cô không biết Sở Ninh có nghe thấy không, chỉ là cảm giác, người phía sau, thân khí càng ngày càng lạnh.

Hạ Tang Tử không cần quay đầu lại cũng có thể biết, trong mắt Mạnh Hành Chu bây giờ có bao nhiêu thú vị.

Sở Ninh khốn quẫn, cũng sẽ cho chính mình một bậc thang leo xuống. Liếc mắt nhìn về phía Hạ Tang Tử, không làm khó dễ như trước nữa, nhìn giống như một huấn luyện viên quan tâm hậu bối vậy, "Vừa rồi hiểu lầm em rồi, cho chị xin lỗi, chúng ta còn gặp nhau một tháng, việc nhỏ này không cần để trong lòng, đúng không?"

Trong đầu Hạ Tang Tử chạy qua vô số ý niệm, không biết vì sao, cô cẩn thận quay đầu, liếc mắt nhìn Mạnh Hành Chu một cái, làm như đang hỏi ý tứ của anh.

Mặt của Mạnh Hành Chu vẫn thối như vậy, lúc bốn mắt nhìn nhau, Hạ Tang Tử cảm thấy áp lực trên vai mình hơi nặng, tinh tế mà xem, chính là ý tứ chống lưng bên trong.

Hạ Tang Tử không chút nghi ngờ, nếu giờ này cô tùy hứng một chút, không nhận lời xin lỗi của Sở Ninh, giây tiếp theo nói không chừng, Mạnh Hành Chu còn nói mấy lời khó nghe hơn nữa.

Ôn tồn lễ độ, một vừa hai phải, mọi việc đều chừa đường lui, những thứ này đều không dùng trên người Mạnh Hành Chu được.

Từ lần đầu gặp anh, Hạ Tang Tử đã biết, con người này cuồng vọng tự phụ, một thân đều là cốt cách cao ngạo. Cứ việc mấy năm trôi qua, tính cao ngạo có chuyển biến tốt hơn một chút, nhưng đã là thấm vào xương cốt, muốn sửa cũng không được.

Khi đó, Mạnh Hành Chu bị cô lập ở đại viện, tuy đều có nguyên nhân, nhưng với tính cách lạnh nhạt của anh, làm gì cũng không bán, cục diện lúc đó như đi trên tảng băng mỏng, lại thêm một ngọn lửa.

Hạ Tang Tử mơ hồ đoán được tâm tư của Sở Ninh, nhưng dù cho lời cô ta nói không xuôi tai, nhưng có một câu là có lý.

Thời gian cô chung đụng với Sở Nhan còn một tháng, mà Mạnh Hành Chu với cô ta, cũng không thể chặt đứt quan hệ bạn cùng trường được, tuy không cùng giới tính, nhưng cũng cùng trường, ngẩng đầu lên cúi đầu xuống cũng sẽ gặp.

Sự việc hôm nay nhiều người thấy như vậy, chắc chắn sẽ bị lan truyền. Nếu hôm nay Mạnh Hành Chu cứ khẳng khẳng khó xử một nữ sinh, không chịu bỏ qua, ngày sau ở Quốc Phòng Đại, không biết còn bị nói khó nghe như thế nào nữa.

Mạnh Hành Chu không để ý, nhưng Hạ Tang Tử không muốn nhìn cục diện như vậy.

Mặc kệ cô cùng Mạnh Hành Chu giận dỗi qua bao lâu, thái độ của anh như thế nào, Hạ Tang Tử cũng không muốn nhìn thấy anh sống cô độc.

Cân nhắc như vậy, Hạ Tang Tử thoải mái cười, không thêm để ý mà nói: "Đương nhiên không để ý, chỉ là có một vấn đề em hơi tò mò."

Sở Ninh ngần ra, "Chuyện gì?"

Trên mặt Hạ Tang Tử vẫn còn chút trẻ con, cố ý khoe mẽ nói, nửa thật nửa giả, càng thêm giống như có thêm vài phần như bạn cùng tuổi, "Nghe nói nhập học Quốc Phòng Đại, yêu cầu rất cao. Nhưng em thấy, huấn luyện viên Sở nên đi găng một cặp mắt kính cho đúng. Việc này là việc nhỏ, nếu sau này có việc gì lớn, lại giống như hôm này, phải làm sao bây giờ."

Sở Ninh bị cô nói kích, đáy mắt hiện lên hận ý, nhưng ngại Mạnh Hành Chu ở đây cũng không phát tác, lại cũng không nói được gì.

Mục đích của Hạ Tang Tử đã đạt được, giúp chính mình giải bức xong xoay người đối diện với Mạnh Hành Chu, tự nhiên đặt trên bàn tay đang đặt trên vai mình, nhoẻn miệng cười, "Anh về đi, em không có gì."

Mạnh Hành Chu rút tay về, cũng không làm gì thân mật, chỉ như có như không mà nhìn Sở Ninh, xoay người rời đi về đội ngũ của mình, huấn luyện như cũ.

Hạ Tang Tử không phải người yếm ớt, thấy đội của mình đã chạy xong một vòng, báo cáo với Sở Ninh một tiếng, lại chạy tới đuổi kịp cả đội.

Hạ Tang Tử cầm được thì cũng buông được, mà cô ta vì mặt mũi của mình, bắt cả đội chạy 20 vòng. Khác biệt thế nào, Hạ Tang Tử có bao nhiêu nghĩa khó, thì chính cô ta lại có bấy nhiêu không phóng khoáng.

Một trận này, uy cũng không lập được, còn làm cho Hạ Tang Tử nổi bật, thật sự được nhiều hơn mất.

Khi Sở Ninh hiểu được đạo lí này, muốn cứu giãn.

Nhưng mệnh lệnh nói ra cũng như bát nước đổ đi, không thể thu hồi nữa, cô ta cân nhắc một phen, cũng chạy theo đội ngũ, giúp đỡ cả đội chạy xong 20 vòng.

Có ngày đầu tiên như vậy, huấn luyện lúc sau, Sở Ninh cũng không khó xử Hạ Tang Tử, đối đãi như tất cả mọi người, thậm chí có đôi khi còn cố tình chữa mặt mũi cho cô.

Ví như lúc đi điều binh, trong đội có người động tác không đúng, Sở Ninh sẽ nói vài câu, sau đó mở miệng, "Hạ Tang Tử bước ra khỏi hàng, cho mọi người làm mẫu."

Một lần chưa đủ, lại có lần thứ hai, trong vòng một ngày, lượng huấn luyện của Hạ Tang Tử vô duyên vô cớ nhiều gấp đôi mọi người.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Sở Ninh trước mặt người khác là khen ngợi Hạ Tang Tử, kỳ thật là làm khó dễ cô.

Chỉ là cô ả (*) nhỏ này, không trắng trợn táo bạo như lần đầu tiên, ngoại trừ làm người khác nuốt xuống tức giận thì không còn cách nào khác.

(*) convert ghi là "tiểu hài", mà ta thật ghét Sở Ninh này, nên đổi thành "cô ả".

Buổi tối hôm nay, sau khi hết thúc huấn luyện, Hạ Tang Tử tắm rửa xong, trên đường từ nhà tắm về kí túc xá, đụng phải Chu Xảo Tịch (**), nên hai người cùng đi chung.

(**) Cái này không phải bạn, mà là bè thì đúng hơn

Nhân duyên của Chu Xảo Tịch tốt, với hai cũng có thể nói vài ba câu, nói chuyện một hồi, đề tài lại vòng đến người Sở Ninh.

"Đúng rồi, Tang Tử, cậu biết có biết bố của huấn luyện Sở của chúng ta làm gì không?"

Hạ Tang Tử cười nhạt, nghe ra Chu Xảo Tịch là cố ý nước đục thả câu, hỏi, "Làm gì?"

Chu Xảo Tịch hạ giọng, thì thầm với Tang Tử, "Cuối tuần, tỉnh có mời lãnh đạo, không phải muốn tới thị sát công việc sao?"

Hạ Tang Tử "Ừ" một tiếng, không ngắt lời, chờ cô ta nói.

Chu Xảo Tịch vươn ngón tay cái, giơ ở trước mắt Hạ Tang Tử: "Bố của huấn luyện viên Sở, ở trong đám lãnh đạo kia, là cái này."

Ngón tay cái, là chỉ người đứng đầu.

Ông Hạ lúc trẻ ở Lan Thị cũng là quân nhân, sau về hưu, cũng chú ý bước đi của thành phố, Hạ Tang Tử ngẫu nhiên cũng nghe được một chút.

Trí nhớ cô tốt, nghe Chu Xảo Tịch nhắc tới, nghĩ một chút, nhiệm kỳ mới năm ngoái, một vị mới được đề bạt lên ở Lan Thị, hình như là họ Sở.

"Đây không phải quan trọng nhất, tớ nghe người khác nói, huấn luyện Sở cùng người kia...."

Chu Xảo Tịch còn chưa nói xong, hai người đi đến chỗ rẽ, thấy một đoàn người chạy về phía sân thể dục, tưởng có chuyện gì tập hợp khẩn cấp, hỏi cũng chưa hỏi, hai người đuổi theo đám người kia, tùy tiện giữ tay một bạn học hỏi, "Các cậu chạy làm gì? Tập hợp khẩn cấp?"

Vị bạn học kia có vẻ khá hưng phấn, nhìn thấy hai cô không biết, hét lên: "Có người tỏ tình ở sân thể dục, vụ này coi bộ lớn lắm."

Trong lúc quân huấn, ai còn có lá gan lớn thế, dám chơi trò lãng mạn trong quân đội.

Lòng hiếu kỳ của Chu Xảo Tịch bị gợi lên, vội vàng hỏi, "Ai vậy? Bọn họ không sợ bị xử phạt sao?"

"Là huấn luyện viên, xử phạt gì mà xử phạt. Huấn luyện viên của khoa điều dưỡng, hôm nay sinh nhật, nhóm người Quốc Phòng Đại còn ở nhà ăn

chúc mừng đấy."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó không biết thế nào, lại nháo lên, hiện tại huấn luyện viên Sở ở sân thể dục, còn tỏ tình với huấn luyện viên Mạnh Hành Chu đấy. Cả đám ở kí túc xá đều nghe được, huấn luyện viên Sở nói đây là nguyện vọng sinh nhất, không trả lời chắc chắn thì không được."

Chu Xảo Tịch kinh ngạc che miệng, bạn học kia đi rồi, xoay người nói với Hạ Tang Tử, "Huấn luyện này của chúng ta cũng có cá tính quá đi, ỷ vào bối cảnh gia đình, tỏ tình trước mặt mọi người cũng dám là. Đúng rồi, vừa nãy tớ chưa nói xong, tớ cảm thấy chuyện này đêm nay nhất định sẽ thành, bởi vì vẫn có người nói, huấn luyện Sở cùng huấn luyện viên Mạnh kia...."

Tóc Hạ Tang Tử chưa khô, nước vẫn luôn nhỏ xuống, mùa hè nóng bức, cũng không cảm thấy gì.

"Nói cái gì?"

Nói bọn họ là một đôi nha. Cậu xem, hai người đều là học sinh xuất sắc của khoa máy tính, một người năm hai, một người năm ba, trai tài gái sắc, không phải rất xứng đôi sao?"

"Năm ngoái có cuộc thi máy tính toàn quốc, bọn họ là đại diện của Quốc Phòng Đại lấy được huy chương đấy, Lan Thị cũng được thơm lây. Lúc đó trao giải cho bọn họ, chính là bố của Sở Ninh. Cậu nói xem việc này bốn bỏ năm lên, có tính là gặp mặt người lớn không?"

Định gộp vài chương up một lần, cơ mà ngày mai Christmas rồi, nên coi như quà Giáng Sinh cho mọi người <3

CHÚC MỌI NGƯỜI GIÁNG SINH AN LÀNH

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Một trận mưa to cả tối.

Kí túc xá Hạ Tang Tử ở, là cải tạo từ nhà trệt bộ đội. Nóc nhà là thiết kế bằng sắt không thấm nước, mưa rơi trên tấm sắt, cứ vang lên tiếng bùm bùm.

Cường độ huấn luyện nhiều, cho dù hoàn cảnh ồn ào, mọi người cũng không chịu ảnh hưởng gì, ban đầu còn có người oán giận, dần dần, chỉ còn lại tiếng thở thoi.

Hạ Tang Tử trần trọc suốt đêm, nửa mơ nửa tỉnh, nghe thấy đều là tiếng mưa.

Một đêm mưa này, ồn ào nhốn nháo, làm người không sống được yên ổn.

Ngày thứ hai, tiếng còi rời giường như cũ vang lên.

Mọi người đến sân thể dục tập hợp, mười phút trôi qua, không có giáo quan nào lại đây.

Mọi người bàn luận sôi nổi, cho đến khi loa phát-----

"Huấn luyện hôm nay huỷ bỏ, mọi người trở về kí túc xá dọn dẹp."

Mưa to đã ngừng, huấn luyện lại bị huỷ bỏ.

Hạ Tang Tử đi theo mọi người về kí túc xá, dọc theo đường đi, cũng chưa nói câu nào.

Chu Xảo Tịch cùng mấy bạn học khác, trò chuyện đến rôm rả, thấy Hạ Tang Tử lạc đội, quay đầu gọi cô, "Tang Tử mau đến đây, phát gốc gì thế."

Hạ Tang Tử phục hồi tinh thần, lên tiếng đuổi theo, cùng các cậu ấy đi song song.

Nữ sinh đi cùng nhau, chỗ nào cũng không thiếu bát quái.

Một nhóm người đến chỗ im lặng, một nữ sinh nổi lên chuyện, "Ai, các cậu nghe nói chưa, chuyện tối hôm qua đó, hình như hai huấn luyện viên đều bị phạt."

Chu Xảo Tịch nhỏ giọng trả lời, "Cậu nghe ai nói? Chỉ là sáng nay một giáo quan cũng không tới, lại cho chúng ta nghỉ, rõ ràng kì quái."

"Hôm qua đứng gác là đồng hương của tớ, ở gần toà nhà văn phòng. Nghe cậu ta nói, phòng của đại đội trưởng hôm qua vẫn luôn sáng đèn, âm thanh chửi người cũng lớn, dưới lầu cũng đều nghe thấy."

"Không phải chuyện tối qua do Sở Ninh khơi mào sao? Mạnh Hành Chu đối với cô ta lãnh đạm như vậy, không giống có ý, chính cô ta một hai phải làm vậy, một tư thế muốn thông báo cho cả thế giới. Giờ còn bị náo loạn chê cười, bị Mạnh Hành Chu cự tuyệt đến không còn đường sống, mất mặt chết mất. Tớ nếu là cô ta, tớ chắc muốn đi chết rồi."

"Nói như vậy cũng không sai quá, chỉ là tối qua mấy huấn luyện viên cũng có, ý thức tập thể bộ đội mạnh như vậy, khẳng định là rất bức mình."

"Kia cũng có nặng nhẹ, lần này Sở Ninh với Mạnh Hành Chu, sợ là ăn không hết gói đem đi. Nếu như bị ghi tội thì chỉ có thể thảm. Về sau tốt nghiệp còn có chỗ nào tốt mà đi nữa. thật đáng tiếc hai học bá...."

Chu Xảo Tịch vừa muốn tiếp lời, mắt chú ý tới Hạ Tang Tử đứng bất động tại chỗ, gọi cô: "Tang Tử?"

Hạ Tang Tử thất thần, ngẩng lên nhìn Chu Xảo Tịch, đầu óc cô lộn thành một nùi nhão, tìm cái cố sức se: "Các cậu đi trước đi, tớ đội nhiên nhớ có chút việc."

Không chờ Chu Xảo Tịch trả lời, Hạ Tang Tử xoay người chạy xa.

Tối hôm qua cô cùng Chu Xảo Tịch còn chưa kịp đến sân thể dục, đã bị huấn luyện viên quát lớn, chạy về kí túc xá.

Sau khi về kí túc xá, nghe mấy người ở xem ở hiện trường phát sóng trực tiếp nói.

Thái độ Sở Ninh mạnh mẽ, bắt buộc Mạnh Hành Chu phải có đáp án. Vốn dĩ Mạnh Hành Chu không muốn phản ứng, kết quả bị Sở Ninh bắt tay, mạnh mẽ kéo lại.

Sắc mặt Mạnh Hành Chu cũng thay đổi, nói: "Tôi đối với cô không có hứng thú, đừng tới phiền tôi.", để Sở Ninh đứng đó mà quay đầu đi.

Mặc kệ Sở Ninh đứng khóc thành dạng gì, cũng không quay đầu lại.

Vốn dĩ cho rằng sẽ thành một đôi giai ngẫu, không nghĩ tới lại thành chê cười.

Nếu thổ lộ riêng bị cự tuyệt còn không sao, cố tình không lâu trước đây, Sở Ninh mới bị Mạnh Hành Chu làm mất mặt, một trước một sau này, cô ta xem như đem cho không hai chữ chứng thực.

Cơn mưa đêm qua, nước trên mặt đất còn chưa rút hết, đi đến chỗ ngập nước, một chân dẫm xuống, nước bùn bắn lên ống quần và giày cao su của Hạ Tang Tử.

Cô bước chân không nhẹ, ngược lại dẫm càng mặt càng nhanh, cuối cùng gần như chạy chậm, hướng đến toàn nhà văn phòng.

Tâm tình Hạ Tang Tử rất phức tạp.

Cô hôm qua còn nghe thấy Sở Ninh thổ lộ với Mạnh Hành Chu, trong nháy mắt, cô thiếu chút nữa đã tin, lý do Mạnh Hành Chu cách xa cô, nói không chừng là có người thích.

Cô không thể so với Mạnh Hành Du, là em gái ruột, là người thân, là thành viên gia đình không thể thiếu.

Từ trước tới giờ, bọn họ cùng chơi, là bạn bè.

Hạ Tang Tử vẫn rất rõ ràng điểm này, cũng không phải không nghĩ tới, nếu ngày nào đó Mạnh Hành Chu thích người khác, bằng thân phận bạn bè của cô, có lẽ cũng không tồn tại.

Thanh mai trúc mã, khi còn nhỏ thì là vui đùa, lớn lên chút, không có tình yêu, chỉ với cảm tình hai người, như một cây gai, không ai biết, khi nào sẽ đâm vào ngực ai.

Nhưng cô không phải không có thời điểm may mắn.

Tính tình Mạnh Hành Chu người này kém, bạn bè không nhiều lắm, lúc mới quen anh, có thể nói cực kì quái gở.

Một người như vậy, để đi vào lòng anh có biết bao nhiêu khó.

Cô dùng 6 năm thời gian cũng không làm được, mà những người khác, như thế nào sẽ dễ dàng được.

Một đường miên man suy nghĩ, khi đến dưới lầu, Hạ Tang Tử mới kịp phản ứng, chính mình cũng không có lập trường gì mà tới đây cầu tình dùm Mạnh Hành Chu.

Cô chỉ là một sinh viên bình thường, cái gì cũng làm không được.

Hơi thở Hạ Tang Tử không đều, gương mặt phỉếm hồng, ngược mắt lên nhìn toà nhà đã có niên đại rất lâu. Nó đứng sừng sững trong gió, chẳng sợ bị năm tháng phong hoá, cũng vẫn nguy nga như vậy, làm người ta cảm thấy kính nể.

Nơi này là quân đội, không phải chỗ bọn họ lớn lên, cô đều giống với mọi người, chỉ là màu xanh lá bình thường, chỉ là một phần tử nhỏ bé mà thôi.

Hạ Tang Tử nhứt chí gục đầu xuống, xoay người rời đi.

Đi được vài bước, cô nghe thấy tiếng nói chuyện phía sau, thân thể với tâm lý phản ứng lại, cô nhìn bốn phía, lựa chọn đứng phía sau thân cây.

Thanh âm hai người kia, hình như là cán bộ lớn tuổi.

"... Sở Ninh chuyện đó, kiềm chế một chút, mặt trên có người phân phó, đừng quá mức."

"Còn cần ông nhắc sao? Tôi mà yên lòng, vừa rồi phụ trọng viết đã 10km, đã không tổng cổ tên tiểu tử thúì Mạnh Hành Chu kia."

"Ông nói tiểu tử này, ánh mắt còn rất cao. Sở Ninh này gia đình có bối cảnh gì, Quốc Phòng Đại nam sinh nhiều ít, muốn làm con rể Sở gia còn không được."

"Hai người trong nhà cũng không phải đèn cạn dầu, đã hiểu rồi, sớm hay muộn cũng chết cháy. Ông xem xem, xương cốt tên tiểu tử này cứng rắn, Sở gia chắc chắn không tha cho vị tôn đại Phật này."

.....

Hạ Tang Tử vẫn luôn trốn sau cây đại thụ, đợi đến khi không nghe rõ thanh âm của hai cán bộ lớn tuổi kia mới đi ra.

Cô thấy, dãy núi phía xa kia, bao phủ bởi mây mù sau cơn mưa, như được đắp lên một mảnh lụa trắng.

Mây mù di chuyển trái phải, nhưng dãy núi vẫn đứng đó.

Chạy bộ sớm muộn gì, ở huấn luyện bình thường, cũng giống như chuyện hằng ngày.

Hạ Tang Tử về kí túc xá, lấy bình nước của mình lấy nước, sau đó chạy bộ đến đồi núi nhỏ thường đến.

Hạ Tang Tử không xác định, Mạnh Hành Chu có phải chạy phụ trong ở bên này không, dựa vào vận khí may mắn, đến chỗ giữa chờ anh.

Bốn mươi phút trôi qua, Hạ Tang Tử loáng thoáng, nhìn thấy một mảnh quân lục, chạy qua sườn núi cuối cùng kia.

Cô đi đến phía trước vài bước, đứng ở chỗ cao, nín thở chờ đợi.

Nửa phút sau, Mạnh Hành Chu chạy đến chân núi, chỉ cách Hạ Tang Tử chỉ cách một cái dốc núi, ánh mắt hai người giao nhau.

Mạnh Hành Chu dừng bước, không để ý mồ hôi trên trán, đón ánh nắng, đánh giá một chút, xác nhận phía trước là Hạ Tang Tử, mới chạy đến, tốc độ còn nhanh hơn lúc này.

Hạ Tang Tử cảm giác, Mạnh Hành Chu chạy đến trước mặt cô, chính là công phu trong chớp mắt.

Phụ trọng việt dã 10km, loại này đối với anh, thần kinh vận động tốt đến không bị ai nói, cũng coi như không hơn trừng phạt, chỉ như làm nóng người hằng ngày mà thôi.

Ở quân đội này, được thiên vị, không chỉ mỗi Sở Ninh, còn có ba tuổi của cô.

Hạ Tang Tử đột nhiên thở dài nhẹ nhõm.

Mạnh Hành Chu lưu loát tháo trang bị xuống, cả người như bị vớt ra từ nước, cả người tản ra nhiệt sau khi vận động, nhưng vẫn mang theo mùi bạc hà nhẹ như cũ.

Hạ Tang Tử nhoẻn miệng cười, đưa ly nước tới trước mặt Mạnh Hành Chu, ngữ khí như ngày thường, không khác biệt nói, "Uống nước."

Mạnh Hành Chu đưa tay lấy, vặn nắp bình ra, hầu kết di chuyển cực nhanh, mấy ngụm đã hết sạch.

"Em nghe nói."

Hạ Tang Tử đến bên người ai, bước đi hai người nhẹ nhàng, giống như tản bộ lúc 12 giờ.

Nghe Mạnh Hành Chu nói, Hạ Tang Tử sửng sốt vài giây, sau phản ứng lại, cười hào phóng, "Đúng rồi, tối hôm qua huấn luyện viên Mạnh điểm phúc không cạn, toàn trường đều biết nha."

"Hạ Tang."

"Em còn biết, huấn luyện viên Mạnh không tiếc phúc, lạnh nhạt cự tuyệt giai nhân, làm giai nhân rơi lệ."

Hạ Tang Tử trêu ghẹo xong, thấy anh không nói chuyện, xoay người che trước mặt anh, đôi tay đặt sau người, cô không đi nữa, anh cũng dừng

lại theo.

Trong núi bay tới không biết bao nhiêu mùi hoa, thanh tham đậm đậm. Khu nhà ăn quân đội đã lượn lờ khói bếp, dâng lên không trung, bị gió núi thổi, bay đi rất xa.

Thanh âm Hạ Tang Tử cũng trở nên rất nhẹ, cô nghiêng đầu nhìn Mạnh Hành Chu, vài phần nghiêm túc, vài phần trêu ghẹo, không phân biệt được cái nào đúng.

"Ba tuổi, về sau gặp người anh thích, cũng không thể như vậy, sẽ dọa cô ấy chạy mất."

Ánh mắt Mạnh Hành Chu thâm ý, liếc mắt mà giống như có thể nhìn thấy đáy lòng của Hạ Tang Tử. Anh trầm mặt chỉ trong chớp mắt, thấp giọng hỏi: "Vậy phải làm thế nào?"

Trong lòng Hạ Tang Tử nhúc nhích, do dự vài giây, vươn tay ra, nhón chân sờ đầu anh, cách anh càng gần hơn, như nỉ non bên tai.

"Anh phải như vậy, ôn như nhìn cô ấy, sờ đầu cô ấy, nói với cô ấy, anh rất thích cô ấy."

Mạnh Hành Chu nắm lấy cổ tay Hạ Tang Tử, lướt qua cô đi về phía trước, phảng phất như không nghe thấy mấy lời này.

Hạ Tang Tử cũng không vội, thanh thoi đuổi theo, nói không ngừng bên tai anh.

"Ba tuổi, anh có nghe không?"

"Nhất định phải nhớ kĩ những lời này."

"Anh xem anh, tính tình kém, tính cách lại lạnh nhạt, cho nên miệng phải ngọt một chút."

"Ba tuổi nha ba tuổi."

.....

Mạnh Hành Chu chột dừng lại, quay người, duỗi tay đè lại đầu Hạ Tang Tử, ngữ khí ác liệt, biểu tình cũng hung dữ, nhưng ngoài miệng mềm không ít, "Em nói thật nhiều."

Hạ Tang Tử không giãy giụa, cứ chịu như vậy, trên mặt che giấu ý cười, "Cho nên anh nhớ kĩ sao?"

"....Nhớ kĩ."

Mạnh Hành Chu đem quân mũ trên ba lô gỡ xuống, thô lỗ đội lên cho Hạ Tang Tử, không được tự nhiên nói, "Đội vào, đều đen như than rồi."

Hạ Tang Tử trả lời, đội mũ vào, cùng anh về căn cứ, ý cười không giảm.

Mạnh Hành Chu đưa Hạ Tang Tử đến kí túc xá, nhìn cô vào cửa, mới xoay người rời đi, về kí túc xá huấn luyện viên.

Trên đường gặp phải bạn cùng phòng Chương Tư Hoán, cậu ta từ nhà ăn đi ra, thấy Mạnh Hành Chu một thân trang bị, cũng đoán được đại khái, đuổi theo hỏi anh: "Bị phạt 10km?"

Mạnh Hành Chu liếc mắt, lãnh đạm "Ừ" một tiếng.

Anh vĩnh viễn đều như vậy, giống như không có gì làm anh để trong lòng, cái gì cũng không sao cả.

Chương Tư Hoán tập mãi thành quen, còn muốn hỏi nhiều hai câu, lại chú ý tới lỗ tai Mạnh Hành Chu từ gốc tới rễ đều đỏ bừng, tò mò hỏi: "Lỗ tai cậu sao thế? Bị ong mật cắn sao?"

Ánh mắt Mạnh Hành Chu gọn song, giơ tay sờ vành tai, vừa hồi tưởng Hạ Tang Tử nói qua, cười khẽ một tiếng.

Bộ dáng Chương Tư Hoán như gặp quỷ, "Mẹ nói, cậu cười cái gì, làm sau lưng ông đây đều lạnh toát."

Mạnh Hành Chu thu hồi tay, nhấp môi dưới, nói: "Không phải ong mật."

"Vậy là gì? Căn đúng là độc, nhìn vết cắn của cậu đều đỏ cả lên. Không biết còn tưởng rằng cậu lôi kéo cô gái nhỏ nào đi vào rừng đánh nhau."

"Là cây dâu tằm."

"A?"

Cảnh tượng Hạ Tang Tử sờ đầu anh, ở bên tai nói nhỏ câu "Tớ rất thích cậu" một lần nữa tái hiện trước mắt Mạnh Hành Chu.

Vóc dáng cô ở trung học không tính lùn, nhưng sờ đầu anh, cũng phải nhón chân.

Mạnh Hành Chu không biết trong lòng bị chạm thứ gì, hào hứng nâng tay lên, bàn tay xò ra, đặt ngay bả vai mình, khoa tay múa chân, khó khi được nhiều lời: "Cây dâu tằm cao từng này."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Uy tín của anh không nằm trên miệng, mà là trên hành động."

(Có giống Mạnh tra nam và Tang muội của chúng ta khôngggg ~~~)

Ngày lãnh đạo trên tỉnh xuống thị sát, trời còn chưa sáng, mọi người đều phải ở sân thể dục chờ xuất phát.

Đi nghiêm không biết bao nhiêu lần, cho đến khi loa phát thanh nói huấn luyện viên tập hợp mở họp, cả đội mới được nghỉ ngơi một lát.

Hạ Tang Tử đi đến dưới bóng cây, lấy chai nước của mình, uống một ngụm lớn.

Xung quanh, mấy nữ sinh tùm lại nói chuyện phiếm, thanh âm hơi to.

"Cậu nói mấy lãnh đạo nhàn như vậy sao? Còn tới thị sát quân huấn của sinh viên, làm chúng ta lăn lộn đúng thảm, bữa sáng tớ còn chưa ăn."

"Đại lãnh đạo mới không nhàn như vậy đâu. Cậu chưa nghe nói sao? Buổi sáng có biểu diễn bắn súng của mấy giáo quan, vị bên kia cũng có mặt."

"À, đã hiểu, hoá ra tới nhìn con gái. Chúng ta chỉ là một chùm lá xanh thôi, dùng để nổi bật đại tiểu thư cao quý kia.

.....

Không ít bạn học nghe thấy, đều thò qua nói hai câu, thanh âm nhỏ dần, lại đến thêm vài người.

Hạ Tang Tử uống nước xong, đóng chặt nắp bình, để chai nước lại chỗ cũ. Cô không góp vui vào chuyện đó, yên lặng rời khỏi trung tâm cuộc nói chuyện, đi về phía chỗ tập hợp của mình.

Đi ngang qua khu xà đơn, cô bị gọi lại, Hạ Tang Tử dừng bước, theo tiếng gọi nhìn qua, phát hiện Mạnh Hành Chu thế nhưng không đi họp, giờ phút này chính là lười giắc dựa vào thân cây.

Thấy cô dừng lại, Mạnh Hành Chu giơ tay, giờ hai ngón tay, ngoắc ngoắc kêu cô qua.

Thời gian nghỉ ngơi, cũng không có bao nhiêu người ở đây, Hạ Tang Tử chạy chậm qua, đứng trước mặt anh, hỏi: "Ba tuổi, sao anh không đi họp?"

Mạnh Hành Chu không chút để ý trả lời: "Mang tội vào thân, lười đi."

Hạ Tang Tử nhấp miệng cười, một chút cũng không kì quái. Anh vốn dĩ là người không theo khuôn phép.

Càng đến gần, Hạ Tang Tử mới chú ý, thấy anh đang cầm một túi đồ, cô đến gần nhìn, "Anh cầm gì thế?"

"Bánh bao với sữa đậu nành." Mạnh Hành Chu đặt túi đồ vào tay cô, dừng vài giây, bổ sung: "Lấy nhiều nên không ăn hết, cho em ăn."

Hạ Tang Tử không nghe thấy câu sau, hai cái bánh bao nhiệt vẫn đang còn nói, chắc là trong lò đầu tiên mới ra của nhà ăn, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Sao anh biết em chưa ăn sáng?"

"Em chưa ăn?" Mạnh Hành Chu đội mũ lên, vành nón che khuất đôi mắt, "Nga, vậy rất tốt, có sẵn này."

"...."

Kĩ thuật diễn vụng về như vậy, Hạ Tang Tử cũng không đành lòng vạch trần

Ăn xong "bữa sáng còn dư" của Mạnh Hành Chu, Hạ Tang Tử chậm rãi trở về đội ngũ, Sở Ninh họp xong trở về, không biết nghe thấy cái gì, trên mặt hớn hở, giống như được tiêm máu gà vậy.

Đội ngũ khác còn chưa tập hợp, đang đợi đủ sinh viên đã đến nhà ăn để ăn sáng, mà Sở Ninh lại thối còi, triệu tập đội ngũ của mình tiếp tục huấn luyện.

Có mấy nữ sinh đi ăn sáng đến muộn vài phút, bị Sở Ninh lạnh giọng quát lớn, hốc mắt đỏ bừng, uy khuất cực điểm.

Lần trước tỏ tình ở sân thể dục, Sở Ninh bị phạt còn nhẹ so với Mạnh Hành Chu, chỉ viết bản kiểm điểm hai nghìn từ mà thôi. Lúc sau náo loạn chê cười, cũng không thấy cô ta thu liễm chút nào, chỉ là máu gà kia của cô ta, lại không phát lên người Hạ Tang Tử nữa.

Khả năng Sở Ninh nghĩ đến mặt mũi của mình trước mặt đội ngũ, huấn luyện vốn trên cơ sở, lại càng ngày hà khắc, mỗi ngày đều nổi giận, nói chuyện cơ bản không lưu tình cho người khác.

Thời gian lâu, mọi người bên ngoài, thật ra cũng không oán hận mấy cái Sở Ninh nói.

Này chính là ngằm xem thường trào phúng, còn mắng nhiếc, ngày càng gia tăng.

Buổi sáng 10 giờ đúng, mấy chiếc xe hơi quân đội treo biển hành nghề, lái vào trong quân đội.

Ở giữa sân thể dục, có đài kiểm duyệt tạm thời, đội ngũ chỉnh tề đứng thẳng, theo trình tự của liên đội, tiến hành nghi thức duyệt binh ngắn gọn.

Đến lượt Sở Ninh, Hạ Tang Tử đi theo đội ngũ, khi bước nghiêm qua đài kiểm duyệt, rõ ràng cảm giác được lực chú ý của mấy đại lãnh đạo đó.

Bán mặt mũi cho ai, hướng về phía ai, trong lòng mỗi người đều rõ ràng.

Sở Ninh càng thể hiện mười phần tinh thần, cái câu khẩu hiệu của trường, nói đến mạnh mẽ vang dội, thanh âm của toàn đội, cũng không so được với khí thế của cô ta.

Kết thúc duyệt binh, mọi người được nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau cơm trưa, toàn đội lại tập hợp ở trường bắn, theo dõi biểu diễn bắn súng của huấn luyện viên.

Diễn luyện (*) chia làm hai phần, tháo ráp súng và bắn súng vào bia.

(*) Diễn luyện: biểu diễn huấn luyện

Người trước yêu cầu sẽ tháo ráp súng lục 92, sau đó nhắm trúng mục tiêu, thành tích sẽ tích theo thời gian. Người sau tính thời gian là còn 5 phát đạn, nhắm bia liên tục bắn, sau đó sẽ đếm số phát đạn trúng được trên bia.

Ở đây có nhiều sinh viên chưa từng trải nghiệm súng thật, đạn thật nên không tránh khỏi hưng phấn.

Chu Xảo Tịch thấy Hạ Tang Tử không nói câu gì, chỉ nhìn chăm chăm con kiến trên mặt đất. Giống như so với diễn luyện bắn súng, Hạ Tang Tử cảm thấy hứng thú với việc chuyển đồ ăn đi nơi nào của mấy con kiến này hơn.

Chu Xảo Tịch đung cánh tay của Hạ Tang Tử, nhỏ giọng hỏi: "Tang Tử, cậu không có kích động chút nào sao?"

Hạ Tang Tử không ngẩng đầu, qua mấy giây mới phản ứng lại, trả lời: "Tiếng súng rất to, chút nữa cậu nhớ che lỗ tai lại."

"Cậu thấy súng thật rồi sao?"

Hạ Tang Tử ngẩn ra, tránh nặng tìm nhẹ nói, "Ông nội tớ trước đây là quân nhân."

"Khó trách, tớ nói cậu như thế nào một chút cũng không kích động."

Hạ Tang Tử cười cười, cũng không nói gì.

Tất cả huấn luyện viên được chia làm ba nhóm, không biết cố ý hay vô tình mà Mạnh Hành Chu và Sở Ninh được phân chung một nhóm, vị trí còn kế nhau.

Với mấy tin tức vừa rồi, lúc hai huấn luyện viên trước sau tiến vào sinh, làm cả đám sinh viên mới tuổi trẻ đầy sinh khí mà xì xào không ngừng.

Mặt Sở Ninh khó coi đến cực điểm, nếu không phải có lãnh đạo ở đây, sợ là đã mắng hét nhóm điều dưỡng này rồi.

Ngược lại Mạnh Hành Chu, thần sắc vẫn cứ nhàn nhạt, đánh số trước bàn của chính mình, đứng ngay ngắn, đối với việc phát sinh xung quanh hết thấy đều thờ ơ.

Trong khoảng thời gian hướng dẫn quân huấn này, dài nắng dầm mưa, Mạnh Hành Chu lại phơi đen một chút, bộ dáng ít khi nói cười cũng có vài phần uy hiếp.

Nhiệt độ buổi chiều tăng cao, tất cả mọi người đều không mặc áo khoác, huấn phục màu xanh xám bao bọc làn da của anh, áo chống đạn màu đen bên ngoài, áo ngoài làm dáng người hình tam giác ngược lộ ra không bỏ sót tí nào, làm không ít nữ sinh nhìn anh vài lần.

Trong khoảng thời gian quân huấn này, cả đám cũng coi như đã lĩnh hội qua tính tình của Mạnh Hành Chu.

Anh thật ra không nói nhiều lắm, huấn luyện ngày thường ngoại trừ khẩu lệnh và mệnh lệnh quan trọng thì không thể nghe được anh nói vượt quá năm chữ.

Uy tín của anh không nằm trên miệng, mà là trên hành động.

Ví như lúc đầu, trong liên đội của anh có người cứ bị cùng tay cùng chân, sửa như thế nào cũng không được.

Sinh viên đó rất nhanh bỏ cuộc, vẻ mặt như đưa đám, Mạnh Hành Chu trực tiếp chấm thành tích quân huấn của cậu ta không đạt tiêu chuẩn, đỡ phải vì một người mà liên lụy toàn đội.

Mạnh Hành Chu chỉ thả cái rắm cùng cậu ta, nói hai chữ: Binh lính hèn nhát.

Ngày huấn luyện hôm sau, Mạnh Hành Chu mang theo dây thừng tới, trói chặt đôi tay của nam sinh đó, còn anh nắm đầu dây thừng kia, bắt cậu

ta đi nghiêm, mỗi khi nam sinh bị cùng tay cùng chân, Mạnh Hành Chu lại quay đầu lạnh giọng quát ----- tiếp tục.

Ánh mắt đó, ngữ khí đó, biểu tình đó, nếu là cậu học không được, anh ấy có thể bắt cậu đi quanh sân thể dục này cả đời.

Không biết có phải do sự uy hiếp của Mạnh Hành Chu làm kinh sợ đến dây thần kinh vận động của nam sinh kia hay không, thế nhưng tật xấu cùng tay cùng chân của cậu ta lại trị hết.

Nam sinh đó cảm động đến rơi nước mắt, luôn nói cảm ơn trước mặt Mạnh Hành Chu, cuối cùng lại chọc phiền đến anh, làm anh ném một cái dây thừng trên người cậu ta, rồi mắng một câu ngu ngốc.

Nam sinh kia không những không bực, ngược lại đối với bóng dáng rời đi của Mạnh Hành Chu, chào theo nghi thức quân đội, lớn tiếng nói: "Huấn luyện viên Mạnh, tôi sẽ nhớ ân tình anh cả đời."

Mạnh Hành Chu: "..."

Cuối cùng tổng kết lại, tất cả mọi người đều nói, huấn luyện viên Mạnh này, tính tình hơi kém một chút, khó ở chung một chút, nhưng còn mấy thứ khác, có thể nói là không thể bắt bẻ được gì.

Cũng khó trách Sở Ninh vì anh, ngay cả mặt mũi cũng không cần. Thích nhằm người (**), những lời này quả thật không sai.

(**) trong convert là "Nam sắc lăm người"

Trong căn cứ này, cũng không ít nữ sinh vì Mạnh Hành Chu mà tâm nhộn nhạo cả lên.

Nhưng có ví dụ là Sở Ninh đây, tất cả mọi người đều sợ không dám đâm vào lồng ngực của vị tiên sinh ấy, có đâm cũng chỉ đụng phải bức

tường phía Nam vừa thối vừa cứng mà thôi.

Trước khi bắt đầu diễn luyện, bố của Sở Ninh đứng ra nói hai câu, mọi người cũng phối hợp vỗ tay, vang vọng cả trường bắn.

Sau khi nói xong, diễn luyện chính thức bắt đầu.

Mạnh Hành Chu và Sở Ninh ở nhóm thứ nhất, Hạ Tang Tử ngồi vị trí ngoài cùng bên phải, đối diện với mặt bên của Mạnh Hành Chu, từ chỗ của cô, có thể thấy rõ ràng mỗi động tác của anh.

Từng bộ phận của súng lục ở trên tay anh như được giao sinh mệnh cho, cực kì nghe lời. Hộp đạn, ống phụ tùng, lò xo, được tháo ra lưu loát theo thứ tự.

Động tác của Mạnh Hành Chu nhanh đến làm mọi người có chút không nhìn rõ, cả đám chứng kiến khẩu súng được tháo ra rồi lắp ráp lần nữa, đều cố hết sức mà đi theo từng động tác của anh.

Mạnh Hành Chu lấy hộp đạn, kéo nòng, nâng súng lục lên, thân thể hơi đưa về phía trước, nhắm chuẩn mục tiêu, bóp cò.

Chỉ nghe được tiếng súng vang và tiếng chai vỡ, khi mọi người hồi phục tinh thần nhìn đến Mạnh Hành Chu, thì anh đã buông súng xuống, binh lính kế bên căn theo con số trên đồng hồ đếm ngược mà báo cáo thành tích ——

"Mạnh Hành Chu, thời gian 43.25 giây."

Trong lòng Hạ Tang Tử nho nhỏ hoan hô một tiếng, thời gian này, hình như lại phá kỉ lục lần trước của anh, trước sau chỉ thiếu ba giây.

Nửa phút qua đi, mấy giáo quan cuối cùng cũng bắn xong, còn lại mỗi Sở Ninh, đang còn phân cao thấp với súng, ngay cả lắp ráp cũng chưa có

hoàn thành.

Khi thời gian đến, binh lính bên cạnh buồng đồng hồ đếm ngược, việc công xử theo phép công: "Sở Ninh, chưa hoàn thành quy định thời gian bắn súng."

Vị trên đài kia, sắc mặt không quá đẹp, mọi người cũng không dám nói gì, trường bắn yên tĩnh không một tiếng động.

Khi không khí giăng co đến đỉnh điểm, người đàn ông trung niên mặc quân trang trên đài đứng lên, đi đến microphone, âm thanh của mang theo sự quyết đoán của quân nhân, "Nếu là diễn luyện, không cần lã huấn luyện viên, học viên cũng có thể thử. Các sinh viên Quân Y Đại, có muốn lên thử không?"

Dưới đài mọi người sôi nổi lắc đầu.

Mọi người đều từ hàng trăm người thi đại học (***), dựa vào cán bút để vào nơi này, đây đều là súng thật đạn thật, tất nhiên sách giáo khoa cũng không có dạy qua.

(***) nguyên văn là "thiên quân vạn mã", ý chỉ sự hoành tráng của một đoàn người

Người đàn ông trầm mặc trong chốc lát, thấy không có người đứng ra, cười nói: "Không sao, sau khi kết thúc quân huấn còn một chút thời gian, quân đội về sau sẽ đưa ra huấn luyện bắn súng, có thể để mọi người thể nghiệm...."

Lời nói còn chưa xong, một thanh âm thanh thúy vang lên, đánh gãy lời nói của ông, "Báo cáo, tôi làm."

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên người Hạ Tang Tử.

Trên mặt cô không mang theo ý cười, đi ra hàng ngũ, đi đến bên cạnh Sở Ninh, nhàn nhạt liếc cô ta một cái, cầm lên linh kiệt súng lục mà cô ta chưa lắp ráp xong.

Sở Ninh trừng lớn mắt, thấp giọng quát lớn, "Cô làm gì, đây là đạn thật."

Động tác trên tay Hạ Tang Tử không ngừng, hai ba lần, đã lắp ráp xong khẩu súng, lên nòng, trong nháy mắt, mấy bình rỗng trước mặt trở thành mấy mảnh nhỏ.

Toàn trường ồ lên.

Mấy vị lãnh đạo trên đài đều thay đổi nét mặt, người đàn ông trung niên kia trước hồi phục tinh thần, trên mặt khó giấu tán thưởng, "Phương pháp rất tốt, xem ra Quân Y Đại năm nay xuất hiện lớp lớp nhân tài rồi."

Hạ Tang Tử đứng lên không chỉ đơn giản vì đánh mặt mũi của Sở Ninh, mấy cái nổi bật nhỏ này, cô buông súng lục, nghiêm mặt nói, "Báo cáo, tôi còn một thỉnh cầu nữa."

"Nói đi."

"Báo cáo, tôi muốn đánh cuộc cùng mấy vị thủ trưởng. Yêu cầu mọi người cấp cho tôi năm phát đạn, phái một vị huấn luyện viên đến đứng ở bìa ngắm, nếu trong năm phát, tôi có thể trúng được trên bảy vòng, khoa điều dưỡng của chúng tôi ngày mai sẽ được miễn huấn một ngày."

Sở Ninh bị đánh mất mặt mũi, không ổn đứng ra, trào phúng cô một câu: "Cô nói thật nhẹ nhàng, đạn không có mắt, làm bị thương người khác thì sao?"

Thần sắc Hạ Tang Tử không thay đổi, tiếp tục nói, "Vậy có thể đổi thành đạn giấy."

Người đàn ông trung niên rất hứng thú, hỏi Hạ Tang Tử, "Nếu cô không trúng thì làm thế nào?"

Hạ Tang Tử như có như không nhìn Mạnh Hành Chu một cái, khuôn mặt nhỏ nhìn như thanh tú, nhưng đầy dã tâm: "Nếu tôi không trúng, cứ phạt tôi chạy phụ trọng việt dã 10km."

"Được."

Người đàn ông đồng ý đánh cược với cô, vì lý do an toàn, vẫn là chuẩn bị cho cô năm phát đạn giấy, sau đó tùy tiện tìm một huấn luyện viên đi phối hợp với cô.

Trên mặt mỗi huấn luyện viên đều mang theo vẻ không tình nguyện, bọn họ không hiểu trình độ của Hạ Tang Tử, đạn giấy tuy không làm người bị thương, nhưng trúng người vẫn rất đau, không ai nguyện làm bia ngắm sống cho một cô gái nhỏ cả.

Còn chưa tùy chọn huấn luyện viên, đã có người chủ động đứng dậy.

Mạnh Hành Chu cởi áo chống đạn trên người, đặt lên bàn, đi đến giữa trường bắn, ngẩng đầu nhìn trên đài nói, "Báo cáo, tôi sẽ làm bia ngắm cho cô ấy. Mặt khác, tôi yêu cầu dùng đạn thật."

Chương Tư Hoán là người đầu tiên nghe không lọt, không còn lo kỉ luật quân đội là gì, há mồm liền ồ ồ ào, "Mạnh Hành Chu, cậu điên rồi? Không muốn sống nữa sao."

Khoé miệng Mạnh Hành Chu khẽ nhếch, như là cười.

Anh quay đầu nhìn vào mắt Hạ Tang Tử, trầm mặc vài giây, gần như chắc chắn mà nói hai câu.

"Cô ấy chắc chắn sẽ không làm tôi bị thương."

"Nếu cô ấy thật sự nổ súng làm tôi bị thương, vậy cũng là chính khẩu súng trên tay cô bắn."

Tác giả có lời muốn nói:

Tang muội: Các người cứ đâm vào tường phía Nam đi, còn tôi đâm vào ngực của Mạnh tiên sinh.

Chương này Tang muội nhắc tới phương thức bắn súng, bên trong quân đội gọi là phương pháp huấn luyện "Bắn súng tín nhiệm", loại hình không giới hạn bắn vào bia. Dùng để huấn luyện khả năng phối hợp và trình độ tín nhiệm của các đội viên, gia tăng năng lực hợp tác và đoàn kết của đoàn đội.

Câu nói cuối cùng của ba tuổi, cũng đến từ một loại miêu tả "Bắn súng tín nhiệm", nguyên câu là ——

"Cái gì là tín nhiệm giữa chiến hữu, chính là một ngày dù cho sau lưng tôi có trúng đạn, tôi cũng sẽ tin tưởng là khẩu súng của cậu bắn."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Mọi người vốn tưởng rằng Hạ Tang Tử đứng ra, bỏ vài tiền đặt cược cũng đủ cuồng vọng rồi. Nhưng không nghĩ đến, lại có một tên càng cuồng vọng hơn, hay vẫn là một tên không muốn sống nữa.

Người đàn ông trung niên đánh giá Mạnh Hành Chu, cảm thấy có vài phần quen mắt, hỏi: "Cậu tên gì?"

Mạnh Hành Chu đứng thẳng, hai chân khép lại, giơ tay chào người đứng trên bục, chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn, "Báo cáo, tôi là Mạnh Hành Chu, sinh viên năm hai Quốc Phòng Đại ngành khoa học kỹ thuật máy tính."

Biểu tình của người đàn ông trung niên khẽ đổi, đảo mắt nhìn về phía Hạ Tang Tử, "Cô bé tên gì?"

Hạ Tang Tử bước lên, đứng bên cạnh Mạnh Hành Chu, học theo bộ dáng vừa rồi của anh, nể nếp trả lời, "Báo cáo, tôi gọi là Hạ Tang Tử, sinh viên năm nhất Quân Y Đại ngành y học lâm sàng."

Một người họ Mạnh, một người họ Hạ.

Người đàn ông trung niên như nghĩ tới điều gì, cong miệng nói, "Xem ra vận khí của tôi hôm nay không tồi, có thể gặp được hai thủ khoa tỉnh."

Thần sắc của Hạ Tang Tử và Mạnh Hành Chu không thay đổi, cũng không bởi vì câu nói khen ngợi đó mà biểu hiện tự mãn.

Người đàn ông trung niên cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ phân phó binh lính bên dưới, "Cho cô ấy đạn thật."

Cậu binh lính khó xử, nhưng ý của lãnh đạo, quân lệnh như núi, đành phải tuân theo.

Sau đó, ông trở về chỗ ngồi, sắc mặt của mấy lãnh đạo xung quanh không quá đẹp, nhưng ngại thân phận cao thấp nên cũng không tiện mở miệng.

Quân và chính từ xưa đến nay không tách rời, bố Sở Ninh cùng ông ấy mỗi người chiếm một đầu, và cũng là người duy nhất trong những người ở đây có tư cách nói một câu, "Lão Hưởng, ông làm như vậy nếu có gì xảy ra, sợ là khó giải quyết."

"Ông lo lắng rồi." Hưởng Thiên Khoát nhìn về hai người trẻ tuổi ở trường bắn, mặt mày nhiễm một cảm xúc không tên, "Trong căn cứ này, sợ là không có ai có thương pháp (*) tốt hơn hai người bọn họ."

(*) thương pháp: phương pháp/ kĩ thuật bắn súng

Đáy mắt ông Sở tràn đầy kinh ngạc, Hưởng Thiên Khoát mang binh rất nghiêm, rất ít khi khen ngợi người khác, việc này ai cũng biết.

Nhưng hôm nay, ông ấy đột nhiên khen liên tục hai sinh viên này, thật sự khác thường.

"Ông biết hai sinh viên này?" Ông Sở hỏi.

Hưởng Thiên Khoát thâm ý liếc mắt nhìn ông Sở, "Hai nhà Mạnh Hạ ở Nguyên Thành, hẳn ông cũng không còn xa lạ."

"Đây là....con cháu của hai nhà đó sao?"

Hướng Thiên Khoát "Ừ" một tiếng.

Trong lúc hai người họ nói chuyện, công tác ở trường bắn đã chuẩn bị xong.

Hạ Tang Tử lắp đạn, năm phát đạn đều đã được lên đạn, cô bày ra tư thế bắn súng đã sẵn sàng.

Bộ dáng đó, còn có thể làm mẫu để dạy học, động tác không tìm ra chút điểm sai nào.

Mạnh Hành Chu dừng lại trước bia ngắm, biểu tình vân đạm phong khinh (**), không có một chút sợ hãi, một chút khẩn trương nào. Đúng như lời vừa rồi anh nói vậy, quyết tâm nhận định phát súng của Hạ Tang Tử, sẽ không làm anh bị thương nửa phần.

(**) vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

Thị giác của Hạ Tang Tử rất tốt, cũng không do dự nữa, nhắm bia ngắm phía sau Mạnh Hành Chu, ngón tay bóp cò súng, viên đạn bay như gió, như len dao sắc bén, bay thẳng về phía anh.

Mạnh Hành Chu cũng không xoay người, viên đạn cứ thế xẹt ngang qua anh, trúng trên tấm bia phía sau.

Bốn phát tiếp theo liên tục được bắn, tất cả mọi người đều nín thở, chỉ sợ giây tiếp theo mà lệch là không xong.

Cho đến khi phát thứ năm dừng trên bia ngắm, binh lính liền đi về phía sau đếm, báo cáo số đạn—

"Năm phát đạn, phân biệt là 8.5, 7, 7.4, 8.9, 9.3, tổng điểm là 41.1."

Toàn trường im lặng vài giây, không biết ai khởi xướng, hô một tiếng, "Quân Y Đại muôn năm", cả trường bắn trong nháy mắt nổ tung, đám sinh viên sôi nổi đứng lên, đều bội phục vỗ tay cho Hạ Tang Tử.

Hương Thiên Khoát nhìn đến, trên mặt có một tia vui mừng, cảm thán với ông Sở bên cạnh: "Vị lão gia tử họ Hạ kia, năm đó ở bộ đội, chính là có tiếng tay súng thiện xạ."

Ông Sở đương nhiên biết việc này, hơn nữa Hương Thiên Khoát bên cạnh, chính là học trò của vị kia.

Không chỉ Hương Thiên Khoát, đội đặc chiến này hơn hai mươi năm, mấy tay súng bắn tỉa ưu tú, người nào mà không do sự chỉ đạo sát tay của lão gia tử kia.

Ông Sở cứ nghĩ rằng chỉ cùng họ thôi, không nghĩ tới cô nhóc Hạ Tang Tử này, thật đúng là người Hạ gia ở Nguyên Thành.

Về phần Mạnh gia, hai lão gia tử này trước kia ở quân đội, đã là chiến hữu từ lúc mới tòng quân, hợp tác vài chục năm, quan hệ rất tốt. Sau vị Hạ gia kia trở về Nguyên Thành nhậm chức tư lệnh quân khu, còn lão gia tử họ Mạnh kia không quá hai năm đã vào được hội nghị hiệp thương chính trị (***) , giao tình của hai nhà này cũng không cắt đứt.

(***) Hội nghị hiệp thương chính trị: là một cơ quan cố vấn chính trị của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Vài chục năm trôi qua, Đại tướng quân năm đó ở chiến trường uy phong bắn ra bốn phía, tuy đã tuổi già về hưu, nhưng ở Nguyên Thành cũng được xem như là nhân vật có uy tín danh dự.

Chỉ là Hạ gia này ít con, người ngoài chỉ biết, dưới gối lão gia tử chỉ có một đứa con trai duy nhất, sau khi kết hôn thì có một đứa con gái, đều là con một.

Đặc biệt cháu gái nhỏ của vị kia, chính là hòn ngọc quý trên tay, được bảo hộ rất tốt, không nhiều người gặp qua, tên cũng rất ít người biết.

Ông Sở nghĩ đến quan hệ lợi ích, sắc mặt cũng dần trở nên không đẹp như lúc đầu.

—

Sau khi kết thúc bắn súng, Hưởng Thiên Khoát thông báo toàn trường về việc đánh cuộc với Hạ Tang Tử, khoa điều dưỡng ngày mai sẽ được nghỉ huấn luyện một ngày.

Khoa điều dưỡng nghe tin tức thế, hận không thể đem Hạ Tang Tử nâng trong lòng bàn tay.

Có nhạc đệm nhỏ này, diễn luyện của huấn luyện viên còn lại, tựa hồ cũng không sôi nổi mấy, thời gian kết thúc còn sớm hơn so với dự tính nửa tiếng.

Mọi người nhìn theo mấy vị lãnh đạo xuống bậc, mới theo thứ tự trình tự liên đội mà rời đi.

Hạ Tang Tử vừa ra, đã thành danh nhân của Quân Y Đại, trên đường về kí túc xá đều có người tới chào hỏi với cô. Cho dù cô là người hướng ngoại, cũng bị một đám người nịnh hót này làm cho không biết phải làm sao.

Hạ Tang Tử trả lời không xuể, nói mình có việc bận, sau đó cùng Chu Xảo Tịch rời đi.

Cô tránh đám người, chọn con đường nhỏ vắng vẻ đi về kí túc xá, cuối cùng cũng được chút yên tĩnh.

Đi qua chỗ ngoặt, cô thấy có người phía trước, tưởng bạn học ở Quân Y Đại, theo bản năng muốn trốn, lại bị gọi lại, "Là Tang Tử sao? Đến đây."

Hạ Tang Tử ngẩng đầu thì thấy là vị lãnh đạo lúc này cá cược cùng cô, cũng không dám chậm trễ, chạy chậm qua, đứng trước mặt ông cúi chào, "Xin chào thủ trưởng."

Hướng Thiên Khoát xua mấy người bên cạnh đi trước, đứng lại nói hai câu với cô.

"Thời gian thật nhanh, cháu đã lớn như vậy rồi."

Hạ Tang Tử ngẩn ra, vẫn không có ấn tượng gì với vị thủ trưởng này, nhỏ giọng hỏi, "Thủ trưởng biết cháu sao?"

"Đương nhiên biết, lúc cháu mới sinh ra, chú còn ôm cháu đấy." Hướng Thiên Khoát vỗ vai Hạ Tang Tử, trên mặt hào sảng cười, "Ông cháu là thầy của chú, lúc cháu đến Nguyên Thành thì chú được điều đến quân khu Lan Thị rồi, cho nên không biết chú là bình thường. Chu họ Hướng, cứ gọi chú Hướng là được rồi."

Hạ Tang Tử lời ngon tiếng ngọt, chạy nhanh qua nói, "Chào chú Hướng, cháu cũng là lần đầu gặp ngài, chỉ là có nghe ông nhắc về chú rồi."

"Nga? Ông cháu nói gì thế?"

Hạ Tang Tử châm chọc một chút, học khẩu khí của ông Hạ, "Hướng Thiên Khoát này, chính là tên nhóc khó đào tạo nhất của tôi đấy, quả thật là một con ngựa bất kham(****)."

(****) bất hảo bất kham: không dễ dàng chịu để cho điều khiển

Hướng Thiên Khoát không giận lại cười, "Làm khó lão nhân gia ông không đuổi chú ra quân đội rồi."

"Nhưng ông có nói chú có thương pháp đặc biệt tốt, lúc nào cũng đứng đầu cả."

.....

Hạ Tang Tử nói chuyện rất khéo, nói vài ba câu đã làm cho Hương Thiên Khoát rất vui vẻ.

Thời gian của ông có hạn, nói đến cuối cùng, còn nói phiên hiệu của quân đội mình, "Lan Thị này trời xa đất xạ, có việc gì không giải quyết được thì tới tìm chú."

Hạ Tang Tử gật đầu, ngoan ngoãn đồng ý.

Đợi đến khi quân huấn buổi tối xong, cô một mình chạy chậm, đi theo sau cùng của đội ngũ Mạnh Hành Chu huấn luyện, cho anh một cái nháy mắt.

Mạnh Hành Chu hiểu ý, thả chậm bước chân, nhìn cả đội chạy xa rồi mới mở miệng, "Tìm anh có chuyện?"

Hạ Tang Tử kéo anh sang một bên, hai người trốn ở góc phòng, "Ba tuổi, chúng ta chính là tình nghĩa vào sinh ra tử, anh phải đối xử với em nhiệt tình một chút."

Ngay cả mí mắt Mạnh Hành Chu cũng không nâng, căn bản không hiểu được, "Trốn quân huấn buổi tối là phải bị phạt."

"Sợ gì chứ, dù sao em cũng sẽ kéo anh làm đệm lưng."

"....."

Hạ Tang Tử bỏ mũ xuống, xoa xoa đầu tóc của mình, đơn giản đem sự tình buổi chiều gặp Hương Thiên Khoát kể cho anh nghe.

Nói xong, cô ngẩng đầu lên, đuôi mắt cong lên, có chút vui vẻ, "Ba tuổi, anh biết chú ấy không? Em cảm thấy chắc là người tốt, anh nói, chúng ta có tính là có chỗ dựa ở Lan Thị này không?"

Mạnh Hành Chu vốn dĩ không có cảm giác gì, nhưng thấy cô vì việc nhỏ này mà vui ra mặt, sắc mặt không khỏi nhu hoà, phun ra mấy chữ, "Em đúng là tiền đồ."

"Kỳ thật không có chú Hường làm chỗ dựa, anh cũng là chỗ dựa của em." Hạ Tang Tử khoa trương nhéo mắt mình, bày ra bộ dáng hung dữ, trêu ghẹo Mạnh Hành Chu, "Chỉ cần mặt anh mà lạnh lại, ánh mắt trừng người nào, chân người đó liền mềm nhũn, quả thật chính là Diêm Vương sống. Anh so với người khác còn đáng tin hơn, anh thấy đúng không?"

"....Không có việc gì thì đi đây."

Hạ Tang Tử chạy nhanh giữ cổ tay anh, nói nửa ngày cũng không có chút phản ứng, cô chỉ có vô thừa vấn đề, "Ba tuổi, anh là đầu gối sao? Chẳng lẽ anh không nhìn thấy, em chủ động tìm hoà giải với anh sao?"

Mạnh Hành Chu dừng bước, quay đầu nhìn cô, "Hoà giải cái gì?"

"Anh tuyệt giao với em hơn nửa năm, bây giờ cũng không giải thích, mấy hành động gần đây đã chứng minh đầy đủ, anh vẫn xem em như người một nhà."

Hạ Tang Tử sợ một bàn tay không kéo nổi anh, đưa cánh tay còn lại ra, cả người không sai biệt lắm là ôm cánh tay anh, nói: "Hiện tại, anh đối với em lãnh đạm như vậy, anh cuối cùng tại sao lại như vậy?"

Vừa nói đến chuyện này, sắc mặt Mạnh Hành Chu liền thay đổi.

Hạ Tang Tử cảm giác, ánh mắt của Mạnh Hành Chu giờ phút này, giống như ở sân vận động ngày đó. Đều là xa cách lạnh nhạt, phảng phất

như cô là người xa lạ.

"Anh có gì không thoải mái thì nói ra, anh không nói thì em biết thế nào. Em không thích bộ dáng này, trước khi sinh nhật, chúng ta rõ ràng rất tốt, như thế nào tự nhiên lại trở nên như vậy...."

"Một chút cũng không tự nhiên."

Mạnh Hành Chu đột nhiên gắt lời cô, Hạ Tang Tử ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện anh quay đi chỗ khác, chỉ chừa cho cô một cái ót, cảm xúc gì cũng không nhìn thấy được.

"Có ý gì?"

Mạnh Hành Chu rút tay ra, quay lưng về phía Hạ Tang Tử, không nói một lời.

Hạ Tang Tử chưa từ bỏ ý định, cứ nhìn chăm chăm anh, bướng bỉnh chờ đáp án.

Bên đây còn có thể nghe thấy tiếng quân huấn buổi tối, thanh âm của cả đội kêu một hai, buổi tối mùa hè ở đây, tràn ngập tinh thần phấn chấn. Hai người đứng trong bóng đêm, không khí giăng co, có vẻ không thích hợp.

Hạ Tang Tử nhìn đến đôi mắt cũng muốn đau, Mạnh Hành Chu vẫn không có ý tứ mở miệng, cô đột nhiên cảm thấy ử rữ.

Quân huấn đã sắp kết thúc, mà quan hệ giữa cô và Mạnh Hành Chu, tựa hồ rất khó quay lại như trước kia.

Chẳng sợ anh vì cô ra mặt, sẽ vì cô tùy hứng mua đồ, phối hợp với mấy hành động không lý trí của cô, nhưng anh cũng không phải là ba tuổi, không có bất kì bí mật gì đối với cô.

"Anh không nói thì thôi."

Hạ Tang Tử đội mũ lên, xoay người đi về phía trước.

Đi được ba bước, cô tựa hồ nghe thấy tiếng thở dài phía sau, Hạ Tang Tử thật không có mặt mũi mà dừng lại.

"Hạ Tang."

Nội tâm Mạnh Hành Chu giãy giụa, nghẹn nửa năm, mới nói câu này ra.

Khi nói chuyện, thanh âm của anh còn hơi nghẹn ngào, giống như sông băng bị nứt ra, sụp đổ phía trước, sự giãy giụa cuối cùng.

"Em nói chuyện trên mái nhà đêm đó, anh đều nghe thấy được."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Anh có thể nhẫn tâm với bản thân mình, nhưng đối với cô, trước giờ Mạnh Hành Chu chỉ có thể đầu hàng"

Hạ Tang Tử nghe không hiểu, im lặng vài giây, quay đầu, đi vài bước đến bên anh, bốn mắt nhìn nhau, "Đêm nào? Em nói cái gì?"

Chuyện này, Mạnh Hành Chu trước đã tính toán, cứ chôn trong bụng rồi cũng sẽ có ngày phải nói ra.

Nhưng vừa rồi anh không nhìn nhầm, biểu tình của Hạ Tang Tử, như là muốn khóc.

Anh có thể nhẫn tâm với bản thân mình, nhưng đối với cô, trước giờ Mạnh Hành Chu chỉ có thể đầu hàng.

Đèn đường hơi mờ chiếu xuống những tán lá cây, mấy tán lá bị che khuất một nửa, Mạnh Hành Chu đứng phía trong, ánh mắt có chút đen tối không thấy rõ.

"Đêm sinh nhật đó, em cũng Thi Tình ở mái nhà nói chuyện phiếm."

Hạ Tang Tử nghe xong cả nửa ngày cũng không phản ứng.

Đối với sự tình hôm đó, ấn tượng sâu nhất của cô là, Mạnh Hành Chu không lấy quà cô tặng, xoay người rời đi.

Hôm sau về đại viện, anh đã đi Nguyên Thành, còn chưa nói câu tạm biệt nào, nửa năm cũng không liên lạc.

Dựa theo lễ thường ở Mạnh gia, vào hôm sinh nhật sẽ ở nhà ăn mì trường thọ.

Cho nên hôm đó, Hạ Tang Tử cùng những người khác trong đại viện đi đến biệt thự trước.

Mạnh Hành Chu và Mạnh Hành Du lúc chạng vạng mới đến.

Còn Thi Tình chính là bạn trong đại viện, cùng tuổi với Mạnh Hành Chu, thi đại học xong liền đi nước ngoài, nghỉ đông mới về ăn tết. Hạ Tang Tử đến biệt thự chính là ngồi xe của cô ta.

Buổi chiều lúc nói chuyện phiếm, cả đám thảo luận mở quà, Hạ Tang Tử đột nhiên nhớ, chính mình buổi sáng trước khi ra cửa đã quên mang quà cho Mạnh Hành Chu, mô hình máy bay và tau thuyền đều ở nhà.

Cô cùng mọi người nói, sau đó định gọi xe quay lại lấy, may mà Thi Tình có lòng tốt, nói chính mình không có việc, lái xe đưa cô đi.

Trên đường về nhà cũng không thuận lợi, phía trước có tai nạn giao thông, kẹt xe đến hơn một tiếng, thời điểm đến biệt thự còn trễ hơn Mạnh Hành Chu.

Hạ Tang Tử muốn làm cho quà tặng thêm thần bí, lôi kéo Thi Tình đi vào cửa sau, tránh mấy người ngồi trong phòng khách, đem quà tặng cất ở phòng ngủ ở góc mái.

Nửa tiếng trước khi tặng quà, Mạnh Hành Chu nháy mắt cô một cái, ý nói cô đi lấy quà lại đây.

Thối nển với cắt bánh cùng Mạnh Hành Chu xong, Hạ Tang Tử giả vờ nói đi vệ sinh, một mình lặng lẽ lên gác mái. Trên đường có nhiều người đi lên, Hạ Tang Tử tìm một lúc lâu, mới tìm được mô hình trong tủ quần áo cuối cùng.

Cô sợ mô hình bị hư, cũng còn dư thời gian, nên ở trên mái nhà mở giấy gói ra nhìn, muốn xem bên trong có vấn đề không.

Vừa mở hộp xong lại nghe thấy tiếng gõ cửa, cô cứ tưởng là Mạnh Hành Chu, đang lo không có chỗ giấu quà tặng, đang bối rối, ngẩng đầu thì thấy Thi Tình đang đứng trước cửa, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chị Thi Tình, chị lên đây có gì không?"

"Thấy em lâu vậy chưa về, nên tới tìm em." Thi Tình thuận tay đóng cửa, nhìn thấy mô hình bày biện trên giường, hỏi: "Đây là cho Hành Chu?"

Hạ Tang Tử cầm lên, nhìn trái nhìn phải, kiểm tra các bộ kiện, trả lời: "Đúng vậy, con người anh ấy thật không thú vị, lại thích mấy thứ này."

Thi Tình đùa nghịch giấy gói, bỗng chốc cảm thán, "Cảm tình của em và Hành Chu thật tốt, một chút cũng không kém so với Du Du."

Động tác trên tay Hạ Tang Tử dừng một chút, nghe ra ý ngoài lời, ngẩng đầu nhìn, "Chị Thi Tình, có phải chị có điều gì muốn nói không?"

Thi Tình buông giấy gói trong tay, nắm lấy tay Hạ Tang Tử, trong mắt mang theo ánh sáng, khó có khi ngượng ngùng, "Tang Tử, em nói hôm nay chị tỏ tình với Hành Chu, cậu ấy có chịu không? Bằng hiểu biết của em với cậu ấy."

Trong lòng Hạ Tang Tử lộ bộ, trong thời gian ngắn, không biết trả lời thế nào.

Lúc trước có nghe Mạnh Hành Du nói qua, Thi Tình có ý với Mạnh Hành Chu. Nhưng cô ta là người thu liễm yên tĩnh, ngày thường đối đãi với Mạnh Hành Chu cũng không vượt quá hành động của bạn bè, nên Hạ Tang Tử cũng không để trong lòng.

Nhưng bây giờ, bị Thi Tình hỏi như vậy, Hạ Tang Tử đột nhiên thấy sợ hãi.

Đều là bạn bè cùng nhau lớn lên, nữ sinh trong trường thích anh cũng không ít, nhưng rất ít người dám đến thổ lộ, trước kia không phải chưa có, nhưng bị anh cự tuyệt đến không lưu tình, nên mấy nữ sinh cảm thấy rất mất mặt.

Thời gian qua lâu, làm Hạ Tang Tử cũng dần quên rằng, Mạnh Hành Chu là người rất được hoan nghênh, chỉ cần anh hơi buông ra một chút, nữ sinh xếp hàng, chắc phải đến mấy con phố.

Thi Tình đang đợi câu trả lời của cô, Hạ Tang Tử đối mặt với bạn bè không nói dối được, nhưng xuất phát từ tư tâm, cũng không thể nói mấy lời cổ vũ được, suy nghĩ một chút, cô chỉ có thể nói: "Em không biết."

Sắc mặt Thi Tình thất vọng, buông tay Hạ Tang Tử ra, không nói gì.

Không biết trầm mặc bao lâu, Thi Tình lại mở miệng, vừa hỏi đã làm cho Hạ Tang Tử không biết làm sao.

"Tang Tử, em đối xử tốt với Mạnh Hành Chu như vậy, bởi vì thích cậu ấy sao?"

Hạ Tang Tử đối xử tốt với Mạnh Hành Chu, cả đại viện đều biết.

Khi còn nhỏ, cái người bị bố mẹ lúc nào cũng treo bên miệng, cả ngày nói chính là "con nhà người ta" thế này thế kia, đã làm cho người khác không thích được.

Vài năm trước ở đại viện, Mạnh Hành Chu không được mấy đám nhóc trong đại viện thích, không ai chịu chơi cùng anh. Tính cách anh cũng quái gở, từ nhỏ đến lớn đều một mình, độc lai độc vãng (*).

(*) độc lai độc vãng: đi đâu cũng chỉ có 1 mình, nói về người cô độc không bè bạn không người thân.

Anh cũng không chủ động tìm ai chơi, thậm chí thái độ của những người khác với anh còn ác liệt hơn.

Thời gian qua lâu, Mạnh Hành Chu tựa hồ dựng lên một bức tường ngăn cách với toàn bộ đại viện, bất luận ai cũng không tiếp cận được.

Tình trạng này duy trì mãi cho đến khi Hạ Tang Tử chuyển đến đại viện, năm mười tuổi ấy.

Tính cách Hạ Tang Tử hướng ngoại, đi vào một chỗ mới nhưng cũng không sợ, rất nhanh đã hoà đồng với đám nhóc trong đại viện.

Mà cô khác ở chỗ, đi đâu cũng một hai dẫn theo Mạnh Chu cùng đi.

"Ba tuổi, chúng ta đi đánh cầu lông, anh đi với em nha."

"Ba tuổi, hôm nay có sinh nhật cậu bạn, chúng ta tới nhà cậu ta ăn bánh kem đi."

"Ba tuổi, cuối tuần chúng ta đi nước BBQ đi, đừng có ở nhà ráp mô hình thôi."

"Ba tuổi, tan học nhớ chờ em cùng về đấy."

.....

Thái độ của Mạnh Hành Chu đối với cô lúc đầu cũng ác liệt, một hai không chịu phản ứng, như Hạ Tang Tử cứ như không nhìn thấy Mạnh Hành Chu không thích, liên tiếp cứ đi đâu, trên miệng lúc nào cũng gọi ba tuổi.

Cứ như vậy, Hạ Tang Tử cuối cùng cũng làm Mạnh Hành Chu hoà nhập với cả đám bạn trong đại viện.

Sau Mạnh Hành Du cũng tới đại viện, bọn họ chính là cùng nhau lớn lên, đến bây giờ ai cũng là anh em thân thiết, cũng không có cô lập ai nữa.

Hạ Tang Tử nhỏ hơn Mạnh Hành Chu ba tuổi, nhưng nhìn hình thức ở chung, cô giống chị lớn hơn, ngày thường cứ chuyện lớn đến bé mà quan tâm Mạnh Hành Chu, có thể nói chính là áo bông nhỏ vừa nóng vừa mát.

Nếu trong trường học có ai nói Mạnh Hành Chu một câu không tốt, cô nhất định là người đầu tiên lao đến giải thích cho anh.

Ở trong đại viện, nhắc đến Mạnh Hành Chu, người nghĩ đến đầu tiên không phải là em gái anh, mà chính là Hạ Tang Tử. Bọn họ mới là một nhóm, nói là người nhà cũng không hẳn là người nhà, nói là bạn bè, thì tựa hồ không đủ để hình dung.

Hạ Tang Tử không có biện pháp mà nói thật với Thi Tình, Mạnh Hành Chu chính là bí mật chôn sâu nhất của cô, cô vẫn luôn che đậy giấu gao, không cho nó thấy một chút ánh sáng nào.

Suy tư một chút, Hạ Tang Tử nhẹ cười, nhẹ nhàng băng quơ nói, "Không phải thích, chỉ là cảm giác, đồ vật anh ấy thiếu, vừa lúc em cũng có mà thôi."

Thi Tình ngẩn ra, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nói đùa: "Lời này của em mà Hành Chu nghe được, chắc cậu ta tức chết mất."

Hạ Tang Tử có lệ trả lời, "Chắc vậy, nên chị Thi Tình nhớ giữ bí mật nhé."

"Khăng định."

.....

Hạ Tang Tử nhớ lại, không thể tin được, cuộc nói chuyện với Thi Tình đêm đó, Mạnh Hành Chu nghe được xong biến mất,

Đầu óc cô có chút loạn, nói chuyện không đâu vào đâu, "Anh còn biết nghe lén sao?"

Sắc mặt Mạnh Hành Chu có chút trầm, "Ông em gọi điện thoại, nhưng em vẫn chưa xuống."

"Cho nên lúc anh nghe lén, còn cầm điện thoại của em?"

"...." Cái logic chó má gì đây.

Mạnh Hành Chu không kiên nhẫn giải thích, "Anh không nghe lén, chính là lên đưa điện thoại."

Hạ Tang Tử "Nga" một tiếng, không biết nói từ đâu, có chút nghèo từ.

Biểu tình này ở trước mặt Mạnh Hành Chu, không thể nghi ngờ chính là làm tăng thêm hoài nghi của anh, giờ phút này cũng không lo mặt mũi, tôn nghiêm gì nữa, anh hỏi: "Từ lúc em vào đại viện, ánh mắt đầu tiên nhìn anh đến bây giờ, tất cả đều vì em đang thương hại anh sao?"

Hạ Tang Tử hỏi ngược lại, "Vì cái gì em phải thương hại anh?"

Chính em nói, "chỉ là cảm giác, đồ vật anh thiếu, vừa lúc em cũng có mà thôi".

Hạ Tang Tử nào nghĩ đến, bởi vì giữ cái bí mật trong lòng, thuận miệng nói một câu, hôm nay chính là tự đào cho mình cái hố to.

"Em không có ý đó, em không có thương hại anh."

Mạnh Hành Chu có lúc cũng có chút trẻ con, trên mặt toàn là tức giận cùng không cam lòng, liều mạng khống chế âm lượng của mình, để không dọa người trước mặt, "VẬY em vì cái gì?"

Vì cái gì.

Hạ Tang Tử cũng để tay lên ngực hỏi một câu, vì cái gì.

Vì cái gì ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mạnh Hành Chu đã thấy thân thiết, vì cái gì cho dù tính tình anh ác liệt, siêu cấp kém, không kiên nhẫn, mình vẫn luôn mang theo nụ cười trên gương mặt, vì cái gì lâu đến vậy, vẫn chỉ thích có một người như vậy.

Trong nháy mắt, Hạ Tang Tử nhớ lại rất nhiều chuyện.

Phòng trống, đồ ăn lạnh, mấy cuộc gọi đều bận, còn có bức ảnh gia đình trong điện thoại.

Vì cái gì.

Còn không phải bởi vì cô thôi.

Hạ Tang Tử quay đầu đi chỗ khác, không muốn để Mạnh Hành Chu thấy cảm xúc dưới đáy mắt, thâm trầm trả lời, "Bởi vì ánh mắt đầu tiên em nhìn thấy anh, cảm thấy chúng ta là một loại người."

"Em từ trước đến giờ không thương hại bản thân mình, cho nên sẽ không thương hại anh."

"Chúng ta người như vậy, không cần thương hại, chúng ta rất tốt, một chút cũng không có gì cả."

Hạ Tang Tử liên tục nói ba câu, Mạnh Hành Chu càng nghe càng thấy không đúng, có phải cô khóc rồi hay không.

Còn chưa kịp động, cô gái nhỏ đã quay đầu, hung dữ nhìn chăm chăm anh, "Anh bởi vì chút việc này, mà lạnh nhạt với em nửa năm, Mạnh Hành Chu, có phải em cho anh quá nhiều mặt mũi rồi không?"

Hạ Tang Tử chưa từng nổi giận như vậy, Mạnh Hành Chu bỗng giật mình, muốn há mồm nói cái gì, ngay cả một chút cơ hội Hạ Tang Tử cũng không cho, nhắc chân lên, nhắm trúng quần ủng của anh mà hung hăng giẫm.

Cái giẫm này không nhẹ, Mạnh Hành Chu bị đau, mày cau lại, nói không nên lời.

"Anh, trước khi kết thúc quân huấn, một cái dấu chấm câu cũng không được nói với em."

Nói một câu như mệnh lệnh, sau cô lại xoay người, một bộ dáng như bị chọc tức, căm giận rời đi.

Mạnh Hành Chu vốn định đuổi theo, nhưng ngón chân vừa động lại đau xuyên tim, anh nhìn xuống dấu chân màu xám trên đôi giày của mình, tức khắc: "....."

_____ -

Dạo này hơi bận nên truyện ra chậm chút nhé các nàng ~~~

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sau khi Sở Ninh bị chê cười ở buổi diễn luyện bắn súng, ngày tiếp theo liền rời căn cứ, không tiếp tục dẫn quân huấn nữa.

Đây vốn không phù hợp với quy định, nhưng cũng không ai cảm thấy kì quái. Pháp luật không nằm ngoài nhân tình, hướng chỉ huấn luyện hay không cũng chỉ là một câu chữ thôi.

Sở Ninh đi rồi, khoa điều dưỡng bị chia làm hai đội, thêm vào đội ngũ của mấy huấn luyện viên khác. Một nhóm đi theo khoa Trung Y Được nhóm hai của Chương Tư Hoán, nhóm khác đi theo khoa Y học lâm sàng nhóm bốn của Mạnh Hành Chu.

Hạ Tang Tử quả thật "may mắn", trước khi kết thúc quân huấn, lại trở thành tên lính quen của Mạnh Hành Chu.

Khoa lâm sàng không thể so với khoa điều dưỡng, thuần một màu đàn ông, quân huấn cũng không còn mấy ngày, đội ngũ lại có thêm một học muội, mấy tên đàn ông con trai mỗi ngày huấn luyện, chỉ hận không thể bỏ ra 200% tinh thần.

Hạ Tang Tử là nữ sinh duy nhất của khoa y học lâm sàng, tất nhiên, chính là đối tượng quan tâm trọng điểm của đám con trai.

Lúc nghỉ ngơi, mấy đám con trai cứ đến đưa nước nướm nướp, đủ cho Hạ Tang Tử mở rạp hàng ngay tại đó.

Giờ cơm giữa trưa, tên này so với tên khác nhanh lẹ hơn, nói là lấy thịt cho liên đội nữ sinh. Chờ đến nhà ăn, Hạ Tang Tử nhìn mấy đĩa đồ ăn trước mặt mình, không biết ăn từ đâu.

Kết thúc huấn luyện buổi tối, một đám con trai không tiếc đi vòng vòng căn cứ, đưa liên đội nữ sinh về kí túc xá, dọc đường còn hỏi han ân cần, thật sự là chiến hữu tình cảm động trời đất.

Chiến hữu tình bên này ngày càng nồng cháy, còn mặt của Mạnh Hành Chu lại ngày càng thối.

Chỉ là anh là người công tư phân minh, gia tăng quân huấn cũng chỉ làm trên người nam sinh, tuyệt không khó xử nữ sinh. Vài ngày sau, vừa đến giờ, nữ sinh đúng giờ giải tán, một đám nam sinh lại ở lại tiếp tục huấn luyện.

Nghe mấy người nói, mỗi tối, có thể nghe tiếng mấy tiếng kêu của nam sinh y học lâm sàng, còn có huấn luyện viên Mạnh thiết diện nói mấy câu——

"Mấy cậu ban ngày tiêm máu gà, xem sức mạnh của nữ sinh là cho chó ăn?"

"Không phải thích huấn luyện sao? Tôi sẽ thoả mãn cho các cậu."

"Không được ngừng, không tập đến phế thì cũng đừng nghĩ trở về ngủ."

Nam sinh y học lâm sàng kêu khổ không ngừng, rốt cuộc cũng chịu đựng đến ngày huấn luyện dã ngoại.

Ngày cuối cùng của quân huấn là nghi thức duyệt binh, được tổ chức trước hai ngày dựa theo lệ thường, tiến hành huấn luyện dã ngoại hai ngày một đêm.

Ban ngày đi bộ, ăn bánh quy, buổi tối hạ trại dã ngoại, ngủ trong lều trại, có thể trải nghiệm chân thật sinh hoạt của hành quân.

Huấn luyện dã ngoại, bầu không khí so với huấn luyện ngày thường xem như nhẹ nhàng rất nhiều, ở trong doanh địa mà chim không thềm ỉa một tháng, bây giờ có cơ hội thông khí như vậy, tất cả mọi người hưng phấn như là đi ăn tết.

Hạ Tang Tử một chút cũng không thấy hưng phấn. Ông trời đúng là chơi cô, kinh nguyệt của cô chậm một tuần, trứng đâu không trứng, đúng ngay đêm trước huấn luyện dã ngoại, lại khoan thai đến muộn.

Bởi vì dã ngoại yêu cầu hạ trại, đồ vật trong túi hành quân của mỗi người so với huấn luyện ngày thường nặng không ít, chủ yếu là lương khô, nước và túi ngủ.

Từ nhỏ Hạ Tang Tử đã thích vận động hơn so với lứa bạn cùng tuổi.

Tuy rằng sống trong nhung lụa, nhưng lại không có tính tiểu thư, nếu ở ngày thường, lộ trình và phụ trọng, đối với cô chỉ như bữa sáng.

Nhưng kì nghỉ lễ này, lại làm Hạ Tang cứ như trước trận đánh giải phóng, nhu nhược như Lâm Đại Ngọc (*) thời hiện đại vậy.

(*) Lâm Đại Ngọc: 1 nhân vật trong "Hồng Lâu Mộng", được miêu tả vô cùng nhạy cảm như một sợi tơ đàn mảnh mai, bất kể một giọt mưa thu hay tơ liễu bay đều âm vang một điệu bi thương đứt ruột,

Sáng sớm, mọi người tập trung trước cửa căn cứ, Hạ Tang Tử đau bụng kinh khó chịu, ở kí túc xá lẫn lộn chốc lát, Chu Xảo Tịch ở cùng cô để giúp đỡ, lúc hai người chạy tới đội ngũ, ước chừng chậm năm phút.

Mấy đội ngũ khác đã muốn xuất phát, chỉ có lớp y học lâm sàng vẫn còn đứng chờ.

Nội tâm Hạ Tang Tử bắn khoăn, đứng ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: "Báo cáo huấn luyện viên, tôi đến muộn năm phút, tình nguyện chịu phạt."

Mạnh Hành Chu rũ mắt nhìn cô, sắc mặt không thay đổi, trợn mắt nói dối: "Không muộn, là đồng hồ em chạy nhanh năm phút."

Mọi người: "....."

Huấn luyện viên cũng dừng bắt công như vậy a!!!

Trong lòng Hạ Tang Tử không quá tự tại, còn muốn nói cái gì, Mạnh Hành Chu cũng không cho cô cơ hội, ra lệnh "Về hàng", tổng cổ cô đi.

Điểm danh xong, Mạnh Hành Chu kiểm tra đủ sĩ số, đem danh sách giao cho binh lính phụ trách hậu cần, mũ chỉ huy đội trên đầu, đưa còi lên miệng thổi, lạnh lùng nói: "Nghe mệnh lệnh của tôi, lớp bốn lâm sàng đã có mặt, chạy bộ, chạy."

Hạ Tang Tử theo thể năng không theo kịp cả đội ngũ, chạy không xa liền dừng ở cuối, thời tiết nóng bức, cái trán cô một tầng mồ hôi, sắc mặt thì trắng bệch.

Mạnh Hành Chu chạy theo đội ngũ một đoạn, Chương Tư Hoán đuổi theo phía trước, đang mệnh lệnh mọi người bước đều.

Quay đầu lại không phát hiện bóng dáng Hạ Tang Tử, ấn đường của anh nhăn lại, đi lên nhờ Chương Tư Hoán giúp anh trông mọi người, còn mình chạy trở lại.

Tốc độ chạy bộ của anh rất nhanh, không đến vài phút, đã thấy Hạ Tang Tử lạc đội.

Mạnh Hành Chu đuổi theo, chạy đến bên cô dừng lại, cau mày hỏi, "Thân thể không thoải mái sao?"

Lúc này, Hạ Tang Tử cũng không quên mình đang cùng anh giận dỗi, thua người không thua trận, cô mới không thềm cúi đầu sớm vậy.

Vì thế, Hạ Tang Tử cường chống tinh thần, đứng thẳng eo, đưa ra ánh mắt hung dữ, trừng mắt liếc Mạnh Hành Chu một cái, sau đó, phát ra tiếng "hừ" từ xoang mũi, bước chân nhanh hơn, đi qua bên người anh.

Mạnh Hành Chu: "...."

Uy phong cũng chỉ được ba giây.

Bụng Hạ Tang Tử đau nhức, cô rút cuộc không đi nhanh được, bước chân dần dần chậm lại, trong lòng không thể nói được cảm giác gì.

Đi không sai biệt lắm 500m, thể lực Hạ Tang Tử chống đỡ không nổi, che bụng, gặp người ngồi xổm tại chỗ.

Mạnh Hành Chu nhịn không được, biết cô vẫn còn giận, không muốn nói chuyện với anh, suy nghĩ một lát, anh tháo túi hành quân trên vai xuống, đeo ở trước ngực. Chân dài đi vài bước đã đến trước mặt Hạ Tang Tử một chữ cũng không nói, nắm chân của cô, lưu loát công cô lên.

Hạ Tang Tử cảm thấy trời đất quay cuồng, sau khi phục hồi tinh thần, người đã ở trên lưng của Mạnh Hành Chu.

Cô cộng với túi hành quân của anh cũng ít nhiều 50kg, Mạnh Hành Chu lại giống như không cố sức chút nào, lưng đeo trọng lượng này đó, đi còn nhanh hơn ngày thường.

"Ai kêu anh công em? Thả em xuống, Mạnh Hành Chu."

Hạ Tang Tử giẫy giụa vài cái không có kết quả, chỉ cảm thấy sức nặng trên đùi lại thêm vài phần, cô không thể nói là tức giận nhưng vẫn bất đắc dĩ, bàn tay chống lên lưng của anh, thân thể không thoải mái, chửi người

cũng mất vài phần khí thế: "Anh nhớ rõ thân phận bây giờ của anh sao? Anh là huấn luyện viên, bây giờ công em là thế nào? Thả em xuống, cả đội ngũ đã đi xa rồi."

Mạnh Hành Chu ngậm miệng không nói, bước chân nhưng cũng không ngừng, đi hướng ngược lại của cả đội, khoảng cách càng ngày càng xa.

"Mạnh Hành Chu, anh có nghe thấy em nói không? Em bảo anh dừng lại."

"Anh muốn đi đâu, về căn cứ thì mọi người đều biết chúng ta không tập huấn đấy."

"Em mới không muốn bị phạt cùng anh, em hôm nay không chạy nổi phụ trọng việt dã 10km đâu?"

Giọng nói Hạ Tang Tử đều rất mệt mỏi, người dưới thân này cứ như đầu gỗ, không rên một tiếng, cô từ bỏ giấy giũa, thay đổi phương thức giao lưu với anh, "Mạnh Hành Chu, anh muốn đưa em về căn cứ?"

Mạnh Hành Chu trầm mặc vài giây, cuối cùng đầu lắc hai bên, xem như là phủ nhận.

Hạ Tang Tử: "...."

"Em không cho anh nói một dấu chấm câu, anh thật sự không nói?"

Mạnh ba tuổi trên dưới đong đưa, gật đầu cam chịu.

Hạ Tang Tử thiếu chút tức đến cười, chờ cô ổn định cảm xúc, tiếp tục nói: "Ngày thường sao không thấy anh nghe lời như vậy? Anh lúc trước không phải không chịu liên lạc với em nửa năm sao, cái kiêu ngạo đó đâu rồi?"

Vấn đề này lắc đầu hay gật đầu cũng không trả lời được, Mạnh Hành Chu quyết định làm người câm.

Chưa từng thấy người khó trị như vậy.

Hạ Tang Tử dùng khuỷu tay ôm cổ Mạnh Hành Chu, cúi người nói bên tai anh, "Từ giờ trở đi, cho phép anh nói với em năm câu, huấn luyện viên anh có thể bắt đầu rồi."

Đáy lòng của Mạnh Hành Chu dâng lên một cổ xúc động, anh không được tự nhiên mà quay đầu, nói đúng trọng tâm, "Không về căn cứ sẽ không bị phạt."

"Chúng ta đi đâu?"

"Làm chiếc xe đi tắt, không chậm trễ huấn luyện dã ngoại."

Hạ Tang Tử lười để ý đến quá trình, chỗ này Mạnh Hành Chu quen thuộc hơn cô gấp trăm lần, anh đã chủ ý, cô nguyện tin tưởng anh.

"Huấn luyện viên lợi hại như vậy, ngoại trừ xe, có thể làm gì khác nữa không?"

Mạnh Hành Chu hỏi, "Em muốn gì?"

Hạ Tang Tử cố ý đùa anh, ra vấn đề không ít khó, "Nước đường đỏ với gừng."

Bước chân Mạnh Hành Chu dừng một chút, mất mấy giây sau đó tỏ vẻ đã hiểu, nguyên nhân hôm nay thể lực Hạ Tang Tử không tốt là do đâu.

Hạ Tang Tử thấy anh không nói lời nào, cứ nghĩ chuyện mình yêu cầu hơi chút quá phận, không đành lòng nói, "Đùa anh thôi, anh đã nói ba câu rồi, còn lại hai câu, làm ơn năm chắc cơ hội."

Mạnh Hành Chu quả thật không nói nữa, một đường công cô, đi đến góc nhỏ cổng sau căn cứ, thả Hạ Tang Tử xuống, lại đỡ trang bị của chính mình, khiêng hai ba cái đến bức tường.

Vài giây sau, góc cửa sắt bị Mạnh Hành Chu mở ra, không biết anh từ đâu đẩy ra một chiếc xe máy, nhìn qua có chút cũ.

Hạ Tang Tử kinh ngạc trừng lớn, đi qua nhìn xe, ngẩng đầu hỏi anh, "Anh lấy từ đâu thế?"

Chỉ còn hai câu.

Mạnh Hành Chu do dự một chút, giơ tay nhìn đồng hồ, thời gian còn đủ, anh không trả lời vấn đề của Hạ Tang Tử, chỉ phân phó, "Ở đây chờ anh, đừng đi đâu hết."

Hạ Tang Tử không hiểu ra sao, hạ giọng nói, "Anh đi đâu?"

Mạnh Hành Chu đã đi xa, nghe thấy cô hỏi, giơ ngón tay lên, dựng thẳng ngón trở thành số 1.

"Cái gì thế..."

Hạ Tang Tử ngẩn ra, thấy người chạy đến chỗ rẽ không thấy bóng dáng, lúc sau mới hiểu ra, số 1 kia ý anh là chỉ còn thừa một câu thôi.

Trong nháy mắt, cô đứng tại chỗ bật cười.

Đúng là đầu gỗ.

Năm phút trôi qua, Hạ Tang Tử ngồi trên xe máy, thấy trên tay Mạnh Hành Chu cầm vật gì đó, ba bước quay đầu một lần, lén lút chạy tới.

Khi anh đến gần, Hạ Tang Tử mới thấy rõ, anh đang cầm chính là ly nước do quân đội phát.

Hạ Tang Tử chỉ vào ba lô anh đặt trên mặt đất, khó hiểu hỏi, "Ly nước của anh không phải trong túi sao?"

Mạnh Hành Chu vặn ly ra, đặt ly trên tay Hạ Tang Tử.

Còn chưa đặt vào, Hạ Tang Tử đã ngửi được mùi vị nồng của gừng.

Cô cúi đầu nhìn cái ly. Nước còn nóng, hơi nóng bốc lên mắt cô, có cảm giác ướt át.

Nước nóng trôi lập lờ bên trong, còn có vài nhánh gừng nhỏ mới được bẻ, nhìn kĩ, đáy ly còn có khối nhỏ đường đỏ chưa kịp hoà tan.

Nước đường đỏ pha gừng phiên bản siêu cấp đơn giản.

Liên tưởng với bộ dáng kì quái mới vừa về của Mạnh Hành Chu, Hạ Tang Tử đại khái đoán được, mấy thứ này không chừng anh trộm ở nhà bếp.

Làm khó anh một thân quân trang, đường đường là sinh viên cao quý Quốc Phòng Đại, thế nhưng lại đến nhà bếp quân đội trộm đường đỏ với gừng.

Hạ Tang Tử nói không nên lời, đôi mắt nhìn chăm chăm ly đến xuất thần, không biết có phải do hơi nước hay không, hốc mắt có chút hồng.

Mạnh Hành Chu cứ quay đầu lại nhìn, xác định không bị phát hiện mới yên tâm, quay đầu nhìn Hạ Tang Tử.

Ngày hè nóng bức, bọn họ đứng trong góc, một tia gió nhẹ cũng thổi không tới, chỉ có cây ve ở phía sau, bị mặt trời chói chang chiếu rọi, kêu không ngừng.

Mạnh Hành Chu quét một vòng thân cây, cuối cùng ánh mắt trở lại trên người Hạ Tang Tử, thấy cô chưa động, đem câu nói còn lại duy nhất

nói ra.

"Thối rồi uống, nước nóng lắm."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hạ Tang Tử như tỉnh dậy từ trong mộng, cô chớp chớp mắt, đem cảm xúc cảm động mềm lòng đè nén xuống.

Bụng cực kì khó chịu, Hạ Tang Tử cứ có cảm giác bức bối, nhưng lại không muốn lãng phí ly nước không dễ có này, còn làm khó Mạnh Hành Chu phải đi trộm đi làm nước gừng pha đường đỏ cho cô.

Cô đặt ly bên miệng, thổi thổi cho bớt nóng, một lát sau, lại cố uống một ngụm nhỏ vào bụng.

Cay, ngọt, nóng, ba loại vị giác hoà lẫn vào nhau, Hạ Tang Tử nghĩ, nếu hôm nay cô không giận đối cùng Mạnh Hành Chu, cứ như mọi ngày lúc trước, vậy cô có thể uống chén nước này không.

Chắc là vẫn có thể uống.

Mặc kệ việc lớn hay nhỏ, từ nhỏ tới lớn, chỉ cần cô mở miệng, Mạnh Hành Chu hình như chưa từng từ chối.

Anh đối xử với cô rất tốt, chỉ là tính tình kém, tích cách thì mạnh mẽ. Rất nhiều việc có thể biểu đạt cảm xúc ôn nhu, nhưng đến bên miệng anh, đều sẽ trở thành mấy câu chữ không có cảm tình sắc thái nào.

Thối rồi uống, nước nóng lắm.

Sáu chữ này, có thể từ trong miệng Mạnh Hành Chu phát ra, thật sự đúng là hiếm thấy.

Thứ anh không thiếu nhất, đó chính là thông minh, nhưng còn chuyện an ủi người khác, anh giống như thế nào cũng không học được.

Hạ Tang Tử nhớ rõ, khi còn nhỏ có một lần Mạnh Hành Du nghịch ngợm té ngã trên mặt đất, đầu gối rách da bắt buộc phải khâu lại.

Mạnh Hành Chu được thầy giáo ở trường thông báo, khi tới bệnh viện, Mạnh Hành Du thấy anh mình, lập tức ngừng khóc, đáng thương hề hề nói: "Anh, em sợ, em không muốn khâu, bác sĩ nói sẽ có sẹo."

Miệng vết thương đó thật sự đầm đìa máu, Hạ Tang Tử lúc đó nhìn thấy đều cảm thấy ghê sợ.

Nếu đổi lại là người khác, đại khái khẳng định sẽ an ủi một hai câu. Nhưng Mạnh Hành Chu chỉ liếc mắt nhìn Mạnh Hành Du một lát, rất đậm nhạt nói với bác sĩ, "Bác sĩ, con bé không muốn khâu, vậy đừng khâu nữa."

"....."

Mạnh Hành Du sau đó khóc nháo lên, nói anh chính là tên hỗn đản, máu lạnh vô tình.

Mạnh Hành Chu ngại âm ỉ, một câu dỗ người cũng không có, quay đầu liền đi.

Hạ Tang Tử dỗ dành Mạnh Hành Du, xong lại nhờ bác sĩ khâu cho cô ấy.

Khâu xong, khi cô ra khỏi phòng y tế lại phát hiện Mạnh Hành Chu còn chờ ở cửa, trên tay không biết khi nào lại có nhiều thêm cây kẹo.

Là mùi vị mà Mạnh Hành Du thích nhất, anh mua hẳn một hộp.

Hạ Tang Tử bất đắc dĩ mà buồn cười, lên hỏi anh: "Anh nếu quan tâm Du Du, phải cùng cô ấy nói chuyện cho thật tốt."

"Quá ồn ào, nhõng nhẽo." Mạnh Hành Chu vẫn xụ mặt, ngừng vài giây, đem cây kẹo đưa cho Hạ Tang Tử, cứng nhắc nói, "Con bé mỗi lần bị bệnh đều đòi ăn cái này, em đưa cho con bé đi."

"Sao anh không tự đưa cho cô ấy? Còn để cho cô ấy biết, anh của chính mình cũng không phải là tên hỗn đản, thật ra chính là người đàn ông ấm áp nha."

Mạnh Hành Chu lại lên cơn, ném xuống câu "thần kinh" rồi chạy nhanh đi.

Lúc ấy thoát nhìn chỉ có tính tình quái dị, sau đó lại là biểu cảm then thùng kì quái của Mạnh Hành Chu.

Anh luôn cách biệt như vậy, khoảng cách làm cho mọi người khó tới gần.

Một ly nước đường đỏ, Hạ Tang Tử uống đến ngũ vị tạp trần (*).

(*)Ngũ vị tạp trần: ngọt, đắng, chua, cay cùng 1 lúc. Ý chỉ cảm xúc hỗn độn.

Mạnh Hành Chu dựa vào ven tường, không thúc giục câu nào, an tĩnh chờ Hạ Tang Tử uống xong ly nước kia.

Hai chân anh bắt chéo, quân trang được kéo thành một đường cong thẳng tắp, chẳng có chút tùy ý nào, chỉ là một góc nhỏ, cũng trở thành một đạo phong cảnh.

Hạ Tang Tử uống xong ngụm cuối cùng, đẩy ly lại, nhảy xuống xe máy, đem ly bỏ vào trong ba lô của mình, mở miệng gọi anh, "Huấn luyện

viên, chúng ta có thể đi rồi."

Mạnh Hành Chu thu chân lại, chạy bộ tới, khom lưng nhặt ba lô trên mặt đất rồi đeo lên lưng.

Đôi tay anh đỡ lấy đầu xe, chân dài kéo qua, ngồi lên xe, lại quay đầu nhìn Hạ Tang Tử, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì, duỗi tay vỗ vỗ vào ghế sau, giương mắt nhìn cô, ý bảo cô lên xe.

Hạ Tang Tử đeo ba lô, trên người không có sức lực gì, động lên xe cũng có chút công kèn, thân xe đong đưa, cô cho rằng xe muốn ngã, theo bản năng muốn nhảy xuống để duy trì cân bằng.

Nhưng động tác của Mạnh Hành Chu so với cô càng nhanh hơn, chân dài chống trên mặt đất, đôi tay mạnh mẽ ổn định đầu xe, chiếc xe máy ở dưới thân anh trở nên nghe lời vô cùng, lập tức anh tỉnh như núi.

Hạ Tang Tử sửng sốt, cúi đầu giật nhẹ vành nón, làm ra bộ dạng như không biết gì, phần eo dùng sức, cuối cùng cũng ngồi lên.

Mạnh Hành Chu không có lập tức khởi động xe, tựa hồ như đang đợi cái gì.

Con ve sầu trên cây lại kêu lên ầm ỹ, càng đến giữa trưa, mặt trời càng chói chang.

Mạnh Hành Chu không chờ được thứ mình muốn, mất hết kiên nhẫn, hai tay anh vòng ra sau, trực tiếp nắm lấy cổ tay của Hạ Tang Tử, kéo lên eo của mình chính.

Có lẽ ý thức được không chút thích hợp, động tác anh dừng một chút, lại để tay cô móc vào móc treo của chính mình, sau đó buông tay ra.

Hạ Tang Tử thật sự không nhịn được, đè nặng thanh âm, ra vẻ nghiêm túc nói, "Được rồi, cho phép anh nói thêm 5 câu."

"Ôm lấy anh, đường nhỏ xóc nảy, rất dễ bị ngã."

"Ôm chỗ nào? Eo hay móc treo?"

"...."

Mạnh Hành Chu khởi động chiếc xe máy đã cũ, mở vài lần mới khởi động được xe.

Không biết có phải anh cố ý hay không, mới bắt đầu đã nhấn mạnh ga, thân xe rung đi về phía trước như tốc độ bắn súng.

Hạ Tang Tử ngồi không ổn, nhào vào của Mạnh Hành Chu, may mà còn cách cái ba lô, cũng không gọi là tiếp xúc thân mật được.

Có thể là tiếng gió quá lớn, Hạ Tang Tử hoài nghi chính mình xuất hiện ảo giác, Mạnh Hành Chu vừa rồi, hình như nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ngó đầu nhìn lên, gương mặt anh vẫn lạnh lùng như ngày thường, không gợn sóng, nơi nào như vừa cười đâu.

Hạ Tang Tử thu hồi tầm mắt, tay còn chưa nâng lên, đã nghe người phía trước có ý vị nói, "Thích ôm chỗ nào, ngã cũng không phải lỗi của anh đấy."

Như là để phân cao thấp với anh, Hạ Tang Tử lướt qua móc treo, đôi tay vòng lấy buộc chặt eo của Mạnh Hành Chu, "Huấn luyện viên, nếu anh dám vứt em đi, em nhất định cũng sẽ kéo anh làm đệm lưng."

Mạnh Hành Chu tập luyện hàng năm, bên hông không có tí thịt thừa nào, sờ lên đều là cơ bụng ngang bằng, cảm giác tràn ngập an toàn.

Tâm tư của Hạ Tang Tử bay đi rất xa, cũng may ngồi phía sau anh, mặc cho trong đầu cô tưởng tượng ra cái cảnh tượng gì thì người phía trước cũng không biết.

Mà Mạnh Hành Chu giờ phút này đã khắc sâu được cảm nhận, cái gì gọi là tự đào hố chôn mình.

Dầu gội Hạ Tang Tử dùng chắc hẳn có mùi sữa, toàn thân trên đều nhận nhặt mùi hương ngọt ngào, mỗi lần Mạnh Hành Chu hô hấp, đều bị bao quanh bởi hơi thở của thiếu nữ.

Điểm chết người chính là, anh còn bị cổ hơi thở này ôm nữa chứ.

Mạnh Hành Chu hy vọng con đường này ngắn một chút, nhưng cũng đừng có quá ngắn.

Mạnh Hành Chu chạy đến giữa sườn núi, từ xa đã thấy bóng dáng của quân ngũ, liền dừng xe máy lại, dẫn Hạ Tang Tử đi ngang qua đồng ruộng lúa mì, thần không biết quỷ không hay vòng đến phía sau của đại đội.

Uống xong nước đường đỏ, thân thể Hạ Tang Tử tốt lên không ít, tuy rằng không thể vận động mạnh, nhưng hành tẩu bình thường thì không thành vấn đề.

Thấy Hạ Tang Tử đã trở lại đội ngũ, Mạnh Hành Chu cũng thu hồi cảm xúc, đi đến trước mặt mọi người, tiếp tục huấn luyện.

Người khác thì có thể không biết chuyện mờ ám của hai người này, nhưng không lừa được Chương Tư Hoán.

Giữa giờ nghỉ trưa, Chương Tư Hoán kéo Mạnh Hành Chu sang một bên, vẻ mặt bất quá, "Cậu đến giải công đạo nhanh, mang theo con gái nhà

người ta đi làm gì?"

Mạnh Hành Chu tháo mũ xuống cho bớt nóng, nghe xong lời này, tầm mắt nhàn nhạt đảo qua người Chương Tư Hoán, phun ra hai chữ: "Có bệnh."

"Đúng vậy, tớ chính là có bệnh, bệnh nhiều chuyện, cho nên Mạnh huấn luyện viên, cậu đến đây chữa bệnh giúp tớ đi."

Chương Tư Hoán, người này khi nói đến việc gì, không những nói được, còn diễn được, cậu ta che lại trái tim nhỏ của mình, khoa trương mà nói, "Mau nói cho tớ biết, cậu không nói, tớ sẽ chết ở chỗ này, từ đây cậu sẽ mất đi một người bạn cùng phòng anh tuần đấy."

"Phải không." Mạnh Hành Chu lướt qua người Chương Tư Hoán, mí mắt cũng không nâng, "Vậy cậu an giấc ngàn thu."

Chương Tư Hoán: "....."

Mặt mũi đúng là đáng quý, giá của anh em lại càng cao, nếu vì nhiều chuyện, hai người đều có thể trở mặt.

Chương Tư Hoán đời này nếu chết vì cái gì, thì nhất định chính là chết vì nhiều chuyện.

"Huynh đài, xin dừng bước."

Chương Tư Hoán đi nhanh đến, ngăn Mạnh Hành Chu lại, nhìn xem bốn phía không ai chú ý đến bên này, hai tay ôm lại, làm ra cái thủ thế làm ơn, một bộ dạng nhiều chuyện nhưng không được thoả mãn, cảm khái nói, "Cậu mau nói cho tớ, cậu cùng Hạ Tang Tử kia có quan hệ gì."

"Cậu trong thời gian này đúng là không ngừng nghỉ nha. Ban đầu còn vì Sở Ninh mắng cô ấy hai câu, cậu lại chạy tới anh hùng cứu mỹ nhân. Còn

lần biểu diễn bắn súng sau đó, cậu lại chạy ra là tấm bia cho người ta, cậu không phải luôn phiền toái mấy việc nhàn hạ này sao? Mạnh huynh, chẳng lẽ huynh trúng độc luyện ái rồi?"

"Cậu xem hai người, vừa là đồng hương, vừa là thủ khoa tỉnh, trước kia có quen sao? Nhưng sao không nghe cậu nói qua, Mạnh huynh, huynh đúng là giấu giếm sâu quá đấy."

.....

Chương Tư Hoán nói một câu lại tiếp một câu, cứ như súng liên thanh, Mạnh Hành Chu nghe được cũng muốn đau đầu, anh đánh gậy, hỏi lại một việc khác, "Nồi kia của cậu đâu, có mang tới không?"

"Đương nhiên có, thức ăn ở đây kém như vậy, không tự mình nấu nướng, đúng là làm sông cá thất vọng mà. Ai, không đúng, cậu đừng nói sang chuyện khác, Hạ Tang Tử kia rốt cuộc là chiêu số gì....."

"Trong chốc lát đưa nồi cho tớ."

"Có thể nha, cậu trả lời vấn đề của tớ trước."

Mạnh Hành Chu dừng lại, nhìn về phía người trước mặt trong đội ngũ, đang cùng mấy nữ sinh khác nói chuyện phiếm.

Không biết nói đến việc gì, Hạ Tang Tử bị chọc cười, lộ ra hai cái răng nanh, đáng yêu lại linh động, giống như là mặt trời nhỏ.

"Tớ cùng Hạ Tang Tử...."

Chương Tư Hoán khẩn trương truy vấn: "Cậu cùng cô ấy?"

Mạnh Hành Chu ngược mắt nhìn Hạ Tang Tử, khoé miệng cười một cái: "Thanh mai."

Giọng anh lạc đi, thu hồi ánh mắt, ngón tay chỉ chính mình, bổ sung:
"Trúc mã."

Miệng Chung Tư Hoán mở thật lớn, mơ hồ có thể bỏ vừa quả trứng gà, "Mẹ nó, cậu đúng là biết chơi đường thành nha, cô gái nhỏ người ta là trẻ vị thành niên nha."

Ánh mắt Mạnh Hành Chu trầm xuống, không biết nghĩ tới cái gì, không nhanh không chậm nói: "Nhanh thôi."

"Cái gì nhanh?"

"Không có gì."

Mạnh Hành Chu nhìn đến vừa đúng thời gian tập hợp, không nói chuyện cùng Chương Tư Hoán nữa, chạy về phía đội ngũ.

Chương Tư Hoán chạy nhanh tiêu hoá tin tức nóng hổi vừa rồi, đuổi theo truy hỏi, "Cậu muốn nời làm gì? Cậu ăn mì ăn liền không phải đều dùng máy đun nước lạnh ở nhà ăn sao."

"Làm canh cá."

Nói đến cái này, Mạnh Hành Chu khó có được hứng thú, ngẩng cao đầu, thuận miệng hỏi, "Nời kia của cậu là nời đa năng sao?"

Chương Tư Hoán nhớ tới cái nời nhỏ mua từ chợ second-hand, cảm giác hít thở đều không được, "Muốn đa năng cỡ nào?"

"Mạnh Hành Chu thế nhưng nghiêm túc tự hỏi vài giây, cố làm ra một cái yêu cầu "cấp nhập môn": "Không cao, ném cá sống vào đi, có thể làm ra canh là được."

Chương Tư Hoán: "...."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hà Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sau giờ cơm trưa lại hành quân tiếp hai giờ, đại đội di chuyển đến giữa sườn núi.

Hôm nay cục khí tượng Lan Thị vừa báo động trước mức độ nóng bức, trước mắt chẳng sợ trong núi, tất cả mọi người đều khó chịu trước cái nóng gay gắt. Mồ hôi rơi như nước mưa, như cà tím đánh sương, hoàn toàn không có tinh thần mới xuất phát như buổi sáng.

Các giáo quan cũng sợ xảy ra chuyện, sợ không công đạo với Quân Y Đại, sau khi thương lượng, quyết định hạ trại ở giữa sườn núi để nghỉ ngơi.

Tất cả binh sĩ được phân bổ, đều phải làm mấy cái lều lớn chưa hơn chục người, bọn sinh viên nhìn liền phát sợ.

Trên miệng kêu quá khổ cực, nói lời hay ý đẹp với mấy huấn luyện viên, nam sinh thì sôi nổi xưng anh gọi em, nữ sinh thì làm nũng đòi đỡ, đại đa số huấn luyện viên đều mềm lòng, vén tay áo mà giúp đỡ.

Ngoại trừ khoa lâm sàng nhóm bốn.

Mạnh Hành Chu trần thuật hai ba câu cách dựng lều trại, sau đó cầm ba lô của mình, tìm tảng đá lớn mà ngồi xuống, nhìn mọi người bất động, đứng tại chỗ cứ như người gỗ, lại hỏi: "Mọi người không làm, tính buổi tối ngủ trên cỏ sao?"

Thấy mấy đội khác là huấn luyện viên tự tay làm lấy, cả đám khoa lâm sàng cũng không chịu làm. Phỏng chừng cũng ỷ vào quân huấn sắp kết thúc, đuôi của cả đám như muốn vênh lên trời.

"Huấn luyện viên Mạnh, chúng tôi không làm, anh lại làm mẫu trước đi."

"Đúng vậy, lều lớn như vậy, sao chỉnh được."

"Anh lại chỉ đạo chúng tôi đi, cái này chắc cũng phải mất hàng giờ mất."

"Thời tiết rất nóng nha huấn luyện viên, chúng tôi đều muốn cảm nắng, còn nói quân đội tình thâm gì chứ?"

.....

Mỗi người một câu, ồn ào làm Mạnh Hành Chu đến phiền, anh lấy cái còi, đặt bên miệng thổi hai tiếng chói tai.

Nhuệ khí áp người, mọi người trong nháy mắt an tĩnh lại.

Hạ Tang Tử vẫn luôn chưa nói một câu, lúc này ngẩng lên, thấy Mạnh Hành Chu kéo vành nón, cau mày, trong lòng thầm kêu không ổn.

Xong đời rồi.

Đây chính là nhạc dạo đầu trước khi pháo nổ đây mà.

Mạnh Hành Chu buông còi, đứng lên, ánh mắt nhìn một vòng, thanh âm nghe đậm nhạt: "Công phu miệng lưỡi của mọi người lợi hại vậy, sao không đi học xuyên âm (*) đi?"

(*) xuyên âm: loại nhiễu xuất hiện khi 2 hoặc nhiều đường tín hiệu bị nhiễu sang nhau gây ra hiện tượng tín hiệu của đường truyền này lại trở

thành nhiều của đường truyền kia và ngược lại.

"Mới một tháng đã ý vào tôi như vậy? Xem ra sau khi kết thúc quân huấn, không có tôi, ngay cả chiếc đũa mọi người cũng không dùng được nhỉ?"

Nói xong, Mạnh Hành Chu nhảy từ trên tảng đá xuống, đi qua mấy sinh viên lúc này oán giận, la hét.

Đi qua người cuối cùng, Mạnh Hành Chu ngẩng đầu, hàm căng chặt, mắt đen lộ ra cổ khí lạnh, âm lượng không lớn.

"Không nghĩ tới huấn luyện một tháng, tôi chỉ huấn luyện được một đám phế vật."

Đến lúc này, không có người dám nói chuyện.

Lời nói này của Mạnh Hành Chu không nhẹ, mấy huấn luyện viên đội khác nghe xong, còn đang hỗ trợ giúp làm lều trại, đều dần dần dừng động tác lại, mệnh lệnh sinh viên của mình hoàn tất.

Một tháng quân huấn, sớm chiều sinh hoạt chung, huấn luyện viên và sinh viên cũng có nhiều thân caajn, thiếu uy nghiêm là chuyện thường. Đến sau khi huấn luyện sẽ nhẹ nhàng rất nhiều, một năm rồi lại một năm, những lời này đối với sinh viên đã thành một toàn ấn tượng nhất định.

Huấn luyện viên sao, đều chỉ là hồ giấy, chuyện gì cũng dễ nói cả.

Đây cũng không phải là chuyện tốt, ít nhất là với quân đội.

Mạnh Hành Chu rũ mắt, giơ tay nhìn đồng hồ, sắc mặt lạnh thấu xương, không chấp nhận nửa phần thoả hiệp: "Bây giờ bắt đầu tính giờ, trước khi mặt trời lặn, lều trại còn chưa xong, thành tích của toàn thể nam sinh nhóm bốn lâm sàng đều không đạt tiêu chuẩn."

Đến đây không còn ai ý kiến nữa, cúi đầu giải tán, có làm mới sống được.

Nữ sinh muốn đi giúp đỡ, nam sinh còn từ chối, phỏng chừng muốn lấy lại mặt mũi vừa rồi, bây giờ đều rất ra dáng đàn ông, cực kì có chí khí.

Nữ sinh lại nhàn rồi, tụ tập tốp năm tốp ba đến bóng cây nghỉ ngơi.

Chu Xảo Tịch kéo Hạ Tang Tử ngồi xuống, lặng lẽ hỏi cô: "Tang Tử, cậu với Mạnh Hành Chu đang yêu đương sao?"

Nước miếng của Hạ Tang Tử còn chưa kịp nuốt, nghe lời cô ta nói liền sặc, hồi lâu mới hết, sắc mặt đỏ hồng, không có khí lực nói: "Không có, cậu hiểu lầm rồi. Chúng tớ là bạn bè, quen biết đã nhiều năm."

Chu Xảo Tịch nói không tin, đếm đầu ngón tay.

"Cậu xem, cậu ấy xuất đầu vì cậu, giúp cậu chống lưng không phải một lần. Cậu ấy lại không nhìn giống loại người như Chương Tư Hoán, là người bạn của chị em phụ nữ, đối ai đều tốt. Mạnh Hành Chu lạnh như khối băng vậy, nhưng ở trước mặt cậu, cậu ấy cứ như hoà tan, chảy thành dòng nước vậy."

Hạ Tang Tử nghe cô ta so sánh vậy, cười nói: "Ngữ văn của cậu là thầy thể dục dạy sao?"

"Cậu đừng ngắt lời tớ, dù sao chính là ý tứ như vậy. Cậu không cảm thấy Mạnh Hành Chu đối với cậu, không giống với người khác sao?"

Chu Xảo Tịch giơ tay ngoắc cô lại, Hạ Tang Tử ý thức nhích lại gần.

Hạ Tang Tử tiến lên, lại nghe cô ta nhỏ giọng thì thầm, "Biểu diễn bắn súng lần trước, có rất nhiều người nghị luận sau lưng hai người đấy, đặc

biệt những người thích Mạnh Hành Chu, sau lưng khoa môi múa mép rất khó nghe."

"Nói cái gì?"

"Nói cậu chính là kỹ nữ tâm cơ, thích nổi bật, một chút cũng không khiêm tốn linh tinh."

Chu Xảo Tịch dừng một chút, an ủi nói, "Cậu đừng để trong lòng, mấy người đó chính là bị bệnh đau mắt, ghen ghét cậu mà thôi."

Hạ Tang Tử nhìn Chu Xảo Tịch cười như không cười, " Thế bọn họ nói như thế nào."

Chu Xảo Tịch bị cô nhìn đến không tự nhiên, dứt khoát đi lên nắm tay cô, cười hai tiếng, "Tâm cậu thật lớn, nếu là tớ khẳng định sẽ tức đến khóc."

"Kỳ thật mấy người đó nói không sai."

"Cái gì?"

Chút tâm tư nhỏ của Chu Xảo Tịch, Hạ Tang Tử đều nhìn chán ở đại viện mấy năm rồi.

Trước nay đều là người khác tới nói với cô, có mấy người nói xấu sau lưng cô. Những mấy người này rốt cuộc là ai, trong lòng mọi người đều biết.

Chỉ là Hạ Tang Tử không nghĩ tới, đến Quân Y Đại rồi, mà vẫn còn bị thế.

Cô rút tay mình ra, không trả lời Chu Xảo Tịch.

Hạ Tang Tử ngồi dựa vào cây, giương mắt nhìn là có thể thấy Mạnh Hành Chu.

Anh giống như đám nam sinh kia, đứng ở dưới ánh nắng chói chang, tuy không đến hỗ trợ, nhưng không có phải tay không làm, mặc cho bọn họ tự phát huy. Lúc cần thiết, vẫn là đi đến nói vài câu, chỉ là thái độ vẫn kém như cũ.

Làm như vậy, rõ ràng một chút chỗ tốt cũng không có.

Mấy người bị anh răn dạy, ghi hận vẫn là ghi hận thôi, kết thúc quân huấn, sau tên anh bất quá cũng chỉ vài tiếng mắng chửi thôi.

Mọi người chỉ nhớ rõ anh chính là tên huấn luyện viên có tác phong đáng tôn, không ai nhớ rõ, chính anh cũng đứng dưới nắng chói chang, không nghỉ ngơi chút nào.

Trước kia cô không biết, làm sao trên thế giới lại có người như Mạnh Hành CHu như vậy.

Anh chính là sợ người khác biết, chỗ mềm mại trong lòng của mình.

Trên đời luôn thiên vị tâm hồn lương thiện, thế nhưng anh lại nguyện làm ác quỷ.

Nhưng vào giờ phút này, cô tựa hồ có chút hiểu rồi.

Làm ác quỷ có cái gì không tốt.

Hạ Tang Tử thu hồi tầm mắt, nhìn Chu Xảo Tịch, sâu kín nói: "Tớ xác thật rất tâm cơ, cũng thích nổi bật. Tớ chính là cố ý chọn thời khắc xấu hổ nhất của Sở Ninh, rồi đứng ra đánh vào mặt cô ta. Tớ là người mang thù, cô ta làm tớ chịu khổ, tớ cũng muốn cho cô ta chịu khổ một chút, hơn nữa phải đau hơn tớ bị nữa."

"Cho nên tớ sẽ không để bụng người khác nói gì cả."

Hạ Tang Tử cười khẽ một tiếng, thoát nhìn vẫn là bộ dạng ngoan ngoãn như ngày thường, chỉ là vừa rồi, Chu Xảo Tịch có cảm giác sau lưng thật lạnh.

"Bởi vì tớ, chính là chưa bao giờ cảm thấy, chính mình là người tốt cả."

Có các giáo quan giám sát, liên đội cuối cùng cũng dựng được lều trại trước khi mặt trời xuống núi.

Giờ cơm chiều ngoại trừ bánh quy còn được phân phát đồ hộp. Có mấy sinh viên nhặt mấy nhánh cây khô tới môi lửa, hâm nóng lại đồ hộp, dưới điều kiện nóng bức này, ăn cũng rất ngon.

Hạ Tang Tử không ăn uống gì, ăn hai miếng bánh quy, lại lấy ly nước ra, sờ mới thấy nước đã sớm lạnh ngắt.

Cô thấy có nhóm đốt lửa, lại có thể lấy ít nước gần bờ sông, xem ra cũng có thể đun ít nước nóng.

Buổi chiều cãi nhau với Chu Xảo Tịch xong cũng không thoải mái, Hạ Tang Tử gì cũng không nói, lấy cái ly, một mình đứng dậy rời đi.

Ánh nắng mặt trời còn chưa tan hết, mấy tán lá to cũng bị hoàng hôn nhuộm thành màu đỏ hồng. Trong núi này, ngay cả ban ngày mùa hè cũng nghe được ve kêu âm ỉ, cộng thêm buổi chiều hoàng hôn, lại có chút ôn nhu thích thú.

Đi đến sông nhỏ sau rừng trúc, khi sắp đi ra khỏi rừng, Hạ Tang Tử nghe thấy giống như có tiếng người đang nói chuyện phía trước.

Từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh cho phép, tính cảnh giác của Hạ Tang Tử tương đối cao, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, cô tùy tiện nắm một nhánh cây trên mặt đất dùng để phòng thân.

Hạ Tang Tử bước nhẹ lại, đi đến phía thanh âm bên kia, khoảng cách ngày càng gần, nội dung nói chuyện ngày càng rõ ràng.

Cho đến khi cô nghe được giọng nói hết sức quen thuộc, đi đến cuối rừng trúc mới thấy, chính là hai người Mạnh Hành Chu và Chương Tư Hoán.

Bọn họ ở bờ sông đốt lửa, ở trên đặt cái nồi không biết lấy từ đâu, xoay hai nam sinh chóng cả mặt.

"Canh nhìn thật gớm, Chương Tư Hoán cậu mua nồi gì thế."

"Hàng second-hand còn giảm giá, cậu trông cậy nhiều nhỉ. Ông đây đều làm theo lời cậu rồi, cá bỏ vào trong nước lạnh trong nồi còn gì."

"Ngã kìa ngã kìa, làm lại."

"Ông đây làm cái rắm, đi ra."

.....

Hạ Tang Tử ở phía sau nhìn một phút, lại yên lặng trở về chỗ dựng trại, ngay cả nước cũng quên lấy.

Hơn 8 giờ tối, không có phương tiện giải trí gì để tiêu khiển, nên mọi người chỉ có thể lựa chọn ngủ.

Hạ Tang Tử không buồn ngủ, nhưng ngồi bên ngoài cũng thấy lạnh, đang muốn đi vào lều lại bị Mạnh Hành Chu gọi lại.

"Em ra đây với anh."

Hạ Tang Tử đại khái đoán được có chuyện gì, không lập tức vạch trần anh, làm bộ cái gì cũng không biết, mặc thêm áo khoác đuổi theo anh.

Mạnh Hành Chu cầm đèn pin, đi phía trước Hạ Tang Tử, buổi tối trong núi rất tối, anh đi mỗi hai bước lại dừng lại, lấy đèn pin chiếu phía sau, chờ Hạ Tang Tử đuổi kịp lại đi tiếp.

Cứ đi đi dừng dừng như vậy, cuối cùng cũng đến bờ sông lúc chiều.

Lửa còn chưa tắt, ở trong đêm tối, thoát nhìn phá lệ sáng ngời. Đống lửa thiêu đốt nhánh cây, vang lên tiếng thanh thúy, so với mấy thứ khác lại có cảm giác an toàn hơn.

Mạnh Hành Chu kéo Hạ Tang Tử đến phía trước đống lửa, đưa đèn pin cho cô, "Cầm lấy."

Hạ Tang Tử cầm lấy, không nói lời nào nhìn anh.

Mạnh Hành Chu đuổi tay mở vung, vẫn luôn được hâm với lửa nhỏ, nắp nồi nóng bỏng, anh đột nhiên không phòng ngừa nên bị bỏng một chút, lại không bỏ tay ra, chịu nóng, lại cầm nắp nồi đặt trên mặt đất.

Không rảnh thôi tay của chính mình, anh cúi người xem nồi canh cá, cuối cùng cũng không còn ngửi được mùi lạ như buổi chiều, mới thở phào nhẹ nhõm, kêu Hạ Tang Tử lại, "Nếm thử đi, coi như bữa ăn khuya."

Canh cá có màu trắng gạo, điều kiện hữu hạn, nên có lẽ chỉ cho thêm muối, hương vị không biết được không.

Hạ Tang Tử nhớ đến cảnh tượng lúc chiều mình thấy được, chỉ cảm thấy nồi canh cá trước mắt này, so ra còn trân quý hơn sơn hào hải vị, còn làm cho người ta khó quên.

Mạnh Hành Chu ngay cả ăn mì ăn liền, cũng chỉ dùng nước lạnh.

Một người ở phương diện nấu cơm cứ như người ngốc, Hạ Tang Tử thật sự không biết anh nấu ra nồi canh cá này như thế nào.

Hạ Tang Tử áp cảm xúc xuống, tận lực làm giọng nói của chính mình nghe như bình thường nhất, "Anh học nấu cơm lúc nào thế?"

Mạnh Hành Chu quả nhiên lựa chọn nói dối, "Đây là ưu đãi nên bọn họ làm nhiều chút, anh ăn no rồi, đồ thì lãng phí, vừa lúc cho em/

Nói dối cũng cạn kẽ như vậy.

Hạ Tang Tử quay đầu đi, cái mũi ê ẩm, trong lòng cô lại như có thứ gì được phủ lấp.

Mạnh Hành Chu cho rằng cô chê canh uống không ngon, chính mình cầm lấy cái muỗng, nếm một muỗng nhỏ, phát hiện ra mùi vị rất được, trên mặt khó nén tính trẻ con, nhin không được khen một câu, "Mùi vị không tồi, em mau ăn đi, chút nữa lạnh thì...."

"Ba tuổi."

Hạ Tang Tử rốt cuộc nhin không được, khó nén tiếng thở dài.

Cho dù anh xa cách, cho dù anh không biết biểu đạt cảm xúc, cho dù tính tình anh lạnh lùng, cô vẫn không biết mà vẫn muốn tha thứ cho anh một lần.

Hạ Tang Tử thở một hơi, khoé mắt nhếch lên, chỉ vào nồi canh cá, cho anh một cái bậc thang, "Anh nhìn canh này xem, có giống anh nợ em một lời xin lỗi không?"

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Mạnh Hành Chu cầm cái muỗng, nghe xong mấy lời này, cả người cứ ở đó ngơ ngẩn.

Hạ Tang Tử lẳng lẳng nhìn anh, một hồi lâu cũng không thấy anh nói câu nào.

Cô biết anh không giỏi ăn nói, cô vẫn luôn có thể lý giải, hơn nữa còn nỗ lực theo anh.

Nhưng Hạ Tang Tử cảm giác, chính mình cũng sẽ có lúc mệt mỏi.

Giống như bây giờ vậy.

Cô đã cho anh một bậc thang, nhưng Mạnh Hành Chu hình như không muốn nghĩ tiếp/

Hạ Tang Tử đương nhiên hiểu rõ, nếu là lúc này, cô lại bước ra một bước đẩy anh một phen, hoặc là nói, chính mình nhường một bước, chủ động lật qua tờ giấy này.

Như vậy cô cùng anh, lập tức có thể khôi phục hình thức ở chung như trước kia.

Nhưng mà, lần này Hạ Tang Tử không muốn, cô một chút cũng không muốn, lúc nào cũng là người chủ động.

Đêm càng lúc càng yên tĩnh, mặt sông phản quang dưới ánh trăng, nước trong núi rất trong trẻo, có thể nhìn thấy được cục đá dưới đáy, còn có vài con cá ngẫu nhiên bơi qua.

Trước kia rất khó tưởng tượng, Mạnh Hành Chu sẽ xuống sông bắt cá như thế nào.

Thậm chí có thể nói, lúc anh đăng kí trường quân đội, đều là ngoài dự liệu.

Mạnh Hành Chu vẫn luôn là người như vậy.

Đa số bé trai khi còn nhỏ đều rất nghịch ngợm, nhưng anh chỉ có an tĩnh. Mấy việc đùa giỡn vui chơi anh cũng đều không thích làm.

Chỉ duy nhất thích lắp ráp mô hình. Đồ vật thoát nhìn buồn tẻ vô vị trong mắt trẻ con, với anh mà nói, lại là một phần bảo tàng.

Lớn lên một chút, anh lại thích tập thể hình, cũng không muốn tiếp xúc với bất kì ai.

Lúc nào cũng chọn thời điểm ít người nhất, lỡ tai lúc nào cũng gần tai nghe, chỉ đứng đó không nói lời nào, nhìn đầy xa cách.

Anh không muốn nói chuyện, cũng không muốn nghe người khác nói, càng không muốn tiếp xúc với hết thầy âm thanh hay sự vật gì cả.

Thế giới của Mạnh Hành Chu trước kia, giống như sống trong một quả cầu pha lê, như trong một cái lồng không có tiếng vậy.

Mọi người bao gồm Hạ Tang Tử vẫn luôn cho rằng sau này, Mạnh Hành Chu nhất định sẽ làm một nhân viên nghiên cứu.

Anh vốn dĩ cũng có thể, cao tam năm đó, nhờ vào danh vị thủ khoa, anh đã có một suất du học ở trường đại học đứng đầu chuyên ngành, nhưng

tất cả mọi người không nghĩ tới, anh sẽ chủ động từ bỏ.

Lý do từ bỏ, thế nhưng là vì anh muốn thi vào trường quân đội.

Khoảng cách giữa Mạnh Hành Chu và trường quân đội mơ hồ như cách xa vạn dặm vậy, lúc có tin tức, không ai không kinh ngạc.

Hạ Tang Tử cho rằng cả đời này, Mạnh Hành Chu sẽ không làm ra những việc cô không tưởng tượng được như vậy, so với việc nhập học trường quân đội.

Cho đến hôm nay, nhìn thấy canh cá trước mặt này, lại một lần nữa đánh vỡ sự hiểu biết của cô với Mạnh Hành Chu.

Có thể thấy được anh thay đổi rất nhiều trong nửa năm này.

Hạ Tang Tử đương nhiên hy vọng, Mạnh Hành Chu có thể đi ra khỏi quả cầu pha lê của mình, có thể tiếp xúc với các vật tốt đẹp, có được bạn bè của riêng mình. Cô kì thật cũng không mâu thuẫn, ngược lại từ đáy lòng lại cảm thấy vui vẻ vì sự biến hoá của Mạnh Hành Chu.

Nhưng vào giờ phút này, Hạ Tang Tử lại có chút sợ hãi.

Cô sợ hãi khoảng cách giữa cô và anh ngày càng xa, sợ hãi nửa năm mất liên lạc sẽ trở thành một cái hố đen không thể nào lấp lại được, sẽ làm tình cảm của hai người cắn nuốt sạch sẽ.

Hạ Tang Tử cực kì vô lực, cô đưa đèn pin cho Mạnh Hành Chu, nhàn nhạt nói, "Em không đói, anh ăn đi."

Xoay người định đi, chợt Mạnh Hành Chu bắt lấy cổ tay cô, không phải vì lời nói buổi chiều hay không, thanh âm có chút khàn, cảm xúc có vẻ ần ần: "Hạ Tang."

Hạ Tang Tử tùy ý để anh nắm, rũ mắt, ngữ khí rất thấp: "Em phải về ngủ rồi, nơi này lạnh muốn chết."

Giây tiếp theo, bàn tay Mạnh Hành Chu quả thật buông lỏng.

Trong lòng của Hạ Tang Tử đột nhiên nổi lên một ngọn lửa không tên, cô rút cuộc nhịn không được, cất bước muốn đi.

Lúc này, vai đột nhiên bị đè lại, Hạ Tang Tử còn chưa kịp nhìn, một mùi hương bạc hà quen thuộc lại rơi xuống chóp mũi.

Mạnh Hành Chu cởi áo khoác quân trang, khoác trên người Hạ Tang Tử, đi đến phía trước cô, thay cô kéo lại, thật lâu cũng chưa buông tay, vô hình như chặn đường cô đi.

"Như vậy sẽ không lạnh nữa."

Hạ Tang Tử hít mũi, không nói được là tức giận hay uỷ khuất, rũ mắt đứng đối diện anh, một chữ cũng không nói.

"Rất xin lỗi."

Thanh âm của Mạnh Hành Chu rất thấp, thấy Hạ Tang Tử không có phản ứng, cực kì gian nan lặp lại lần nữa, "Hạ Tang, anh xin lỗi."

Hai tiếng xin lỗi này, giống như được khai miệng vậy, Mạnh Hành Chu nắm chặt áo khoác, mấy lời nói ngày thường khó biểu đạt, đem ra nói hết trong đêm nay.

"Em còn chưa hết giận, vậy thì đánh anh một cái đi."

"Hay là, em cũng không thèm để ý anh nửa năm đi."

"Anh không có bất công, quà sinh nhật của em vẫn ở trong phòng kí túc xá."

"Sinh nhật của em và em gái anh, anh sẽ không quên."

"Còn cái mô hình máy bay kia, có thể đưa lại lần nữa được không, không có bán ở ngoài nữa...."

Mỗi một câu đều như khiêu chiến với phòng tuyến tâm lý của Hạ Tang Tử, cho đến khi nghe được mô hình máy bay, rốt cuộc nhịn không được, cười ra tiếng, giơ tay đẩy đẩy ngực của Mạnh Hành Chu, hung hăng nói: "Hoá ra anh chính là vì mô hình máy bay mới xin lỗi em."

"Không phải bởi vì mô hình." Lực đạo của Hạ Tang Tử với anh mà nói không đau không ngứa, Mạnh Hành Chu thấy cô nguyên ý nói chuyện cùng mình, cuối cùng nhẹ nhàng một chút: "Anh chính là muốn nói xin lỗi với em, không vì cái gì khác."

"Anh bây giờ mới biết áy náy này, lúc trước sao không thấy anh nói." Hạ Tang Tử càng nói càng kích động, thế nhưng thật sự khóc, cô một bên gạt nước mắt nói: "Mạnh Hành Chu, anh chính là ý vào tính tình em tốt, xương cốt anh sao lại cứng như vậy. Vô duyên vô cớ làm lơ em, đều không hỏi em một tiếng, còn nói em thương hại anh nữa...."

"Nửa năm em luôn tìm mọi cách liên lạc với anh, anh còn nhẫn tâm hơn em, em đúng là khổ sở mà, một em xem anh như người thân nhất, anh chính là đối xử với em như vậy."

"Tên tra nam anh, anh nhất định là tra nam chuyển thế mà." =))))

Mạnh Hành Chu: "....."

Hạ Tang Tử khóc không ngừng, sau còn nói không nên lời, vừa khóc vừa lau nước mắt, hai tay cơ hồ đều bận rộn không ngừng.

Mạnh Hành Chu nhìn mãi, rốt cuộc nhịn không được nữa, cười nhẹ.

Hạ Tang Tử vừa nghe được, nâng đôi mắt đỏ bừng trừng nhìn anh, "Anh cười cái rắm. Em đang khóc anh còn cười được sao."

Không biết vì sao, Mạnh Hành Chu lúc này đột nhiên nhớ tới lời nói ở sườn núi lần trước mà Hạ Tang Tử nói.

"Ba tuổi, về sau gặp người anh thích, cũng không thể như vậy, sẽ dọa cô ấy chạy mất."

"Anh phải như vậy, ôn như nhìn cô ấy, sờ đầu cô ấy, nói với cô ấy, anh rất thích cô ấy."

"Anh xem anh, tính tình kém, tính cách lại lạnh nhạt, cho nên miệng phải ngọt một chút."

.....

Tính tình anh kém như vậy, cô sẽ bị dọa chạy sao?

Không, không thể để cô ấy đi được, một bước cũng không được.

Mạnh Hành Chu nâng tay lên, cẩn thận mà đặt trên đầu của Hạ Tang Tử.

Đây là một loại thể nghiệm cực kì xa lạ với anh, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm.

Anh không biết nói cái gì cho tốt, không biết nữ sinh thời điểm này thì thích nghe cái gì, Mạnh Hành Chu vắt hết óc cũng chỉ ghen ra một câu: "Đừng khóc, Hạ Tang."

Cũng may ngữ khí nhẹ nhàng, không có hung hăng nghiêm túc như ngày thường.

Cả người Hạ Tang Tử ngẩn ngơ, không thể tin được, người vượt đầu cô nói những lời này sẽ là Mạnh Hành Chu.

Mạnh Hành Chu lại cho rằng nói một lần thì không có kết quả gì, lại xoa nhẹ hai cái đồ dành, "Khóc mệt rồi làm sao có sức mà đánh anh nữa, đừng khóc."

Hạ Tang Tử cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười, chụp cánh tay của anh, "Em mới không thèm đánh anh, cơ bắp của anh cứng muốn chết, tay em đau."

Mạnh Hành Chu nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý, trầm mặc vài giây, như là nghiêm túc tự hỏi, cuối cùng đề nghị, "Cần cứ có bao tay quyền anh, trở về anh lấy cho em đánh nhé."

"...."

Hạ Tang Tử cũng quên tại sao mình lại tức giận nữa rồi.

Không khí có mùi canh cá nhàn nhạt, lâu như vậy, lửa đã nhỏ không ít, Hạ Tang Tử đi đến trước đồng lửa, ngồi xổm xuống nhìn nồi canh, hỏi Mạnh Hành Chu: "Canh cá này, thật sự làm nhiều quá nên không ăn hết sao?"

Mạnh Hành Chu ngẩn ra, lựa chọn nói thật, "....Không phải."

"Anh làm?"

"Không phải, còn có Chương Tư Hoán, cá là anh bắt."

"Nói như vậy, đây chính là tác phẩm trù nghệ đầu tay của anh?"

"... Cũng không phải, là thứ mười một."

"Còn có trước đó nữa?"

"Đồ rồi, chó cũng không muốn ăn."

"...."

Hạ Tang Tử cầm muống nếm thử, ngoại trừ mùi vị cá còn có vị cay nhàn nhạt, mùi tanh trong tưởng tượng, thật ra một chút cũng không có.

Hương vị cũng không tệ lắm.

"Canh bỏ cái gì thế?" Hạ Tang Tử quay đầu lại hỏi anh.

"Muối." Mạnh Hành Chu giơ đèn pin, chỉ vào một thân cây cách đó không xa, "Bên kia có chút tiêu, nên bỏ một ít vào canh."

Trong lòng Hạ Tang Tử lộp bộp một chút, cũng không nói gì.

Cô uống từng ngụm một, chậm rì rì, uống xong một chén.

Rất nhiều năm sau, Hạ Tang Tử bởi vì công việc nên đã đi qua gần hết Trung Quốc, đã nếm qua rất nhiều loại canh. Nhưng chén canh tối nay vẫn là thứ cô thích nhất.

Cô nghĩ, dù cho có ngàn vàng trên thế giới này cũng không thể đổi được, chính là tấm lòng thuần túy đơn giản của thiếu niên đó.

Sau khi đã ngoại hai ngày một đêm kết thúc, cuối cùng cũng hoàn thành một ngày duyệt binh, quân huấn rốt cuộc cũng kết thúc.

Xe buýt của Quân Y Đại, một chiếc lại một chiếc lái vào doanh trại, mỗi chính trị viên chỉ huy sinh viên lên xe theo thứ tự.

Người của Quốc Phòng Đại hôm nay cũng đi, nhưng nhân số không nhiều lắm, nên đều đi nhờ xe của Quân Y Đại.

Hạ Tang Tử đã sớm hẹn Mạnh Hành Chu ngồi cùng chiếc xe.

Cô lên xe trước, chọn ghế hai người sau cùng, chính mình thì ngồi bên cửa sổ, gỡ ba lô xuống, đặt lên trên chiếc ghế bên cạnh, chiếm lấy cho Mạnh Hành Chu.

Mọi người lục tục lên xe, có một nam sinh cùng lớp tên là Liêu Phi Phàm, thấy kế bên Hạ Tang Tử có chỗ trống, không chịu nổi xúi giục của bạn bè, nên đi ra phía trước, hỏi cô: "Tang Tử, tớ có thể ngồi bên cạnh cậu được không?"

Hạ Tang Tử chỉ nhớ rõ tên cậu ta, cũng không tính quen thuộc, huống chi chỗ này là cô giữ cho Mạnh Hành Chu, cô cười một chút, tỏ vẻ lễ phép, uyển chuyển từ chối: "Bạn học, ngại quá, chỗ này có người rồi."

Phía sau Liêu Phi Phàm có một nam sinh cứ giương mắt nhìn.

Nghe Hạ Tang Tử nói vậy, lại làm ra bộ dáng đùa giỡn, lấy ba lô của cô ra, đẩy Liêu Phi Phàm ngồi xuống, "Chỗ nào có người chứ, không có nha. Đều là cùng một khoa, đến đến, ngồi chỗ này, mọi người cùng ngồi xuống đi."

Ý cười trên mặt Hạ Tang Tử nhạt đi, cô vươn tay nói với nam sinh kia, "Đó là ba lô của tôi, đưa đây."

"Biết là của cậu, tôi giúp cậu để chỗ hành lí phía trên, đều là bạn bè nên giúp đỡ nhau thôi, cậu nói đúng không Liêu Phi Phàm?"

Liêu Phi Phàm bị kẹp giữa hai người, vẻ mặt xấu hổ.

Hạ Tang Tử đứng lên, nói lại lần nữa, "Tôi nói cậu đưa ba lô đây."

"Cậu khách khí cái gì chứ...Ai da, mẹ nó, là ai."

Nam sinh đang nói hăng say, thành linh bị người phía sau đạp một cái vào hông, lao đảo hai bước, miễn cưỡng mới đứng vững.

Mạnh Hành Chu đi qua, với tay lấy lại ba lô của Hạ Tang Tử, mặt lạnh nhìn cậu ta, vẻ mặt như Diêm Vương: "Điếc sao? Không nghe cô ấy nói gì à?"

Editor có lời muốn nói:

Đừng trách Ba tuổi của chúng ta lạnh lùng, cũng do hoàn cảnh của anh lớn lên thôi.

Đừng trách Hạ Tang của chúng ta vô lí, do cô ấy lúc nào cũng chủ động, nên có lúc mệt mỏi thôi.

Tiếp theo sẽ chỉ có NGƯỢC, NGƯỢC, NGƯỢC....câu thôi ~~~

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ở trước mặt mọi người, nam sinh bị đá vào hông, trong lòng vốn dĩ không thoải mái, quay đầu nhìn, lại thấy chính là Mạnh Hành Chu, sự không thoải mái này nháy mắt lại phóng đại gấp đôi.

"Bày đặt ngang ngược cái gì, quân huấn đều đã kết thúc, anh cho rằng anh vẫn là huấn luyện viên của chúng tôi sao? Không phải chỉ là một sinh viên của Quốc Phòng Đại thôi sao, thật sự nghĩ mình là trên hết vậy."

Nam sinh phỏng chừng cũng có chút uy tín trong lớp học, cậu ta vừa nói xong, mấy nam sinh xung quanh cũng đứng lên, tất cả đều hùng hổ nhìn Mạnh Hành Chu.

Liêu Phi Hàm bị nam sinh đẩy lên, lúc này từ chỗ ngồi đứng lên, đứng ở giữa hai người hoà giải, "Đừng gây chuyện, chính trị viên đi lên thấy được..."

"Liêu Phi Hàm, cậu chính là một tên nhát gan, thích một cô gái cũng sợ tay sợ chân, lăn qua một bên đi." Nam sinh không kiên nhẫn đẩy Liêu Phi Hàm qua một bên, đi lên vài bước đến trước mặt Mạnh Hành Chu, đầy kiêu ngạo nói, "Như thế nào, anh hiện giờ còn có thể phạt chúng tôi sao? Làm huấn luyện viên lâu quá nên đều quên luôn chính mình là ai?"

"May mà cậu nhắc tôi."

Mạnh Hành Chu khom lưng, để ba lô chỗ ngồi bên cạnh Hạ Tang Tử, xoay xoay cổ tay, ánh mắt lại nhìn nhóm người này lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Cảm giác đúng là không giống với lúc anh làm huấn luyện viên, lúc đó anh nhìn đám sinh viên, mặc dù không có chút thân thiết, cũng không có tí kiên nhẫn nào, nhưng cũng không ánh mắt giết người như vậy.

Bây giờ, vứt bỏ thân phận huấn luyện viên, giống như bị giam cầm trong lồng thú, đã cưỡi được xích chó, trở nên không thể khống chế, cả người đều toả ra khí lạnh.

"Nếu đều là sinh, cũng đỡ phiền toái hơn."

Mạnh Hành Chu so với nam sinh đó cao hơn nửa cái đầu, anh dậm bước chân chậm rãi đi tới, nhìn cậu ta nói, "Tôi là ai, trong lòng cậu còn không rõ?"

Hầu kết của nam sinh lẫn lộn hai ba cái, bởi vì mặt mũi, cũng không lùi lại, ngoài miệng vẫn không buông tha, "Đây là địa bàn Quân Y Đại của chúng tôi, tôi nói cho anh biết, hôm nay người của Quốc Phòng Đại ngồi xe này chính là cho lãnh đạo mấy người mặt mũi đấy. Anh thì tính cái rắm, ông đây cho anh ngồi chỗ nào mới được ngồi, còn dám...."

Đôi mắt Mạnh Hành Chu híp lại, nghiêng người, nhắc chân đá vào đầu gối cậu ta một cái.

Xương cốt va chạm với sàn xe buýt, phát ra tiếng vang lớn, nam sinh chịu đau kêu lên một tiếng, nháy mắt quỳ trên mặt đất.

Nam sinh còn chưa phản ứng lại, Mạnh Hành Chu đã nắm lấy cổ áo sau của cậu ta, giống như kéo một vật chết, đi xuống cuối cùng, mới đem người đẩy vào chỗ ngồi, đánh một quyền vào bụng của cậu ta.

Mặt nam sinh tức đến đỏ bừng, bụng lại bị ăn đau, ho đến sặc cả hồng.

Cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Mạnh Hành Chu, không cần nói cũng biết được, giờ phút này trong lòng cậu ta, sợ là đã thăm hỏi từng tổ tông của Mạnh gia rồi.

Mạnh Hành Chu kéo tóc cậu ta về phía sau, lại giơ chân đạp bên cạnh một cái, rũ mắt, lạnh nhạt mà nhìn, cười nhạt nói, "Cậu thật sự không rõ nha."

Nam sinh phản kháng không có hiệu quả, chỉ có thể tức giận mắng, "Anh dám đánh tôi? Còn không muốn lăn lộn nữa sao?"

Mạnh Hành Chu bắt lấy cổ tay của nam sinh, lại lôi kéo tóc cậu ta, để cậu ta nhìn vào đường chỉ tay của mình.

"Tay của bác sĩ ngoại khoa tương lai nha..."

Lời nói của Mạnh Hành Chu còn chưa xong, tay đột nhiên sử dụng lực, nam sinh ăn đau kêu thành tiếng, mắt nhìn cổ tay của mình bị bẻ cong, cuối cùng cũng nhận sai, "Anh, đại ca, đừng...Đừng xúc động.."

Lực đạo trên tay của Mạnh Hành Chu không giảm, biểu tình đậm mạc, lời nói cứng cỏi, "Lại phiền toái Hạ Tang Tử, thì không cần tay nữa."

Trán của nam sinh đều toát mồ hôi lạnh, liên tục xin tha: "Tôi sai rồi, tôi...Tôi cũng không dám nữa...Đại ca làm ơn buông tha tôi..."

Mạnh Hành Chu nhẹ buông tay.

Nam sinh thở dốc vì kinh ngạc, không dám đụng cổ tay, hốc mắt đều đỏ, không cần nói cũng biết có nhiều chột vật.

Mạnh Hành Chu vỗ nếp nhăn trên quần áo, xoay người về chỗ ngồi.

Mọi người bị dọa chỉ dám đứng phái sau, mấy tiểu tuý tùng xem diễn thấy anh đến, trong lòng sợ hãi, tự động lui ra nhường đường.

Bên này Mạnh Hành Chu vừa mới ngồi xuống, chính trị viên liền lên xe, cảm thấy không khí trong xe có chút quỷ dị, ông nhíu mày hỏi, "Có chuyện gì?"

Nam sinh bị giáo huấn nháy mắt với mấy tiểu tùy tùng, mọi người hiểu ý, cười trả lời, "Không có việc gì, mọi người đông đủ rồi, có thể xuất phát."

Mấy tên này chính là mấy người khó quản nhất trong lớp, chính trị viên nửa tin nửa ngờ, xuống xe còn không quên cảnh cáo, "Đừng có gây chuyện."

Sau khi xuất phát, Hạ Tang Tử thấy ánh mắt của mấy nam sinh kia nhìn cô đều mang vẻ sợ hãi, giật nhẹ tay áo của Mạnh Hành Chu, nói nhỏ vào tai anh: "Ba tuổi, mọi người hình như xem chúng ta là xã hội đen."

"Vậy càng tốt." Mạnh Hành Chu ngồi dưỡng thần, hai chân tùy ý gác trên chỗ ngồi phía trước, giống như chuyện vừa rồi không có quan hệ gì với anh, "Về sau không ai dám làm khó dễ em."

"Phòng chừng cũng không ai dám nói chuyện cùng em nữa."

Nghe cô nói như vậy, Mạnh Hành Chu mở to mắt, Hạ Tang Tử đột nhiên không phòng bị đâm mạnh vào tầm mắt của anh, giật mình.

"Em rất muốn nói chuyện với bọn họ?"

Hạ Tang Tử lắc đầu: "Không có."

Cô vốn dĩ không quen người trong lớp, chỉ có cô là nữ sinh, ngày thường cũng không có kết bạn, chỉ có thể đi với mấy người khoa điều dưỡng.

Lại nói, cô cũng không phải là người thích đi xung quanh nam sinh lắm.

Mạnh Hành Chu nghe cô nói như vậy, ánh mắt khôi phục lại bộ dáng điềm nhiên như ngày thường, "Vậy em lo lắng cái gì?"

"Bọn họ có thể hay không đi báo cáo anh, vừa rồi..." Hạ Tang Tử nói nhỏ, lôi kéo tay áo của anh, Mạnh Hành Chu theo lực đạo, đưa lỗ tai qua, nghe được tiếng cô nường thì thầm, "Nam sinh kia nhìn cũng không hiền lành, thật sự âm hiểm, có thể ảnh hưởng tới anh không?"

Thì ra là lo cho anh.

Khoé môi Mạnh Hành Chu cong một chút, tựa hồ như thưởng thức hình thức nói chuyện với cô, thấp giọng nói, "Cậu ta không dám."

Hơi thở của thiếu niên rơi vào tai của Hạ Tang Tử, cô không được tự nhiên mà cúi đầu, "Vì cái gì?"

"Do cậu ta trước."

"Nhưng bọn họ nhiều người, rất dễ dàng cản ngược lại anh, trong xe lại không có camera."

"Người của Quốc Phòng Đại cũng không ít."

Nghe thế, Hạ Tang Tử mới phản ứng lại, Mạnh Hành Chu không phải là Mạnh Hành Chu trước kia.

Anh hình như có rất nhiều bạn bè ở trường. Trong lúc quân huấn, cô nhìn thấy quan hệ của mấy huấn luyện viên đó với anh không tồi, không giống như giả vờ.

Thật tốt.

Ba tuổi của cô, bây giờ cũng có nhiều người nguyện ý đứng phía sau anh.

"Vậy được." Trong lòng Hạ Tang Tử vui vẻ, hai chân đong đưa, nghiêng đầu nhìn Mạnh Hành Chu, trộm nói, "Có người báo cáo anh cũng không sao, em sẽ làm chứng cho anh. Em không giống anh cứ xụ mặt là nhìn giống xã hội đen. Khuôn mặt của em vô hại thuần lương, nói gì thầy giáo cũng tin."

Đáy mắt của Mạnh Hành Chu hiếm khi có được ý cười, "Em chính là người của Quân Y Đại."

"Đúng vậy, làm sao bây giờ?" Hạ Tang Tử đá đá chân anh, làm ra bộ đáng buồn rầu, "Nếu bởi vì em làm chứng cho anh mà bị toàn trường cô lập, ba tuổi, anh cũng không thể bỏ em nha."

"Sức tưởng tượng phong phú quá."

"Anh sẽ không đến lúc đó làm tra nam chứ? Được, chút nữa em sẽ đi báo cáo anh, so với bị anh ngược, không bằng em ngược anh trước."

"...."

Hạ Tang Tử tự quyết định, còn diễn rất hăng hái, cuối cùng đến chỗ mẫu chốt, cô nhìn mọi người xung quanh đều mơ mang sắp ngủ, không ai chú ý, lá gan lớn chút, kéo cổ áo của Mạnh Hành Chu, đối mặt với chính mình.

"Hiện tại thu mua em còn kịp, cho nên quà sinh nhật của em, khi nào mới đưa?"

"Hôm nay."

"Một lời đã định, không đưa anh chính là chó."

"Ừ, không đưa em chính là chó." (*)

(*) ở đây Mạnh Hành Chu lặp lại lời của Hạ Tang Tử, nguyên văn là "không đưa người chính là chó"

"Thành giao."

Hạ Tang Tử cảm thấy mỹ mãn, hồi tưởng vài giây, mới cảm thấy không đúng, đá chân Mạnh Hành Chu, giả vờ tức giận, "Này, ai là chó."

Mạnh Hành Chu nhắm mắt, nghiêng đầu đi, không nháo cùng cô nữa, thoát nhìn rất lạnh nhạt.

Nếu không phải độ cong khoé miệng bán đứng anh.

Sau khi về Quân Y Đại, mỗi chính trị viên kiểm tra nhân số xong lại để sinh viên về kí túc xá nghỉ ngơi.

Hạ Tang Tử sốt ruột, thấy quà sinh nhật của mình sắp trễ nửa năm, sau khi giải tán lại đi tìm Mạnh Hành Chu.

"Anh về kí túc xá lấy quà đi, em ở cổng trường chờ anh."

Mạnh Hành Chu nhìn Hạ Tang Tử cả người mệt mỏi, quần áo nhăn nhoe, nghĩ lại nói, "Không cần, em về trước đi, tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút."

Hạ Tang Tử cho rằng anh muốn đổi ý, quýnh lên, nắm chặt tay áo anh không buông, "Anh sẽ không phải sửa kịch bản chứ? Hôm nay tạm biệt, cuối tuần mới gặp được, em mặc kệ, hôm nay phải lấy cho được."

Mạnh Hành Chu không nề hà, trấn an nói, "Anh mang lại cho em."

"Anh đừng gạt em, anh lại không vào trường được."

"Có thể vào, anh có thể vào cổng."

Hạ Tang Tử ngấn ra, buông tay anh, thở phì phò nói, "Được, anh có thể vào cổng, trước khi quân huấn, nhiều ngày cũng không tìm em. Tâm anh đúng là tàn nhẫn, chính là làm bằng sắt đá, không đúng, làm bằng kim cương! Ai....Cũng không đúng, em không có khen anh, rốt cuộc làm cái gì...."

Mạnh Hành Chu đẩy bả vai của cô đi hai bước, đánh gãy oán niệm của cô, "Được rồi, chút nữa anh chờ dưới kí túc xá của em."

Hạ Tang Tử chụp tay anh, vẫn không quá yên tâm, bỏ xuống một câu tàn nhẫn, "Anh dám gạt em, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, từ đây bề ngoài đến xương cốt của anh, đều sẽ khắc hai chữ tra nam."

Mạnh Hành Chu: "...."

Hạ Tang Tử mang theo chờ mong lấy được quà mà về kí túc xá. Mới vừa đẩy cửa ra, phát hiện lại có thêm một người xa lạ đang cúi đầu ngồi trước bàn, giống như muốn co thành một cục.

Kí túc xá của Quân Y Đại đều là phòng sáu người, không biết Hạ Tang Tử có vận khí tốt gì hay là nữ sinh khoa y học lâm sàng thiếu thốn quá, cuối cùng lại phân đến chỗ, tính cả cô, cũng chỉ có ba người.

Chu Tịch Xảo khoa điều dưỡng, còn một người cùng lớp với cô Triệu Nhiễm Nhiễm.

Chu Xảo Tịch không cần phải nói, từ lần cãi nhau trước không thoải mái, quan hệ của hai người cũng biến thành xã giao.

Còn Triệu Nhiễm Nhiễm, tính cách khá yên tĩnh, nói cũng không nhiều lắm, ấn tượng của Hạ Tang Tử đối với cậu ta cũng chỉ là mỗi ngày hơn 5 giờ rời giường ngồi học từ đơn Tiếng Anh.

Hiện tại có thêm một bạn cùng phòng mới, Hạ Tang Tử nghĩ không chừng có thể quen thêm một người bạn mới.

Cô buông đồ xuống, đi đến trước bàn của bạn mới, chủ động chào hỏi: "Chào bạn học, tớ là Hạ Tang Tử, khoa y học lâm sàng, cậu tên gì?"

Bạn cùng học mới còn chưa mở miệng, Chu Xảo Tịch đi tới, đoạt lấy câu chuyện, âm dương quái khí nói, "Tang Tử a, từ lúc cậu vào cửa không ngửi thấy mùi gì sao?"

Lời nói xong, cô bạn mới "cọ" một chút đứng lên, mở tủ quần áo lấy một bộ, đi ra ban công lấy cái chậu rồi ra ngoài.

Chu Xảo Tịch nửa đường ngăn lại, mặt đầy ghét bỏ, "Tôi nói, cậu mấy ngày không tắm rửa? Trên người toàn mùi cũ, giày thì toàn bùn, xem cậu dẫm sàn nhà này, hôm nay vệ sinh kí túc xá, cậu tự làm."

Đầu của cô bạn mới cúi thấp, lỗ tai đều đỏ, cực kì gian nan nói, "...Thật xin lỗi, tớ lập tức đi tắm."

Chu Xảo Tịch cười nhạo, "Tắm rửa cần tiền, cậu có thẻ học sinh sao? Có tiền đóng sao? Biết nhà tắm ở đâu sao?"

Bạn mới sửng sốt, tựa hồ không biết là còn cần mấy thứ này.

"Cậu như thế nào thi được vào Quân Y Đại? Đều là nhân viên y tế tương lai, không biết vệ sinh như vậy, bệnh viện nào dám...."

Hạ Tang Tử kéo ngăn kéo, lấy thẻ học sinh của mình ra, đi đến trước mặt bạn cùng phòng mới, để vào trong chậu, đánh gãy lời chưa nói xong

của Chu Xảo Tịch, "Cậu dùng của tớ đi, ra kí túc xá rẽ phải, đi đến cuối là nhà tắm."

Chu Xảo Tịch trừng lớn mắt, "Tang Tử, cậu...."

"Tịch Tịch, có phải quên huấn mệt mỗi lần không?"

Hạ Tang Tử quay đầu, đăm nhặt cười nhìn Chu Xảo Tịch, chưa nói nặng câu nào, lại ngầm có ý cảnh cáo, "Mệt thì nghỉ ngơi đi, ngày nào chúng ta cũng ở đây, còn rất dài."

Ăn tết lâu quá bỏ bê truyện, ăn chơi xong rồi bắt tay edit tiếp nhaaaa

~~~

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hà Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chờ bạn cùng mới ra khỏi cửa, Chu Xảo Tịch khinh thường cười thành tiếng, nhướn mày nhìn Hạ Tang Tử, "Tang Tử, cậu biết cậu ta là ai sao? Cứ giúp đỡ như vậy."

Hạ Tang Tử cười hỏi lại, "Cậu ấy không phải bạn cùng phòng của chúng mình sao?"

"Cậu, tớ, còn có Nhiệm Nhiệm, còn có 99% người ở Quân Y Đại, đều vào bằng thực lực, dầm lên trăm vạn đại quân đại học mới đến được đây."

Trong lời nói của Chu Xảo Tịch không che dấu được sự kiêu ngạo, sau đó cô ta nhắc đến cô bạn cùng phòng mới, lời vừa nói, tất cả đều là khinh thường, "Bạn cùng mới của chúng ta, Chung Tuệ, chỉ là một đồ nhà quê hẻo lánh xa thành phố. Nếu không phải có cái chứng nhận con cái của liệt sĩ, Quân Y Đại làm sao phá cách mà để vào. Điểm đại học của cậu ta, có thể và được đại học Y bình thường đã là không tồi rồi."

"Con cái liệt sĩ?"

"Đúng vậy, bố cậu ta trong bộ đội cứu nạn được điều đi ở trận động đất năm trước. Cậu không xem tin tức? Một bác sĩ bị chôn gần 72 giờ, cuối cùng được một binh lính cứu được. Nhưng binh lính kia sau khi cứu được bác sĩ, lại bị thép đập trúng đầu lúc dư chấn, nên hy sinh. Binh lính hy sinh đó, chính là bố của Chung Tuệ."

Hạ Tang Tử có ấn tượng, động đất xảy ra năm trước, ông Hạ vẫn ở tại ngũ, bộ đội xảy ra chuyện, chính là xuất phát từ quân khu Nguyên Thành.

Ông Hạ cũng tham gia nghi thức đưa tiễn vị liệt sĩ kia.

Không nghĩ tới, mấy năm qua đi, con gái của vị liệt sĩ đó, lại trở thành bạn cùng phòng của cô.

"Cậu xem cậu ta không tham gia quân huấn, trẻ như vậy mới tới báo danh, người cũng dơ dáy, tớ không biết cậu cho cậu ta mặt mũi làm gì. Còn là học lâm sàng nữa chứ, tớ xem về sau có bệnh viện nào dám nhận cậu ta, sợ là mỗi bệnh nhân rơi vào tay cậu ta, cuối cùng cũng gặp nhau ở nhà xác đấy."

Ý cười của Hạ Tang Tử nhạt dần, hỏi Chu Xảo Tịch, "Bà nội tớ thường nói một câu, Tịch Tịch, cậu biết câu gì không?"

"Câu gì?"

Hạ Tang Tử vỗ bả vai cô ta, cuối cùng tăng thêm một chút lực.

Cô chậm rãi mở miệng, "Mọi việc đều giữ lại cho mình một con đường, ngày sau vẫn còn gặp lại nhau được."

Sắc mặt của Chu Xảo Tịch có chút khó coi, đẩy tay của Hạ Tang Tử ra, đảo mắt cũng không nói gì thêm nữa.

Hạ Tang Tử thấy vẫn còn thời gian, lấy quần áo dơ trong ba lô ra, ôm cả đồng đi phòng giặt.

Giặt giũ xong, cô nhìn đồng hồ, thời gian không sai biệt lắm nửa tiếng, về kí túc xá tắm rửa rồi trực tiếp xuống lầu.

Khi Hạ Tang Tử ra khỏi ký túc xá liền nhìn thấy Mạnh Hành Chu, cứ như anh đã đợi một lúc lâu rồi.

Quân huấn đã kết thúc, lại không phải lên lớp, anh bỏ đi huấn phục thường ngày, đứng chờ ở dưới tàng cây, trên tay còn cầm một cái túi giấy.

Quần đùi đen cùng áo sơ thun màu trắng đơn giản, đi cùng với đôi giày chơi bóng, không anh tư hiên ngang so với ngày thường, có vẻ tùy ý rất nhiều, càng có thêm khí chất thiếu niên.

Bỗng chốc, Hạ Tang Tử cảm thấy dường như đã qua mấy đời rồi.

Giống như trở về trước kia, vẫn còn sinh hoạt ở đại viện quân khu.

Khi đó, Mạnh Hành Chu cũng ở dưới lầu chờ cô mỗi ngày. Đen với trắng, là hai màu anh thích nhất. Anh luôn dựa vào xe đạp, không chút để ý đứng đó, trên tay không phải điện thoại thì là máy game, cả người đều lộ ra vẻ người sống chớ đến gần.

Lúc này, có người đi qua phía trước, kéo Hạ Tang Tử trở về hiện thực. Cô dẫm bước chân chạy đến bên Mạnh Hành Chu, nhìn chăm chăm túi giấy trên tay anh: "Ba tuổi, cái này là quà sinh nhật của em sao?"

Mạnh Hành Chu "ừ" một tiếng, đưa túi giấy cho cô, hỏi: "Buổi tối ăn cơm chung?"

"Được nha, ăn cái gì?"

"Đồ nướng? Đồng hương ở Nguyên Thành mở, hương vị không tồi."

"Em không có ý kiến."

Lực chú ý của Hạ Tang Tử đều tập trung vào cái túi giấy, nói muốn lấy đồ ra, bây giờ đều muốn xem.

Mạnh Hành Chu đột nhiên ngăn lại, cầm cổ tay của cô, không tự nhiên nói, "Buổi tối về tự mình xem."

Hạ Tang Tử chớp mắt, cong miệng cười, chế nhạo anh, "Ai nha, Ba tuổi của chúng ta tặng lễ vật gì không thể nhìn được cho em?"

"Không có." Mạnh Hành Chu nhú mày, có chút bức bối kéo cái túi. "Không cần thì đưa đây."

Hạ Tang Tử nhanh chân giữ lại, ôm ở trong ngực, "Đừng nha, em đương nhiên cần. Trở về xem thì xem, buổi tối em ở trong chăn sẽ vụng trộm xem."

"Không phải thứ gì tốt." Mạnh Hành Chu buông tay, không thể diễn đạt đầy đủ ý tứ.

"Em hiện tại cũng không dùng được."

"Hả?"

"Được rồi." Mạnh Hành Chu đè bả vai của cô, xoay người cô lại, đột nhiên hung dữ nói, "Đi lên cất đồ đi, ra ngoài ăn cơm."

Hạ Tang Tử cười ra tiếng, "Mạnh Hành Chu, anh đang thẹn thùng sao?"

Mạnh Hành Chu không kiên nhẫn, "Ông đây thèm, em hôm nay nói thật nhiều lời vô nghĩa."

"Được được được, anh không thẹn thùng."

Hạ Tang Tử không đùa anh nữa, ôm túi giấy vui vẻ chạy về ký túc xá.

Đợi cô đi xa, Mạnh Hành Chu cúi đầu, nhìn vào bàn tay vừa chạm vào vai cô.

Hạ Tang Tử cao hơn lứa bạn cùng tuổi, hình thể không tính nhỏ xinh, vừa vặn là cao gầy mảnh khảnh, luôn làm cho người khác có cảm giác sẽ bị

gió thổi bay.

Một tháng quân huấn với cường độ huấn luyện lớn, thức ăn quân đội lại không tốt lắm, cô lại gầy đi. Vừa mới rồi chạm vào, mơ hồ chỉ cảm thấy toàn xương.

Cái gì cũng thay đổi, nhưng Hạ Tang Tử lại tựa hồ vĩnh viễn cho anh cảm giác như lúc mới gặp.

Một thân váy trắng, lúc cười lộ khoé mắt nhếch lên, lộ ra hai cái răng nanh.

Cô sạch sẽ thuần túy, lại tràn ngập hy vọng.

Trước kia đọc tác phẩm của Vương Tiểu Ba, ông ấy từng nói với vợ Lý Ngân Hà rằng-----

"Khi anh vượt qua tất cả trầm luân, đi về thời điểm khai chiến vĩnh hằng, em chính là quân kỳ của anh." (*)

(*) Vương Tiểu Ba: nhà văn đương đại Trung Quốc

Khi đó còn không rõ ý nghĩa của câu đó, bây giờ nghĩ lại, thì đã khắc sâu trong lòng.

—

Ăn xong cơm chiều, Hạ Tang Tử và Mạnh Hành Chu đứng ở cổng trường chào tạm biệt, hẹn đến cuối tuần sẽ gặp.

Hạ Tang Tử mang theo tâm tình tốt đi về ký túc xá. Mới vừa lên cầu thang, liếc mắt thấy một thân ảnh quen thuộc, cẩn thận nhìn thì phát hiện là Chung Tuệ.

Đã ba giờ trôi qua, cậu ấy còn ôm cái chậu tắm kia, ngồi dưới góc nhỏ dưới, co rúm người lại, dường như đang ngẩn người.

Hạ Tang Tử dừng chân, suy tư một lát, đi đến chỗ đó, ngồi xuống bên người Chung Tuệ.

Chung Tuệ thấy có người đến, thân mình cứng đờ, dường như bị kinh hách, giương mắt nhìn thì thấy là Hạ Tang Tử, sững sốt vài giây, mới nhỏ giọng nói, "...Là cậu sao."

"Chính thức làm quen một chút đi, bạn cùng phòng." Hạ Tang Tử vươn tay, thoải mái hào phóng nói, "Hạ Tang Tử, chuyên ngành tám năm y học lâm sàng, là người Nguyên Thành."

Đến Quân Y Đại đã hai ngày, trước nay không ai cùng cậu ấy nói chuyện qua như vậy.

Chung Tuệ cắn môi, trầm mặc không nói.

Tay của Hạ Tang Tử vẫn không thu hồi, vẫn giơ ra, kiên nhẫn chờ cậu ấy nắm lại.

Một lát sau, Chung Tuệ duỗi tay, thật cẩn thận nói, "Tớ gọi là Chung Tuệ, chuyên ngành nam năm y học lâm sàng, người địa phương.....Còn có, tớ đã thấy cậu rồi."

Hạ Tang Tử kinh ngạc, vội hỏi: "Ở đâu?"

"Trong ảnh chụp trên bảng thông báo, đại biểu của học sinh mới năm nay."

Hạ Tang Tử cười, rút tay lại, theo lời cậu ấy nói, nửa thật nửa đùa, "Nếu đã "gặp qua" vậy chúng ta xem như đã quen rồi."

Chung Tuệ chậm vài giây, cũng rõ ý tứ của cô, không biết có phải do Hạ Tang Tử chủ động thiện ý hay không, nói chuyện cũng có chút tùy ý: "Cậu rất lợi hại, 16 tuổi có thể thi đậu Quân Y Đại, còn là thủ khoa của tỉnh, không giống tớ, là người kém cỏi nhất ở đây."

"Tớ không cảm thấy thế. Có thể đến đây, mặc kệ vì cái gì, đều là một phần tử của Quân Y Đại. Nếu đã là một phần tử, thì có gì khác nhau."

Chung Tuệ cười khỗ, "Cậu cũng giống mọi người, là đi lên bằng thực lực, khẳng định sẽ không cảm thấy khác nhau."

"Cậu thấy cậu không giống mọi người sao?"

"Đương nhiên không giống, tớ chỉ dựa vào điểm thi cũng không đậu được trường tốt như vậy."

Hạ Tang Tử nhìn cậu ấy, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên cười.

Chung Tuệ khó hiểu, hỏi: "Cậu cười cái gì?"

"So với việc cảm thấy mình kém cỏi nhất, không bằng nghĩ rằng chính mình đặc biệt nhất."

"Tớ có gì đặc biệt?"

Hạ Tang Tử chống đầu, nhẹ giọng nói, "Bố cậu là quân nhân, là anh hùng. Vinh quang của ông ấy sẽ theo cậu, chiếu rọi cả đời của cậu, cho nên dựa vào cái gì mà cậu không đặc biệt?"

Chung Tuệ há hốc mồm, lại không nói gì.

"Tự coi nhẹ mình, thì trông cậu vào ai sẽ xem trọng liếc mắt nhìn cậu một cái?"

Lời nên nói Hạ Tang Tử cũng đã nói (**), cô đứng dậy, hoạt động hai cái, "Tớ về đây, nơi này nhiều muỗi quá."

(**) nguyên văn là "ngôn tần vu thử": lời nên nói đã nói, không còn gì nói nữa.

Đợi cô đi được hai bước, Chung Tuệ lên tiếng gọi cô, Hạ Tang Tử quay đầu lại.

Thấy cậu ấy ôm chậu, khuôn mặt dưới mái tóc dày lộ ra đôi mắt sáng ngời trong suốt.

"...Cảm ơn cậu."

Hạ Tang Tử nhoẻn miệng cười, phất tay với cậu ấy, "Cùng đi."

Chung Tuệ gật đầu, nhắc chân theo sau.

—

Rửa mặt xong, Hạ Tang Tử cầm túi giấy Mạnh Hành Chu cho lên giường.

Ký túc xá đã tắt đèn, cô nương theo ánh đèn bàn học, lấy túi giấy ra.

Đồ bên trong cũng rất bình thường.

Một cái bút máy hàng hiệu đóng gói tinh xảo, một cái Ipad, còn có một cái hộp gỗ không biết là gì.

Hạ Tang Tử đặt bút máy sang một bên, mở Ipad ra, thấy màn hình cũng không có cái app gì, chỉ có phần mềm icon mà cô chưa thấy qua.

Sợ quấy rầy đến bạn cùng phòng, Hạ Tang Tử đeo tai nghe lên, click vào phần mềm.

Bên trong chỉ có ba phần.

Mô phỏng thực nghiệm, biểu đồ tư duy, tổng kết trọng điểm.

Hạ Tang Tử chưa từng thấy qua phần mềm học tập như vậy, cô không hiểu ra sao, mở cái mô phỏng thực nghiệm thứ nhất ra, mỗi tệp đều có một tên riêng, mỗi cái tên cô cũng rất quen thuộc.

Là ba năm cao trung, thực nghiệm mà ban khoa học tự nhiên làm.

Hạ Tang Tử tùy tiện mở ra một tệp, có chút giống chỉ dẫn cho mấy tay mơ trong trò chơi, hệ thống hướng dẫn từng bước đường để làm xong một cái thực nghiệm.

Không giống như sách giáo khoa buồn tẻ, cũng không giống thầy giáo môn thực nghiệm cứng nhắc, ngược lại rất sinh động thú vị.

Xem ra là do Mạnh Hành Chu tự viết.

Biểu đồ tư duy cũng như vậy, tổng kết kiến thức trọng điểm ba năm cao trung, logic rõ ràng, ngắn gọn sáng tạo, so với trọng điểm của thầy giáo còn rõ hơn, dễ dàng ghi nhớ.

Bên trong phần mục của tổng kết trọng điểm, mỗi môn đều có một tệp, đều là do Mạnh Hành Chu tổng kết đề thi, mỗi đề còn có hình mẫu ví dụ.

Theo các bước giải đề, còn có chỗ ghi âm giảng giải của Mạnh Hành CHu.

Có thể vì mang tai nghe, làm cho Hạ Tang Tử có ảo giác, anh đang đứng bên cạnh giảng bài cho cô.

Coi xong tất cả nội dung trong phần mềm, Hạ Tang Tử cuối cùng cũng rõ, tại sao Mạnh Hành Chu lại nói, cô không dùng được.

Kết thúc thi đại học, cô đã vượt qua thời kỳ nghỉ đông thành tích thấp nhất, cái phần mềm như báu vật đối với mấy học sinh, xác thật cô đã không cần nữa.

Trước khi nghỉ đông, cô nói qua với Mạnh Hành Chu một lần về việc học tập.

Cô nói chính mình có chút lực bất tòng tâm, còn hỏi anh, có phải chuyên sang ban khoa học tự nhiên là một sai lầm hay không, còn có, nếu mình không thi đậu được trường cao đẳng ở Lan Thị, học lại một năm, có phải sẽ trở thành trò cười hay không.

Mạnh Hành Chu lúc đó chỉ nói, không chí khí.

Hạ Tang Tử lúc đó có chút mất mát, chính là cũng hiểu anh bạn, cũng không so đo quá nhiều, chỉ biết tự mình tìm biện pháp đột phá tình hình.

Cô không nghĩ tới, Mạnh Hành Chu sẽ làm cái phần mềm này.

Kiến thức của cao trung cũng không phải ít, để tổng kết cũng không phải dễ dàng, cô không biết cái phần mềm này, anh phải mất bao nhiêu thời gian và tinh lực ngoài lúc học để làm.

Anh lúc nào cũng không nói, nhưng cái gì cũng đều làm.

Hạ Tang Tử hít cái mũi, nhớ tới còn có một hộp gỗ nhỏ, lại lấy mở ra, đập vào mắt là một con rối gỗ nhỏ.

Quần áo trên người con rối nhỏ đều toàn màu trắng, vị trí Hạ Tang Tử ngồi cách đèn bàn có chút xa, cô nhìn không rõ con rối trông như thế nào.

Cô duỗi tay kéo đèn bàn lại, đến lúc ánh sáng chiếu thẳng vào, lúc này mới thấy rõ ràng.

Là một đứa bé mặc áo khoác trắng, tóc dài.

Con rồi được mài rất trơn mịn, chạm trở tinh tế, biểu tình của nó cũng rất sống động.

Dưới đáy hộp có một tờ giấy, tựa hồ như đoán được cái gì, hô hấp của Hạ Tang Tử cũng chậm lại, mở tờ giấy ra.

Cái mũi cô nghen lại, hốc mắt bỗng chốc đỏ bừng.

Mặt trên tờ giấy có vài chữ viết ngoáy bằng tai, chỉ có hai dòng.

"Không phải sai lầm, không phải trò cười, có thể thi đậu, còn ngại xấu gì nữa."

"Sinh nhật vui vẻ, bác sĩ Hạ 16 tuổi."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Sau khi chính thức nhập học, Hạ Tang Tử mới tính cảm nhận được khi tân sinh viên đi đăng kí nhập học, cùng mấy học trưởng, học tỷ cùng trường, ở trên Tieba (*) đăng bài, trêu chọc tân sinh viên như bọn họ, câu nói thích nhất là ——

"Chỉ cần chọn chuyên ngành thật tốt, ngày nào cũng sẽ giống như thi đại học."

(*) Baidu Tieba: tập trung vào hoạt động thảo luận nhóm của các thành viên (tương tự các diễn đàn). Người dùng có thể đăng kí tài khoản trên mạng xã hội này để gặp gỡ, giao lưu, kết bạn với những người cùng sở thích, chia sẻ những mối quan tâm của bản thân mình, tạo các box riêng và đăng kí quản lý cũng như xây dựng nội dung cho các box này. Đọc chi tiết tại: <http://genk.vn/internet/baidu-chinh-thuc-cho-ra-mat-tai-viet-nam-mang-xa-hoi-baidu-tieba-201207180400553.chn>

Giống như ở mỗi giai đoạn học, thầy giáo đều nói với bạn, bây giờ nỗ lực, về sau liền nhẹ nhàng.

Nhưng đến Quân Y Đại rồi, qua mấy lớp học, mỗi thầy giáo đều sẽ nói với bạn một câu.

"Bây giờ không nỗ lực, về sau khi đối mặt với bệnh nhân, các cô cậu chỉ có thể nói một câu "Tôi đã tận lực"."

Quân Y Đại cũng khác với đại học Y bình thường, các bài chuyên ngành và lớp thể dục đều quan trọng như nhau, nơi này là đại học, cũng là trường quân đội, ở đây tất cả vinh dự và tố chất thân thể đều liên quan với nhau, không ai dám không coi trọng.

Chương trình học mỗi ngày càng nhiều không nói, còn có sáng huấn luyện, tối cũng huấn luyện, lớp học thì làm giảm trí nhớ, huấn luyện thì lại tiêu hao thể lực, mỗi ngày trôi qua, cảm giác như đã qua vài lần thi đại học.

Quân Y Đại đã như thế, Hạ Tang Tử rất khó tưởng tượng Quốc Phòng Đại sẽ có bao nhiêu biến thái.

Chịu đựng cho đến thứ sáu, hai ngày nghỉ ngơi gần ngay trước mắt, lúc huấn luyện buổi sáng, cả đám sinh viên đều chạy bộ nhiệt tình, tích cực tăng vọt gấp đôi.

Hạ Tang Tử đến nhà ăn để ăn sáng, sau đó về kí túc xá thay bộ quân trang sạch sẽ, lấy sách vở đến khu tự học.

Y học lâm sàng 3 năm và 8 năm có chút khác biệt trong chương trình học. Thông thường, các buổi giảng lớn đều là học chung lớp, sau buổi học tuần này, khoa lâm sàng 3 năm và 8 năm sẽ được phân thành một tập thể hành chính, chia làm 6 lớp, tạo điều kiện cho chính trị viên dễ dàng quản lí.

Hạ Tang Tử và Chung Tuệ được phân tới hành chính lâm sàng lớp 1, trở thành bạn cùng lớp.

Chung Tuệ mỗi ngày đều đi học sớm, sẽ thuận tiện giữ chỗ cho Hạ Tang Tử vị trí phía trước.

Hạ Tang Tử ngồi xuống bên cạnh Chung Tuệ, mới vừa buông sách, còn chưa nói gì, chính trị viên Thẩm Chính Bình đã từ sau lưng đi vào.

Thân hình Thẩm Chính Bình cao lớn, mặt hình chữ điền, trên mũi là cặp kính viền bạc, thấu kính đặc biệt sâu, lộ ra độ cận thị thật của ông. Ông nhìn rất nghiêm tsc, nhưng tất cả mọi người đều nói chính trị viên tốt nhất Quân Y Đại là ông.

Thẩm Chính Bình đi như gió, vài bước đã lên đến bục giảng, cầm lấy microphone, một câu vô nghĩa cũng không có, đi thẳng vào chủ đề: "Tất cả im lặng, có vấn đề này. Buổi chiều tan học, vẫn ở phòng học này, tất cả trình diện để mở họp để bầu cử Ban Uỷ. Khoa chúng ta có đơn báo danh, mấy cô cậu nào muốn tranh cử phải chuẩn bị tốt bản thảo, được rồi, không làm trễ giờ lên lớp của các cô cậu."

Lớp học có một nam sinh, tiện miệng hỏi: "Chính trị viên, Ban Uỷ có phúc lợi gì không?"

Thẩm Chính Bình liếc cậu ta một cái, cười như không cười trả lời: "Có a, vì nhân dân phục vụ, có đủ quang vinh hay không."

Dưới bục một trận cười lớn.

Khi Thẩm Chính Bình đi rồi, giảng viên đứng lớp còn chưa đến, mấy sinh viên trong lớp tốp năm tốp ba nghị luận việc tranh cử.

Ban Uỷ này, mặc dù bề ngoài không có gì tốt, cả ngày đều phải giúp chính trị viên làm việc, nhưng trong lòng ai cũng đều rõ ràng, không nói đầu xa, chỉ cần việc mỗi năm học, ngoại trừ thành tích tốt, cái chức ban cán bộ này, cũng là lần đầu suy xét đối tượng.

Phân phối đơn vị sau khi tốt nghiệp, nhà trường cũng sẽ tham khảo mấy thứ này.

Chung Tuệ buông bút, nhỏ giọng hỏi Hạ Tang Tử: "Tang Tử, cậu muốn tham gia không?"

Hạ Tang Tử chống cằm, suy tư vài giây, nói thật: "Còn chưa nghĩ kĩ, còn cậu?"

Chung Tuệ nhìn chăm chăm sách của mình, màu bút dạ rực rỡ trên sách, lắc đầu: "Không được, tớ làm không tốt mấy việc này."

Mấy ngày nay, Chung Tuệ luôn đi sớm về trễ, giống như ngoại trừ đi học và ăn cơm, cả ngày đều ngâm mình ở thư viện. Cứ nghĩ đến học tập là cố hết sức.

Trong đầu Hạ Tang Tử có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng vẫn nhẹ giọng an ủi, "Cứ từ từ, chỉ mới vừa bắt đầu thôi."

Chung Tuệ gật đầu, không đáp lại, cầm bút tiếp tục đọc sách.

Sau lớp học buổi chiều, Hạ Tang Tử ở lại hỏi thầy giáo vài câu, thời gian có chút trễ.

Cô cầm lấy sách, đi lại lớp học, đi lên tầng năm, đang định vào hành lang, liền bị gọi lại.

Hạ Tang Tử quay đầu, vừa nhìn là Thẩm Chính Bình, vội dừng lại chào: "Chính trị viên."

"Cháu khoan về lớp, đến văn phòng một chuyến với chú."

Hạ Tang Tử không hiểu sao, đi theo Thẩm Chính Bình.

Buổi chiều thứ sáu, rất nhiều thầy cô đã tan làm, văn phòng không có người. Thẩm Chính Bình lấy chìa khoá mở cửa, dẫn Hạ Tang Tử vào.

Hạ Tang Tử không dám ngồi, đứng trước bàn làm việc của ông.

"Chính trị viên tìm cháu có việc gì ạ?"

Thẩm Chính Bình mở ngăn kéo, lấy ra tư liệu cá nhân của học sinh lớp 1 khoa lâm sàng, lật từng trang, lấy ra phần của Hạ Tang Tử, đặt ở trên bàn.

Ông đẩy mắt kính, "Hạ Tang Tử, chú xem tư liệu cháu viết, từ sơ trung đã làm lớp trưởng, kinh nghiệm làm Ban Ủy cũng rất phong phú."

Hạ Tang Tử không hiểu ông muốn nói gì, chỉ có thể trả lời: "Cũng không có gì, chỉ là tùy tiện làm thôi."

"Cháu không cần khiêm tốn."

Thẩm Chính Bình ngẩng đầu nhìn cô, chằm chước một lát, mới hỏi: "Phúc lợi của Ban Ủy này, không biết cháu rõ không?"

"Cháu biết." Hạ Tang Tử càng nghe càng hồ đồ, "Chính trị viên, ngài rốt cuộc muốn nói gì với cháu?"

Thẩm Chính Bình luôn làm việc quyết đoán, cũng lười uyển chuyển tìm từ, văn phòng lại không người khác, liền mở miệng nói thẳng: "Ý tứ chính là để cháu làm lớp trưởng hành chính lâm sàng lớp 1. Thành tích cháu cũng tốt, nếu đảm nhiệm trong ban cán bộ, về sau cũng có tốt, lại đối với việc phân phối đơn vị sau tốt nghiệp cũng có chỗ lợi. Đương nhiên, cháu vốn dĩ cũng có thể...."

"Chính trị viên." Ý cười của Hạ Tang Tử nhạt đi, "Này, vì cái gì mở cửa sau cho cháu?"

"Nghe cháu nói, nơi này là đâu mà mở cửa sau, chỉ là...."

"Cháu thi vào Quân Y Đại chính là bằng thực lực, điểm thi đại học cũng đối lấy bằng mười năm khổ học."

Hạ Tang Tử không nghĩ tới, trong khoa sẽ nhìn mặt mũi ông Hạ mà đối với cô phá lệ ưu đãi.

"Chính trị viên, cháu không cần phương thức thông qua làm lớp trưởng, cái này đối với người khác không công bằng."

Thẩm Chính Bình không nghĩ bề ngoài Hạ Tang Tử nhìn ngoan ngoãn, tính cách lại cố chấp như vậy.

"Cháu phải biết rõ, rất nhiều người muốn cái ưu đãi này, đều không được."

Hạ Tang Tử cười khẽ, "Vậy không bằng ngài đưa cho những người đó đi."

Thẩm Chính Bình ngẩn ra, qua một lúc, ông cất tư liệu lại, coi như nhượng bộ.

"Thật không biết nói cháu tự tin hay là thanh cao."

"Báo cáo, cháu cảm thấy cháu đều có cả hai."

Hạ Tang Tử làm cái lễ với Thẩm Chính Bình, mặt mày trong trẻo, không chút dao động, "Mời giáo đạo viên còn có lãnh đạo khoa, cứ coi như cháu là học sinh không biết điều. Về sau không cần nghĩ về gia đình cháu, mà cho cháu bất luận là cái gì, không xứng với thực lực và thể diện của cháu."

Thẩm Chính Bình nhất thời cảm thấy nghèo từ: "Cháu thật đúng là...."

Hạ Tang Tử buông tay cúi chào, đánh gãy lời ông, "Không có việc gì thì cháu đi đây, chính trị viên vất vả rồi."

Ngày hôm đó, rốt cuộc vẫn chưa tuyển được Ban Ủy.

Có không ít người tranh cử, trong đó nổi bật nhất là Ngô Duệ Viễn.

Chính là nam sinh lần trước trên xe gây chuyện với Hạ Tang Tử, bị Mạnh Hành Chu giáo huấn.

Ngô Duệ Viễn tranh cử chức vị lớp trưởng, mấy nam sinh chơi cùng lớp với cậu ta, đặc biệt cổ vũ, mấy tiếng vỗ tay kia, chắc làm cả toà nhà nghe thấy.

Nhưng mà, sau khi kết thúc diễn thuyết tranh cử của mọi người, Thẩm Chính Bình lại tuyên bố kết thúc, cuối tuần lại tiến hành bỏ phiếu.

Tất cả mọi người không hiểu ông đang làm gì, tâm tình Hạ Tang Tử lại phức tạp.

Sau khi kết thúc, đi ra khỏi khu dạy học, Hạ Tang Tử cùng Chung Tuệ tách ra, cô chuẩn bị ra cổng trường chờ Mạnh Hành Chu cùng ăn cơm tối.

Mới vừa đến sân thể dục, từ xa đã nghe thấy người gọi.

Hạ Tang Tử ngẩng đầu, nhìn thấy Chương Tư Hoán cũng mấy người Quốc Phòng Đại, trên người còn mặc áo jersey (**), chắc là lại đây chơi bóng.

Tầm mắt của cô không tự giác quét một vòng sân bóng, thấy Mạnh Hành Chu mặc áo jersey màu trắng, trên áo thấm đẫm mồ hôi, khoé môi lộ ra nụ cười nhạt.

Chương Tư Hoán mới đánh xong nửa trận đã bị đổi người, thay Mạnh Hành Chu tiếp đón Hạ Tang Tử lại đây ngồi.

Tính cách cậu hướng ngoại, rất nhanh quen thân, biết quan hệ thân thiết của Hạ Tang Tử và Mạnh Hành Chu, lời nói thân thiết, "Tang muội

muội, sao bây giờ mới tan học?"

Hạ Tang Tử bị gọi đến nổi cả da gà, nhỏ giọng sửa, "Kêu em Tang Tử là được rồi, khoa em mở hộp, nên ra trễ chút."

(Chung Tư Hoán cùng tuổi với Mạnh Hành Chu, hơn Hạ Tang Tử 3 tuổi, nên tố sẽ để xưng hô anh-em nhé!!!)

"Buổi tối anh mời em ăn cơm. Đúng rồi, Tang Tử, khoa bọn em có nữ sinh nào xinh đẹp như em không, giới thiệu cho anh đây quen chút."

"Em nhìn Quốc Phòng Đại xem, ngay cả con mẩu điếu (***) cái cũng không bay qua đây nữa, thịnh thế mỹ nhân như anh đây, thật không chịu nổi năm tháng tha đà, em có cảm thấy anh nên viết hai chữ "đáng thương" lên mặt không?"

(***) điếu: con chim

"...."

Trên thế giới làm sao vẫn có người làm nhảm như vậy nhỉ.

Mạnh Hành Chu như thế nào còn làm anh em với anh ấy nữa chứ.

Hạ Tang Tử còn chưa nghĩ trả lời thế nào, cảm thấy ánh sáng xung quanh bị che lại, quay đầu nhìn, Ngô Duệ Viễn và mấy nam sinh không biết khi nào đã đến sân bóng, dừng lại bên cạnh cô.

Sắc mặt Ngô Duệ Viễn khó coi, dựa vào lưới sắt sau lưng, một bộ dáng gây chuyện, nhìn Hạ Tang Tử, "Hạ Tang Tử, cô là người bên kia?"

Hạ Tang Tử đại khái đoán được, cậu ta bởi vì buổi chiều không được đề cử Ban Ủy, trong lòng không thoải mái, cố ý tới gây chuyện với mình.

Ngô Duệ Viễn thấy cô không phản ứng với mình, lại cao giọng trào phúng: "Cô là thủ khoa tỉnh của Quân Y Đại, lại suốt ngày đi cùng Quốc Phòng Đại, cô nghĩ thế nào?"

Lời này Chương Tư Hoán nghe không nổi nữa, cậu đứng lên, thu hồi vẻ không đứng đắn vừa rồi, "Tiểu tử, cậu nói thế có ý gì?"

"Lại thêm một tên nữa." Ngô Duệ Viễn cười lạnh, "Hạ Tang Tử, cô cũng đủ bản lĩnh, luôn có nam nhân che chở a. Nga, tôi thiếu chút nữa đã quên, quan hệ của cô với Thẩm Chính Bình còn tốt nữa mà. Đến đây, kể với tôi và mấy bạn học đây một chút, cô cầu Thẩm Chính Bình để mình trực Ban Uỷ như thế nào?"

"Đúng vậy, bản lĩnh của tôi lớn lắm." Hạ Tang Tử liên tiếp bị trào phúng, trong lời nói cũng không khách khí, "Lần trước cậu còn chưa quỳ đủ, còn muốn lần nữa?"

Lời này chọc đúng chỗ đau của Ngô Duệ Viễn, lần trước trên xe bị Mạnh Hành Chu giáo huấn, làm cậu ta mất hết mặt mũi, một thời gian dài đều bị chê cười.

Ngô Duệ Viễn không để ý nhiều người trên sân bóng, duỗi tay muốn nắm cổ áo của Hạ Tang Tử, xách cô từ chỗ ngồi lên giáo huấn.

Tay còn chưa đụng đến, liền bị quả bóng rõ bay đến, đập trúng ngay khớp xương giữa cổ tay.

Hạ Tang Tử còn nghe được tiếng giòn vang, như là thanh âm nứt xương.

Mạnh Hành Chu dẫm bước tới bên này, áo jersey thấm đầy mồ hôi, quanh thân đều phát hoả, ánh mắt lạnh băng, lộ ra cổ sát khí thâm trầm.

Anh đi đến bên người Hạ Tang Tử, khom lưng nhặt quả bóng rổ lên, cầm trên tay, ánh mắt nhìn Ngô Duệ Viễn không có độ ấm.

"Tay dơ của cậu vừa muốn chạm vào ai đấy?"

(***) Áo jersey:

-Tớ đang phân vân không biết nên để xưng hô của Thẩm Chính Bình - Tang Tử là chú-cháu hay là thầy-em đây????

-Xưng hô của Chung Tư Hoán với Hạ Tang Tử, tớ vẫn giữ nguyên Tang muội muội, mặc dù hơi hướng hán việt chút, mà đổi lại em gái Tang, tớ thấy không hay lắm.

-Do tớ ít khi check email, nên bạn nào có thắc mắc về PASS và muốn lấy câu trả lời ngay thì có thể mess cho tớ wattpad nha:
<https://www.wattpad.com/user/selenaDO95>,

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cổ tay đau như muốn đứt ra, cái tay kia của Ngô Duệ Viễn, cũng không có sức nhấc lên, ánh mắt toàn tia máu, hận không thể một nhát bằm vằm Mạnh Hành Chu.

"Anh dám động vào tôi sao? Đây là muốn huỷ đi tay cầm dao phẫu thuật của tôi."

Mạnh Hành Chu rũ mắt, quét mắt nhìn đôi bàn tay rũ xuống cứ như không có xương, khoé miệng giơ lên một tia trào phúng, "Ném bóng, bị lệch."

"Con mẹ nó, muốn chết nhanh đi đầu thai sao, bố mày hôm nay sẽ tiễn mày một đoạn."

Ngô Duệ Viễn không quan tâm đám bạn bè khuyên can, dùng tay không bị thương, đứng lên cầm cái ghế dài, đập vào đầu của Mạnh Hành Chu, rõ ràng là muốn giết chết anh.

Mạnh Hành Chu thả trái bóng rổ xuống, phản ứng nhanh nhẹn, đẩy Hạ Tang Tử sang bên cạnh. Thời khắc nguy hiểm, cũng không quên bảo vệ cô trước.

Hạ Tang Tử lão đảo hai bước, tim muốn nhảy ra khỏi cổ, Mạnh Hành Chu đã nhảy lên, nhắm trúng chỗ chiếc ghế dài mà đá.

Ở góc độ này, anh hoàn toàn có thể đá trúng tay của Ngô Duệ Viễn, nhưng anh không có, ngược lại cố ý đá trật.

Mạnh Hành Chu tuyệt đối không phải loại người đến thời khắc này vẫn còn chừa lối thoát cho đối thủ.

Hạ Tang Tử cảm thấy kì quái, không hiểu anh đang tính điều gì.

Lực đạo của chân Mạnh Hành Chu đá mạnh vào tay Ngô Duệ Viễn, cũng không thương tổn nhiều lắm, chỉ đủ làm cậu ta buông tay.

Ghế dài từ trên tay Ngô Duệ Viễn rơi xuống đất gãy thành hai mảnh.

Mạnh Hành Chu xoay người, khuỷ tay chống đất, mặt đất thô ráp trên sân bóng chà sát làn da của anh.

Hạ Tang Tử thấy chỗ xước chảy máu, hô hấp lập tức dồn dập, cảnh vật trước mắt bắt đầu đong đưa.

Tay trái cô nắm thành quyền, dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay cho đến khi cảm thấy đau để làm bản thân tỉnh táo. Hạ Tang Tử dựa lưới sắt phía sau, nỗ lực không nhìn khuỷ tay bị thương của Mạnh Hành Chu, điều hoà lại hô hấp của chính mình.

Cô vẫn luôn cho rằng, chỉ cần không nhớ lại quá khứ, không tiếp xúc, thử quên đi, thì thời gian chính là liều thuốc bổ sẽ chữa khỏi mọi vết thương, bao gồm cả chứng bệnh sợ máu của cô.

Nhưng mà, hôm nay cô mới biết được, tâm bệnh của mình vẫn chưa hết.

Ngô Duệ Viễn đánh người không thành, ngoài miệng càng mắng đến khó nghe: "Mẹ mày, có giỏi thì đừng trốn, không phải còn muốn đánh sao?"

Mày tính là thứ gì, chỉ là một thằng suốt ngày bám theo váy của đàn bà, thứ chó liếm chân."

Lúc này bị thương, bây giờ lại bị chửi rửa, tất cả đều chĩa về Mạnh Hành Chu, làm tâm Hạ Tang Tử đau đớn.

Lúc này, không biết trong đám người hô to, "Chính trị viên tới."

Hạ Tang Tử quay đầu nhìn, Thẩm Chính Bình cùng hai bảo vệ của trường đã đi vào sân bóng, chỉ cách bọn họ vài bước chân.

Cô đột nhiên hiểu ra, một cú đá kia của Mạnh Hành Chu, vì cái gì vẫn tha cho cậu ta.

Chỉ sợ là anh đều đã chú ý sớm hơn người khác là có chính trị viên tới, cố ý ngộ thương mình một trăm, làm người khác bị thương một vạn, để cho Ngô Duệ Viễn lưu lại làm đầu đề câu chuyện, còn mình thì trở thành người yếu thế kia.

Cũng làm khó cho anh, đầu óc còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy.

Ngô Duệ Viễn thấy chính trị viên của mình tới, lập tức chạy đến trước mặt Thẩm Chính Bình cáo trạng trước, kéo cánh tay bị thương của chính mình lên, hoàn toàn không hề thấy khí thế cao ngạo vừa rồi, bày ra tư thế như người bị hại, "Chính trị viên, ngài hãy phân xử công bằng đi, tên thủ khoa Quốc Phòng Đại này trước mặt mọi người lại đánh tôi, ngài có phải nên nói gì không? Chúng tôi học lâm sàng, tay còn quan trọng hơn mạng sống nữa."

Lông mày của Thẩm Chính Bình nhăn lại, nghe Ngô Duệ Viễn nói xong, giương mắt đảo qua mỗi người ở đây, cuối cùng dừng trên người Mạnh Hành Chu, "Cậu đánh?"

"Nói quá lời." Biểu tình của Mạnh Hành Chu đạm nhạt, "Chỉ chơi ném bóng rổ, không cần thận lại trúng tay bạn học này thôi."

"Anh nói bậy, anh chính là cố ý." Ngô Duệ Viễn lớn tiếng ồn ào, nháy mắt với mấy đám bạn bên cạnh, còn theo nhịp điệu, "Các cậu nói xem, có phải người Quốc Phòng Đại bọn họ động thủ trước không?"

Lần này từ ân oán của cá nhân, lại thành mâu thuẫn của hai trường.

Ngô Duệ Viễn có dẫn theo vài người, ăn theo còn lợi hại hơn.

"Không sai, chính là Quốc Phòng Đại gây sự trước."

"Làm huấn luyện viên thì ghê gớm nhỉ, dựa vào cái gì mà lại đánh người."

"Có phải khinh Quân Y Đại chúng ta dễ khi dễ không, hôm nay cần phải nói cho rõ ràng."

.....

Người của Quốc Phòng Đại cũng phải câm, mồm mép Chương Tử Hoán hoạt động nhanh nhạy, "Một đám Quân Y Đại mấy người thế nhưng lợi hại a, mấy nam sinh lại khi dễ một nữ sinh, nói không được còn muốn động thủ nữa."

Mấy sinh viên trường Quốc Phòng Đại có tận mắt nhìn thấy, cũng nói thêm vài câu.

"Hôm nay nếu không phải chúng tôi đến chơi bóng, Quân Y Đại các người sợ là đã động thủ với nữ sinh rồi, đúng là đáng mặt đàn ông."

"Khi dễ nữ sinh thì coi là đàn ông cái gì, đừng làm xấu mặt trường quân đội của chúng ta, xem lại bản thân mình đi, ông đây nhìn còn thấy hoảng sợ đây."

.....

Giọng của cả đám cũng không nhỏ, mấy người tuổi trẻ tràn trề sinh khí, ai cũng nóng đầu, hận không thể dùng nắm tay nói chuyện một chút.

"Câm miệng hết cho ông, ồn ào cái gì chứ."

Thẩm Chính Bình hét lên giận dữ, cả đám mới an tĩnh lại.

Hai trường ai cũng cho là mình đúng, ai nói cũng đều không thể tin, ông nói chuyện với bảo vệ, sau đó kêu hai người dẫn Ngô Duệ Viễn đến phòng y tế xem trước.

Ngô Duệ Viễn không phục, chết sống không chịu đi, "Chính trị viên, ngài cần phải phân xử công bằng, tay tôi hôm nay không thể để bị thương không chính đáng như vậy được."

Thẩm Chính Bình nghe thấy cũng phiền, ngày thường là người dễ nói chuyện, lúc nổi giận, lực uy hiếp một chút cũng không nhỏ, "Cậu không phục thì cuốn gói cút đi cho tôi."

Nhiều lời tức bất lợi, Ngô Duệ Viễn thức thời ngậm miệng lại, đi theo hai người bảo vệ đi phòng y tế.

Thẩm Chính Bình không nghĩ mấy chuyện sinh viên lại cứ tới không ngừng, đều không muốn để ông đây nghỉ cái cuối tuần yên ổn nữa.

"Hạ Tang Tử, Mạnh Hành Chu đi cùng tôi, còn lại giải tán."

Mạnh Hành Chu không có ý kiến, đi ngang qua bên người Chương Tư Hoán, thấp giọng nói, "Về trường gọi lão Chương qua đây."

"Ông ấy hỏi tớ chuyện gì thì tớ nói sao?"

"Nói với ông ấy," Mạnh Hành Chu cúi đầu, nhìn khuỷ tay chảy máu không ngừng của mình, đáy mắt dâng lên một cỗ tàn nhẫn, "Tớ bị thương, đụng đến tay luôn rồi."

Chương Tử Hoán hiểu ý, đáp ứng xong kêu mấy người Quốc Phòng Đại khác, chạy thật nhanh, một chút cũng không dám chậm trễ.

Thẩm Chính Bình dẫn hai người tới văn phòng, tách ra hỏi chuyện.

Hạ Tang Tử nói, Ngô Duệ Viễn thấy chính mình từ phòng chính trị viên đi ra nên hiểu lầm, cho rằng cô đi cửa sau để được làm Ban Ủy, trong lòng không thoải mái, nên nói lời nhục nhã, còn muốn động thủ, bị bóng rổ đánh trúng, lúc đó mới bỏ qua.

Mạnh Hành Chu nói đến nói đi cũng chỉ có mấy chữ.

Ném bóng, bị lệch.

Thẩm Chính Bình lại hỏi anh bị thương như thế nào, anh nhưng thật ra lại nói có chút nhiều.

Bị Ngô Duệ Viễn cầm ghế dài đánh tới, tránh không kịp, khuỷ tay chạm đất dẫn đến trầy da.

Còn chưa hỏi xong, người của Quốc Phòng Đại tới, Thẩm Chính Bình đứng dậy đi phòng họp, để hai người ở trong phòng chờ.

Hiện tại không có người ngoài, Hạ Tang Tử đi qua, muốn nhìn vết thương của Mạnh Hành Chu một chút, nhưng lại nghĩ tới cái gì, tay dừng giữa không trung, biểu tình có chút thống khổ.

Mạnh Hành Chu thấy được, thay đổi hướng ngồi, không để cô nhìn thấy khuỷ tay của mình, "Vẫn sợ máu sao?"

Giữa hai người không có bí mật, Hạ Tang Tử không muốn gạt anh, nhẹ nhàng gạt đầu, "Em cứ nghĩ em không còn sợ nữa."

Mạnh Hành Chu trầm mặc vài giây, không nói gì, chỉ đáp, "Anh không có việc gì, da thịt bị thương không có gì nghiêm trọng."

Trong lòng Hạ Tang Tử khổ sở, nhưng không dám biểu hiện trước mặt anh quá nhiều: "Miệng vết thương để lâu sẽ bị nhiễm trùng, em dẫn anh đi phòng y tế băng bó."

Mạnh Hành Chu lại không chịu, ngồi im, giống như người bị thương không phải là anh. Miệng vết thương thì cứ đang rỉ máu, nhưng từ lúc bị thương đến giờ, ngay cả cái nhãn mảy cũng không có.

"Không sao, còn dùng được."

Hạ Tang Tử không rõ: "Dùng cái gì?"

Mạnh Hành Chu nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài văn phòng truyền tới, không kịp giải thích, cuối cùng dặn dò, "Mặc kệ ai hỏi, em chỉ cần cẩn chết không buông, Ngô Duệ Viễn buông lời nhục mạ em, còn muốn động thủ, một điểm này là được. Còn lại, cứ để anh."

Hạ Tang Tử kinh ngạc, càng bất an trong lòng, "Ba tuổi, anh...."

Mạnh Hành Chu đánh gãy: "Đừng nói chuyện, có người tới."

Cửa văn phòng mơ hồ bị đá văng ra.

Đi vào là người đàn ông gầy nhưng rắn chắc, trên trán có vết sẹo, kéo dài đến huyệt Thái Dương, thoát nhìn rất có sát khí. Trên người ông mặc quân trang, xem xét huân chương, chính là chính trị viên của Quốc Phòng Đại.

Vương Học Hải hấp tấp đi vào, kéo khuỷ tay của Mạnh Hành Chu lên nhìn, một mảnh đỏ tươi lọt vào tầm mắt, há mồm mắng, "Về sau đừng kêu ông thầy dạy học nữa, con mẹ nó còn đánh lộn với tên học y nữa chứ."

Hạ Tang Tử tức khắc: "..."

Vị đại thúc này, chú bay từ đỉnh núi nào tới vậy?

"Về sau tay cậu dùng làm gì, trong lòng không rõ sao? Nhìn máu này, phế đi thì lấy cái gì công đạo cùng trường."

"Không trách cháu được, tay này không phế, nên phế nào thì hơn."

"Một tên học y còn có thể phế cậu?"

"Đương nhiên, người cầm dao giải phẫu, phá đường còn được nữa là." Mạnh Hành Chu càng nói càng phiêu, "Hôm nay làm trường mất mặt, kỹ nghệ không bằng người, võ nghệ cũng không so được, cái tay này xứng đáng phải phế."

Hạ Tang Tử xem như mở rộng tầm mắt, chưa từng thấy bộ dạng vô lại của Mạnh Hành Chu lúc trợn mắt nói dối.

Muốn cười lại không dám cười, cúi đầu, đứng bên cạnh ghen đến khó chịu.

"Chính trị viên, ngài tới đúng lúc, cháu còn chưa kịp xin lỗi bạn học kia nữa, hiện tại làm phiền ngài dẫn cháu đi một chuyến."

Nói xong, Mạnh Hành Chu đứng lên, còn cố ý lắc lư hai cái biểu lộ sự yếu ớt: "Tay cháu có bị phế cũng không quan trọng, người kia là sinh viên lâm sàng, về sau lại là bác sĩ ngoại khoa lừng danh, đừng bởi vì sai lầm hôm nay của cháu, làm cho xã hội thiếu đi một vị bác sĩ nhân tài cứu người."

Vương Học Hải tựa hồ đã bị kích thích thành công, đẩy anh ngồi xuống, "Cậu hôm nay nói hơi nhiều đấy."

Văn phòng trở nên im lặng, Vương Học Hải lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn có người, hỏi Hạ Tang Tử: "Đây là?"

Hạ Tang Tử đứng thẳng lưng, chào theo nghi thức quân đội, "Báo cáo, cháu tên Hạ Tang Tử, là Quân Y Đại."

Vương Học Hải nghe cái tên quen tai, đánh gãy lời cô, "Người Nguyên Thành sao, năm trước cao tam, năm nay là thủ khoa tỉnh?"

Hạ Tang Tử sửng sốt: "Là cháu...."

"Như thế nào lại là cô bé này nữa????"

Lại?

Như thế nào lại?????

Vương Học Hải cuối cùng cũng nổi đoá, lửa giận vừa mới giảm, lại bùng phát.

Ông chỉ vào Mạnh Hành Chu, giận sôi máu, "Học kì 1, tên tiểu tử thối cậu liên tục một tháng đi cạy phòng máy tính, đưa phần mềm vào, thiếu chút nữa bị xử phạt. Hôm nay lại bị thương, cậu đừng nói với tôi, vẫn là vì cô bé này."

- Như đã nói ở chương 2, tớ đã đặt gạch cho truyện Mạnh Hành Du, lúc đó mới chỉ có văn án, và bây giờ chính thức mở hố đây!!!! Truyện trong nhà chỉ toàn thanh xuân vườn trường thôi, chắc mai một bao thầu luôn quáaaaa....

CÂY LỰU NGỌT NHƯ ĐƯỜNG

VĂN ÁN:

Năm phóng viên mới vào nghề tường thuật về vấn đề kẹt xe trên đường cao tốc, hai xe theo đuôi nhau, một chiếc siêu xe, một chiếc xe second-hand cũ rích.

Mạnh Hành Du thấy người gây họa tương mạo thật tốt, vẻ ngoài cứ như thần tiên, liền nổi lên tà tâm trêu đùa, "Thêm WeChat kết bạn đi, thì không cần bồi thường tiền."

Sắc mặt Trì Nghiên không thay đổi, ngồi trong chiếc xe cũ rích, từ trong bóp rút ra tờ chi phiếu, từ thân thể đến linh hồn đều kháng cự, "Xe của cô, tôi mua."

"....."

—

Từng có bà thầy bói tính qua mệnh của Mạnh Hành Du, nói rằng cô trời sinh phú quý, không lo ăn mặc, chỉ có bấp bênh ở trong chuyện tình cảm.

Mạnh Hành Du không tin tà thuật, cho đến khi gặp Trì Nghiên.

Cô dùng sự thật chứng minh, không dính khói lửa phàm tục trong hồ Hàn Nguyệt, cũng không phải khó theo đuổi.

Hôm sau, Trì Nghiên dùng tên giả bình luận cho cô: [trở về, tôi sẽ dạy cho cậu]

Mạnh Hành Du thiếu chút nữa giận đến mức muốn chết: [như thế nào, tôi trị không được cậu, còn không trị được người khác sao?]

Trì Nghiên trả lời: [tôi dạy cho cậu, làm thế nào theo đuổi được tôi.]

- "Cậu cao ngạo bước vào cuộc sống tôi năm 16 tuổi, làm tôi mất cảnh giác, không thể khống chế được."

* cô gái nhỏ khuyết não xưng vương xưng bá ban khoa học tự nhiên vs phúc hắc nam lạnh lùng chuyên ban xã hội *

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hạ Tang Tử nghe xong mấy lời này, trên mặt vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Mạnh Hành Chu, hài hước nói, "A? Vì em nha?"

Mạnh Hành Chu quay đầu đi, một câu cũng không nói.

Vương Học Hải nhìn hai người như vậy, quả thực hận sắt không thành thép, "Ông đây nhìn xem tên tiểu tử cậu sớm muộn cũng chết trên người phụ nữ."

Mạnh Hành Chu nhú mày, không kiên nhẫn phản bác, "....Không đến mức như vậy, chú nghĩ nhiều quá rồi."

Vương Học Hải lớn giọng hống, làm mấy ly sứ trên bàn cũng muốn rung theo: "Cậu còn giám giáo biện với ông đây à? Là tôi dạy cậu không được hay là cậu không phục bị quản?"

"...."

Hạ Tang Tử nhìn Mạnh Hành Chu bị hành, đúng là có ý tứ nha.

Chính trị viên này, chắc không phải là do ông trời phái xuống làm khắc tinh của Mạnh Hành Chu chứ.

Tính cách Mạnh Hành Chu không tốt, tính tình kém, chính là ai có thể nghĩ tới, anh còn có thể gặp được người còn không tốt hơn anh, tính cách còn ác liệt hơn nữa.

Lấy độc trị độc, đặt trên hai người này, đúng là rất thích hợp.

Vương Học Hải thấy không đả thông được Mạnh Hành Chu, cơn giận lại đẩy sang Hạ Tang Tử, kêu ca không ngừng nghị khuyết điểm của sinh viên mình: "Bạn nữ sinh này, tên tiểu tử thú trước mặt cô này, không có thứ gì tốt, ngoại trừ đầu óc còn có thể sử dụng, thể năng ưu tú và chỉ số thông minh hơi cao thì cũng không có ưu điểm gì. Tâm tư toàn bộ đều dùng trên người nữ sinh thôi, về sau làm sao làm được việc lớn, tôi nói cô gái nghe, nhân lúc còn sớm thì chia tay với cậu ta đi, đừng làm chậm trễ thanh xuân của mình."

"Em đã biết, chính trị viên." Hạ Tang Tử làm một bộ dáng chăm chú lắng nghe, còn bổ sung hai câu, "Anh ấy không chỉ có nhiều khuyết điểm, còn là tra nam nữa, cái loại mà nói lời nào không hợp ý là tuyệt giao cả nửa năm, đúng là quá đáng."

Mạnh Hành Chu: "..."

Vương Học Hải rất vui mừng, quay đầu nhìn Mạnh Hành Chu nói, "Cậu xem, cậu còn không giác ngộ bằng cô gái nhỏ người ta nữa."

Hạ Tang Tử ở bên cạnh cười hì hì bổ sung: "Đúng vậy chính trị viên, con người em cũng có nhiều khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất chính là cảm thấy tra nam cũng tốt. Một ngày mà không được chơi cùng tra nam, cả người đều không thoải mái, trà không nhớ, cơm không muốn ăn, cả đêm cũng không ngủ được."

Vương Học Hải: "...."

Cô gái này tuổi còn trẻ, mà đầu óc đã có vấn đề rồi.

Sắc mặt Mạnh Hành Chu hoà hoãn một chút, thậm chí có vài phần vui mừng, đang muốn nói cái gì, lại thấy Ngô Duệ Viễn trên tay đã bó thạch cao đi vào, nuốt lời muốn nói vào, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Vương Học Hải và Thẩm Chính Bình trước kia cũng từng lẫn lộn chung một đội, không phải người xa lạ.

Thẩm Chính Bình mời mọi người ngồi xuống, đẩy mắt kính, mở miệng: "Chuyện hôm nay, tôi thấy là có chút hiểu lầm, bây giờ không có người ngoài, các cậu giải thích rõ ràng là được."

Ngô Duệ Viễn không phục cái phương thức xử lí này, lập tức nóng nảy: "Chính trị viên, đây không phải hiểu lầm, Mạnh Hành Chu chính là cố ý đả thương người, tình tiết ác liệt như vậy, Quốc Phòng Đại không nên có lời giải thích sao?"

Vương Học Hải ngồi ở góc sofa, hai chân bắt chéo, có lẽ vết sẹo trên trán ông có chút hù người, một thân quân trang trên người làm người ta có cảm giác du côn.

Nghe Ngô Duệ Viễn nói vậy, ông không nói gì, nhướn mày nhìn cái tay đang bó thạch cao treo lơ lửng của cậu ta, liếc mắt hỏi: "Bạn học, cổ tay cậu bị thương rất nghiêm trọng sao?"

Ngô Duệ Viễn nhìn tướng mạo của Vương Học Hải, trong lòng hơi sợ, nhưng nói thế nào đây cũng là địa bàn của Quân Y Đại, nghĩ vậy, cậu ta tự tin không ít, nói chuyện với chính trị viên của Quốc Phòng Đại hoàn toàn không khách khí như đối với Thẩm Chính Bình: "Đương nhiên nghiêm trọng, vết thương đụng đến gân cốt, phải nghỉ ngơi hơn 3 tháng, còn chưa biết có để lại di chứng gì không nữa, về sau tôi còn phải cầm dao phẫu thuật, tiền đồ tương lai, mấy người có gánh nổi trách nhiệm không?"

"Cậu đang bàn luận về trách nhiệm với tôi sao?"

Vương Học Hải từ sofa đứng lên, đi đến bên người Mạnh Hành Chu, ôm bả vai của ông, kéo khuỷu tay về phía trước, "Đây là kiệt tác của cậu, có ý kiến gì không?"

Ánh mắt kia, Hạ Tang Tử không chút nghi ngờ, nếu Ngô Duệ Viễn dám nói có ý kiến, giây tiếp theo, Vương Học Hải chắc chắn sẽ ném cậu ta từ đây xuống dưới lầu.

Ngô Duệ Viễn vẫn mạnh miệng, "Bị thương da thịt mà thôi, lại nói cũng không phải do tôi đấy, chính anh ta tự ngã."

Vương Học Hải cười lạnh, "Lời này nói rất đúng. Cậu ta nếu lần này không phải là tự ngã, tôi sợ là giờ phải đến Quân Y Đại nhật xác cho học trò của tôi rồi."

"Học Hải."

Thẩm Chính Bình phất tay với ông, ý bảo ông ngồi xuống, lại quay đầu nhìn Ngô Duệ Viễn: "Cậu có hiểu trật tự không? Như thế nào lại tự ý nói chuyện với chính trị viên."

Ngô Duệ Viễn không phục: "Ông ta có chỗ nào giống chính trị viên...."

Hạ Tang Tử lúc này đứng ra, đột nhiên nói: "Kỳ thật là do em không tốt, Ngô Duệ Viễn lớn tuổi hơn em, tuy rằng không cùng giới tính, nhưng em gọi là học trưởng cũng không quá."

"Học trưởng giáo huấn hậu bối, em tất nhiên phải nghe, hà tất lại cùng học trưởng tranh cãi ngăn. Tuyển cử Ban Ủy, học trưởng không được như ý nguyện nên giận chó đánh mèo với em, cũng không phải là chuyện không thể lí giải. Em cãi lại làm học trưởng nóng lên, nhưng học trưởng cũng chỉ là nhất thời bức quá, muốn động thủ thay chính trị viên và trường học dạy dỗ lại em một chút mà thôi."

"Cho nên mọi việc đều do em gây ra, không có quan hệ gì với học trưởng, cũng không quan hệ với Quốc Phòng Đại, sân bóng đụng nhau là

chuyện bình thường, gập ghềnh là điều tất yếu, người nên nói xin lỗi là em mới phải."

Hạ Tang Tử nói đến vi diệu, mọi tội lỗi đều nhận về phía mình, không quên trần thuật toàn bộ hành động của Ngô Duệ Viễn, cuối cùng rũ đầu xuống như muốn khóc, ai nhìn cũng nghĩ cô bị uỷ khuất.

Vốn dĩ khoa lâm sàng 8 năm chỉ có một nữ sinh là Hạ Tang Tử, lấy thân phận thủ khoa tỉnh mà vào trường, gia thế phía sau cô thì cần không nói, chỉ cần hai điểm này, chính trị viên trực hệ Thẩm Chính Bình hay ngay cả lãnh đạo nhà trường, đều coi trọng sinh viên ưu tú như này.

Quân Y Đại mấy năm mới tuyển sinh được một thủ khoa tỉnh, cần phải bồi dưỡng cho tốt, về sau còn có thể trở thành bác sĩ ưu tú, làm rạng danh trường học, thậm chí là thể diện của trường quân đội.

Thẩm Chính Bình cũng khó xử, cố tổng cổ cô đi trước, "Được rồi, Hạ Tang Tử, ở đây không có chuyện của em nữa, về kí túc xá trước đi."

Hạ Tang Tử làm xong việc, xoay người chớp chớp mắt nhìn Mạnh Hành Chu, rất có ý tứ tranh công.

Mạnh Hành Chu khẽ gật đầu, xem, như khen ngợi.

Ngô Duệ Viễn mắt thấy thế cục bất lợi đối với mình, nơi nào để cho Hạ Tang Tử đi trước, đứng lên, lớn tiếng nói: "Hạ Tang Tử, cô luôn miệng nói tôi giận chó đánh mèo, chứng cứ đâu? Tôi mở miệng vũ nhục cô, chứng cứ đâu? Tôi còn muốn động thủ đánh cô, cô xem mình có bị thương sao? Ở chỗ này tùy tiện bôi nhọ tôi, chứng cứ cũng không có, tuổi không lớn mà tâm tư đã ác độc rồi."

Vương Học Hải thuận miệng nói: "Cậu luôn mồm bảo có chứng cứ, nói như vậy, cậu có chứng cứ chứng minh Mạnh Hành Chu lấy bóng rổ ném trúng cổ tay cậu không?"

"Ở đó nhiều người như vậy, khẳng định có người thấy."

"Không tính bạn bè."

"Vậy mấy người nói xem, tôi lấy ghế ném Mạnh Hành Chu, cũng không phải không có chứng cứ sao?"

Chờ nửa ngày, cuối cùng Vương Học Hải cũng chờ được câu này: "Vậy được, nếu hai bên không có chứng cứ, chuyện này coi như xong."

Ngô Duệ Viễn lúc này mới phát hiện ra là Vương Học Hải cố ý khích tướng cậu ta, đào hố chờ cậu ta nhảy xuống, tức giận nói không nên lời: "Ông ——"

Thẩm Chính Bình đứng lên làm người hoà giải, "Được rồi, nếu hai bên đã đạt được nhất trí, chuyện này chỉ là hiểu lầm cá nhân, không đến nỗi là mâu thuẫn trường học, như vậy là xong. Còn Hạ Tang Tử và Ngô Duệ Viễn là bạn cùng lớp, cố gắng bao dung nhau một chút, về sau còn ở chung dài dài."

Hạ Tang Tử ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng chính trị viên."

Mạnh Hành Chu cũng đứng dậy, cúi chào Thẩm Chính Bình, "Chính trị viên vất vả, hôm nay đã làm phiền rồi."

Ngô Duệ Viễn đứng tại chỗ, bị chọc giận đến không thể hít thở, nhưng một chữ cũng không nhảy ra khỏi mồm được.

Hạ Tang Tử dìu Mạnh Hành Chu đi phòng y tế băng bó miệng vết thương, thấy Vương Học Hải còn có chuyện muốn nói cùng anh, nên cô cũng hiểu chuyện không ở lại lâu, tạm biệt hai người rồi về kí túc xá.

Đến giờ cơm trưa, cả Triệu Nhiễm Nhiễm và Chu Xảo Tịch cũng không có ở kí túc xá, hẳn là đi bên ngoài ăn cơm.

Chung Tuệ đứng ở ban công phơi quần áo, nghe thấy tiếng đóng cửa, tay cũng không kịp bỏ quần áo xuống, chạy ra hỏi Hạ Tang Tử, "Sao rồi?"

"Không có việc gì, đã xong rồi."

Hạ Tang Tử buông đồ, lấy cái ly uống nước, thấy Chung Tuệ như còn có chuyện muốn nói, hỏi: "Cậu sao vậy?"

Chung Tuệ do dự một lát, chà sát quần áo lại, nhỏ giọng nói, "Ngô Duyệt Viễn sẽ không dễ dàng buông tha đâu."

Hạ Tang Tử giơ cái ly, không hiểu việc gì, "Có ý gì?"

Chung Tuệ nắm chặt tay lại, ánh mắt ngập tràn bất an, âm thanh cũng cao hơn, "Tang Tử, cậu đừng lấy cứng chọi cứng với Ngô Duyệt Viễn, cậu sẽ không có lợi đâu."

"Chung Tuệ, tớ không hiểu."

"Tớ hôm qua từ thư viện ra, đụng phải bọn Ngô Duyệt Viễn, bọn họ đứng ở cầu thang nói về việc tranh cử Ban Ủy."

"Sau đó thì sao?"

"Có nhắc tới tên của cậu, nói nếu cuối cùng cậu ứng tuyển, Ngô Duyệt Viễn chính miệng nói, sẽ không bỏ qua cho cậu."

Chung Tuệ đi lên bắt lấy tay Hạ Tang Tử, "Ngô Duyệt Viễn rất đáng sợ, hôm nay có nhiều người như vậy, cậu ta còn dám động thủ với cậu, nếu trong nhà không có bối cảnh, cậu ta làm sao dám? Nhiều người như vậy còn thế, ngày thường ở trong trường, lỡ như cậu ta thấy cậu, Tang Tử cậu...."

Cậu có thể nào xảy ra chuyện hay không.

Hạ Tang Tử ghi nhớ mấy lời này của Chung Tuệ trong lòng, chỉ là cô ấy cũng không giỏi nói chuyện, ngày thường nói chuyện phiếm cũng chỉ biết vâng vâng dạ dạ, đôi khi hôm nay nói nhiều như vậy, thật ra cũng làm cô ngoài ý muốn.

Trong lòng Hạ Tang Tử cảm thấy ấm áp, trấn an nói: "Không có gì, Quân Y Đại không phải nơi cho hoang có thể nổi điên được."

Chung Tuệ không nói nữa, đứng ở đó không biết đang nghĩ gì.

Hạ Tang Tử uống nước xong, lấy quần áo trong tủ chuẩn bị đi tắm, lúc đi đến phòng tắm, lại nghe thấy Chung Tuệ gọi.

"Tang Tử."

Hạ Tang Tử quay đầu lại, không biết từ khi nào Chung Tuệ đã ngẩng đầu lên, trong đôi mắt là cảm xúc cô chưa bao giờ thấy qua, ngưng trọng lại thâm trầm.

"Ác ý có đôi khi thật sự không dừng ở đây."

Hạ Tang Tử ngẩn ra, "Chung Tuệ..."

Chung Tuệ buông nắm tay ra, cảm thấy có chút vô lực: "Không có việc gì, tớ đi thư viện đọc sách."

Đi ra khỏi kí túc xá, Chung Tuệ cũng không đi thư viện, cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Mây đen che cả mặt trăng, không thấy sao trời, một mảnh đen tuyền.

Chung Tuệ suy tư vài giây, đi qua góc đường, rẽ vào cổng của Quốc Phòng Đại, ở cửa bảo vệ, mặt không đổi sắc mà nói dối.

Nói là bạn của Mạnh Hành Chu, còn giữ quyển sách của anh nhưng lại không liên lạc qua điện thoại được, làm phiền bảo vệ cửa có thể gọi giúp.

Bảo vệ xem tướng mạo cô thành thật, cũng không nghĩ nhiều, gọi điện thoại cho Mạnh Hành Chu, rồi đưa cho cô nghe.

Chung Tuệ cầm điện thoại, nói: "Xin chào, tôi muốn tìm Mạnh Hành Chu."

Mạnh Hành Chu không quen giọng nói này, hỏi: "Là tôi, ai vậy?"

"Tôi là bạn cùng phòng của Tang Tử, nếu có thể, anh đến cổng trường một chuyến được không?"

Nhắc tới Hạ Tang Tử, thần sắc của Mạnh Hành Chu biến đổi, anh trầm mặc vài giây, đáp ứng rồi cúp điện thoại.

Chung Tuệ nói cảm ơn với bảo vệ, rồi ra dưới tàng cây ngoài cổng trường đợi.

Động tác của Mạnh Hành Chu rất nhanh, chạy một mạch từ kí túc xá ra, anh không biết Chung Tuệ, nhưng Chung Tuệ lại nhận biết, vẫy tay gọi anh qua.

"Cô là bạn cùng phòng với cô ấy?" Mạnh Hành Chu hỏi.

Chung Tuệ "Ừ" một tiếng, cô đối mặt với người xa lạ vẫn còn hơi nhát, nhưng vẫn đề quan trọng, vẫn cố gắng mở miệng nói, đi thẳng vào ý chính: "Về Ngô Duệ Viễn, có một số việc, tôi cảm thấy hần là nên để anh biết. Bởi vì Tang Tử, cậu ấy quá lương thiện, tôi đã thử qua, nhưng cậu ấy giống như không nghe lọt."

Chung Tuệ đem chuyện vừa nói ở kí túc xá với Hạ Tang Tử về việc của Ngô Duệ Viễn, sau khi nói xong còn bổ sung: "Khoa chuyên ngành của

chúng tôi tuần này có làm cuộc kiểm tra nhỏ, hôm nay có kết quả, Tiếng Anh và Toán học, toàn bộ khoa chỉ có Ngô Duệ Viễn không đạt tiêu chuẩn."

Điều kiện đầu vào của Quân Y Đại không thấp, người có thể nhập học, thành tích sẽ không thể kém, càng không cần nói đến việc không đạt tiêu chuẩn.

Sắc mặt Mạnh Hành Chu ngưng trọng: "Cô rốt cuộc muốn nói gì?"

"Lúc trước Ngô Duệ Viễn làm khó dễ Hạ Tang Tử, anh đứng ra giúp cậu ấy. Ngô Duệ Viễn sợ cậu, nhưng sẽ không sợ Hạ Tang Tử, những thứ trả thù này nọ sẽ không rơi xuống đầu anh, cậu ta có thể trả thù trên người Hạ Tang Tử."

Chung Tuệ nói hết một hơi, cô cảm giác mình có hơi thất lễ, không quá tự nhiên nói xin lỗi.

"Tôi không biết làm thế nào bây giờ, nhưng tôi nghĩ nếu như mình không làm, thì rất có lỗi với lương tâm."

"Cho nên cô lựa chọn nói cho tôi?"

"...Đúng."

Mạnh Hành Chu nghe hiểu được ý tứ của cô, chỉ có một việc vẫn không rõ.

Tâm đề phòng của anh tương đối cao, đối mặt với người xa lạ, cho dù là người có quan hệ với Hạ Tang Tử, anh cũng không thể nào tin hết được.

"Cô vì cái gì muốn giúp cô ấy?"

Chung Tuệ ngần ra, giống như cảm thấy việc này là đương nhiên, nên khi nghe Mạnh Hành Chu hỏi, cả người có chút ngốc.

Qua vài giây, cô mới nói: "Lúc trước Tang Tử cũng đã giúp tôi, cậu ấy... là người rất rất tốt."

Trong lòng Mạnh Hành Chu vẫn còn nghi ngờ, "Chỉ bởi vì việc này?"

Chung Tuệ liều mạng gật đầu, sợ anh không tin thì sẽ không làm gì cả, sốt ruột giải thích: "Tôi... Con người của tôi ngốc lắm, không có năng lực làm gì cả, tôi có thể nghĩ biện pháp giúp Hạ Tang Tử, chỉ có thể tới tìm anh."

Mạnh Hành Chu trầm mặc không nói, ánh mắt thâm trầm đáng sợ.

Chung Tuệ thật sự không tìm thấy lời nào để nói, cảm giác nói nhiều sai nhiều, trước khi đi, còn nói thêm một câu: "Tang Tử nên toả sáng ở Quân Y Đại, chứ không phải ngày nào cũng bị tiểu nhân tính kế."

Trận phong ba ở sân thể dục kia bị bàn tán khắp trường.

Lúc ấy ở sân thể dục, chính mắt nhìn thấy Ngô Duệ Viễn muốn động thủ với Hạ Tang Tử, còn muốn lấy ghế dài ném Mạnh Hành Chu, ấn tượng với bạn cùng trường này hết sức xấu.

Bên ngoài tuy chuyện này đã kết thúc, nhưng Ngô Duệ Viễn đã ngầm trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thứ sáu, danh sách Ban Uỷ đã xong, Hạ Tang Tử vẫn là làm lớp trưởng/

Thẩm Chính Bình ngầm tìm Hạ Tang Tử nói lần nữa, để cô an tâm làm lớp trưởng.

Kết quả này, là ý của mọi người trong lớp.

Con người Ngô Duệ Viễn này lòng hiếu thắng quá lớn, sợ bỏ phiếu ngầm không công bằng, sau lưng Thẩm Chính Bình, tìm không ít học sinh trong lớp nói chuyện phiếm, thông qua mấy cuộc nói chuyện, lại phát hiện uy tín của Hạ Tang Tử trong lớp rất cao.

Chính trị viên bổ nhiệm xong vấn đề này, Hạ Tang Tử cũng không làm ra vẻ nữa, thoải mái tiếp nhận chức vị mới.

Chỉ là cô cũng không quên những lời ngày đó Chung Tuệ đã nói.

Nhìn người chứ không thể đoán được tâm, mấy ngày nay cô đều hạn chế đi lại một mình, ngay cả đi vệ sinh cũng rủ bạn học đi cùng.

Qua đến ngày thứ hai, lúc đi học lại không thấy Ngô Duệ Viễn.

Cậu ta cả ngày cũng không đến trường.

Kết thúc huấn luyện tối, Thẩm Chính Bình đi vào sân thể dục, tập hợp mọi người lại thông báo.

Ngô Duệ Viễn đã thôi học ở trường quân y.

Ngay cả lí do, Thẩm Chính Bình cũng chỉ nói qua loa, một chữ cũng không để lộ ra bên ngoài.

Tin tức này trong nháy mắt được mọi người lan truyền khắp cả trường.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hà Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sau khi giải tán, mọi người đều nghị luận sôi nổi.

"Không được làm Ban Ủy cũng không đến thức phải nghỉ học vậy chứ? Không chấp nhận được sao."

"Tớ thấy là do cậu ta làm quá nhiều chuyện ngu xuẩn nên cảm thấy mất mặt, ở Quân Y Đại không nổi nữa."

"Nghỉ học thì quá đáng tiếc, thi vào Quân Y Đại khó như vậy, cậu ta bây giờ quay lại trường học lại, có chắc thi tốt được như năm trước?"

"Không cần bàn về thành tích, bài kiểm tra tuần trước kia, chưa nói đến chuyên ngành của chúng ta, toàn bộ trường chỉ có Ngô Duệ Viễn không đạt tiêu chuẩn, đúng là trò hề."

"Không biết cậu ta thi đại học đi vái Bồ Tát gì, Tiếng Anh với Toán kém như vậy mà vẫn thi được hơn 600 điểm, chắc hôm nào tớ cũng phải đi vái mới được."

.....

Hạ Tang Tử và Chung Tuệ đi phía sau đám người, cô càng nghĩ càng cảm thấy kì quái, lại nói không được kì quái chỗ nào.

Ngược lại Chung Tuệ ngày thường mấy việc này, cô ấy không bao giờ quan tâm, hôm nay còn vui vẻ hơn mấy người khác, thậm chí chủ động nói

chuyện với Hạ Tang Tử: "Tang Tử, về sau không ai dám khi dễ cậu nữa."

Hạ Tang Tử ngẩn ra, trong lòng nghĩ mặc dù không có khả năng, vẫn mở miệng hỏi: "Chung Tuệ, không phải cậu...."

Chung Tuệ sững sốt, sau đó vội vàng lắc đầu, tóc mái dày nặng lắc lư hai bên vai, vẫn một bộ dáng tiểu bạch thỏ ngốc nghếch, thoát nhìn là bộ dạng không có sức chiến đấu.

"Cậu đề cao tớ rồi, tớ làm gì có bản lĩnh làm cậu ta nghỉ học chứ."

Hạ Tang Tử thấy cũng đúng, Chung Tuệ ở Quân Y Đại ngay cả bạn bè cũng không có mấy người, ngoại trừ cô ngày thường còn nói chuyện, cũng không thấy cô ấy chủ động bắt chuyện với ai.

"Tớ nói giỡn." Hạ Tang Tử bỏ mũ xuống, cầm đùa nghịch trên tay, có chút thất thần, "Nhưng cậu ta đột nhiên nghỉ học, thật kì quái..."

Chung Tuệ không đồng ý, "Tớ không cảm thấy kì quái."

Qua vài giây, Chung Tuệ nghiêng đầu nhìn Hạ Tang Tử, đổi đề tài nói: "Tang Tử, cậu cảm thấy trường quân đội là nơi như thế nào?"

Hạ Tang Tử suy tư vài giây, không chút do dự nói, "Kỷ luật, chính nghĩa, an toàn."

Chung Tuệ có một nói một, mặc dù cô ấy chỉ nghĩ trong đầu, nhưng nói ra cũng có chút u ám, "Hoàn cảnh bồi dưỡng con người, tớ không thể nói, mọi người ở trường này đều là lương thiện. Nhưng mỗi người đều sẽ thu liễm sự ác ý của bản thân mình, giống như cậu nói, nơi này là "kỷ luật, chính nghĩa, an toàn"."

"Người khác tớ không biết, chỉ nói về chính tớ đi. Chu Xảo Tích thì cực ghét tớ, thấy tớ là đi cửa sau mới vào trường được, nhưng cậu ta chỉ nói

ngoài miệng thôi, không có làm gì tổn thương tới cả."

"Nhưng còn Ngô Duệ Viễn đối với cậu, ác ý không chỉ dừng trên miệng thôi. Cái này thì hoàn cảnh không trói buộc được cậu ta, trong lòng không có kính sợ đối với quân đội, cậu ta vốn dĩ không thuộc về nơi này."

"Tuy rằng trường học coi thường người như tớ rất nhiều, đều nói tớ dựa vào cái danh xưng con liệt sĩ để vào trường, nhưng tớ thích trường quân đội, thích bộ đội."

Nói tới đây, Chung Tuệ có chút phiếm hồng, "Bố tớ cả đời đều cống hiến cho quân đội, ông có lòng nhiệt thành yêu thương bộ đội, ông vẫn luôn nói, đây là nơi thuần túy nhất trên thế giới. Bây giờ ông không còn nữa, tớ muốn thay ông tiếp tục giữ lấy tình yêu nhiệt thành này. Màu quân lục là màu sắc bảo vệ đất nước, nó không nên bị nhiễm màu đen dơ bẩn."

"Vì vậy, Ngô Duệ không xứng, cậu ta thôi học, tớ cảm thấy rất tốt."

Hạ Tang Tử lúc này mới cảm giác được, cô hình như chưa từng tìm hiểu về Chung Tuệ.

Có thể do bộ dáng lần tiên cô ấy xuất hiện, sợ tay sợ chân quá mức yếu đuối đã hình thành ấn tượng sâu sắc, rất khó thay đổi. Thế nên Hạ Tang Tử quên mất, ở dưới lớp da yếu đuối này, Chung Tuệ cũng là một hậu duệ của quân nhân.

Cô ấy vẫn luôn cúi đầu, lúc nào cũng tự bế mình vào trong gối, kỳ thật Hạ Tang Tử đã từng bắt gặp, đôi mắt sáng ngời thanh triệt khai.

Cô ấy một chút cũng không ngốc, một chút cũng không yếu đuối, thậm chí còn cứng cỏi hơn nhiều so với cô tưởng.

Hạ Tang Tử một lần nữa đội mũ lên, nhoẻn miệng cười, "Tớ giống như một lần nữa quen biết cậu."

Chung Tuệ cúi đầu, có chút thẹn thùng, "Tớ chỉ là, làm cậu vui vẻ thôi."

Hạ Tang Tử khoác vai Chung Tuệ, giống như bà địa chỉ, hào khí nói, "Yên tâm đi, cậu nhìn rất dễ khi dễ, về sau lớp trưởng tớ đây sẽ che chở cho cậu, ăn sung mặc sướng nhất định không thiếu phần cậu."

Chung Tuệ phi thường phối hợp, "Cám ơn lớp trưởng."

Hạ Tang Tử nói, "Cậu thật sự, đừng kêu tớ vậy nữa, nổi hết da gà."

Khoé mắt Chung Tuệ cong cong, cười vang.

Trên dưới trường phòng đều xì xào về vấn đề nghỉ học của Ngô Duệ Viễn, cậu ta vì cái gì nghỉ học thì vẫn là ẩn số.

Hạ Tang Tử không có nhiều hứng thú với việc bát quái, bên cạnh mất đi một người nhìn chăm chăm tính kế mình, cô cũng thoải mái không ít, cũng lười qua hỏi sự việc.

Lớp một hành chính lâm sàng, Ban Ủy khoảng 10 người, phân công quản lí các công việc khác nhau.

Hạ Tang Tử làm lớp trưởng, lớn nhỏ mọi việc đều phải kiểm tra, người cùng cô xử lí việc là lớp phó Liêu Phi Hàm.

Lần trước ở trên xe, Liêu Phi Hàm bị Ngô Duệ Viễn đẩy ra, nên từ sau đó, cậu ta thấy Hạ Tang Tử thì luôn không quá tự nhiên.

Chiều thứ tư sau khi tan học, Thẩm Chính Bình gọi Hạ Tang Tử và Liêu Phi Hàm vào văn phòng, kêu bọn họ ghé Quốc Phòng Đại một chuyến.

"Trước khi tập huấn quân sự sẽ có buổi kiểm tra thể lực. Bài kiểm tra này mỗi năm đều do Quốc Phòng Đại tiến hành, hai em buổi chiều không có tiết thì mang theo danh sách lớp chúng ta đi tìm thầy thể dục của bọn học để sắp xếp thời gian kiểm tra.

Hạ Tang Tử vừa nghe phải đi Quốc Phòng Đại, không quan tâm chuyện gì liền đồng ý, "Vâng, em sẽ lập tức qua."

"Liêu Phi Hàm đi cùng." Thẩm Chính Bình ngẩng đầu lên, liếc cậu ta một cái, "Em tốt xấu gì cũng là lớp phó học tập, tôi nhìn em việc gì cũng không làm, toàn đẩy cho Hạ Tang Tử, không ra dáng đàn ông gì."

"Chính trị viên, em không có..."

"Được rồi, hai em lập tức đi đi, trở về trước khi huấn luyện tối."

Đi ra khỏi văn phòng, Hạ Tang Tử thấy một bộ dáng khó xử của Liêu Phi Hàm, chỉ toàn là không tình nguyện, tóm lại cũng không phải cu li gì, chủ động nói, "Cậu không đi cũng được, tôi đi một mình."

Liêu Phi Hàm vội vàng cự tuyệt: "Không sao, cùng đi, loại việc này sao để mình cậu làm được."

"...."

Việc nào chứ.

Chắc cảm thấy chính mình phản ứng hơi khó hiểu, Liêu Phi Hàm giải thích, "Ý tôi là, tớ không cố ý đẩy hết mọi việc cho cậu. Chỉ là tôi nghĩ, cậu không muốn thấy tôi cho lắm.... Cái đó....Ngại quá...."

Hạ Tang Tử kì quái hỏi: "Sao tôi không muốn thấy cậu?"

"Việc lần trước làm cậu không thoải mái, Ngô Duệ Viễn.... Cậu ta là cái đức hạnh đó...."

Hạ Tang Tử coi như hiểu, dừng bước lại, nói hai câu: "Đã xong rồi, bây giờ đều là bạn cùng lớp, cậu nếu vẫn câu nệ như vậy, tôi cũng cảm thấy xấu hổ."

Liêu Phi Hàm sợ hãi: ".....Thật xin lỗi."

"...." Thôi quên đi.

Hạ Tang Tử cảm thấy vô lực sâu sắc, đi tiếp cho đến khi ra đến cổng trường, Liêu Phi Hàm ghen nửa ngày, rốt cuộc cũng nói ra được câu bình thường: "Hạ Tang Tử, việc Ngô Duệ Viễn nghỉ học, là cậu làm sao?"

"Cậu vì cái gì cảm thấy tôi làm?" Hạ Tang Tử cảm thấy buồn cười, hỏi lại: "Tôi lấy thanh đao đặt trên cổ cậu ta bắt cậu ta nghỉ học không thành?"

"Ngô Duệ Viễn học cao tam ở Nguyên Thành, tớ nghe nam sinh có quan hệ tốt với cậu ta nói, thành tích thi đại học của cậu ta, hình như là giả...."

"Cái gì?"

"Nhà cậu không phải ở Nguyên Thành rất lợi hại sao....Tin tức này, không phải cậu nói với trường học sao?"

Hạ Tang Tử kinh ngạc chớp mắt, rất nhanh phản ứng, trực tiếp phủ nhận, "Tớ khi nào nghe mấy tin tức này chứ, nam sinh các cậu còn bát quái hơn nữ sinh chúng tôi nữa."

"Thật không phải cậu sao." Liêu Phi Hàm không nghĩ nhiều, vẫn còn cảm thán một câu, "Tớ cũng cảm thấy không có khả năng, trong nhà Ngô Duệ Viễn có tiền, hẳn là không đến mức sửa thành tích thi đại học."

.....

Mãi cho đến Quốc Phòng Đại, Hạ Tang Tử cũng không nói câu nào với Liêu Phi Hàm.

Bọn họ tới không đúng lúc, thầy thể dục đã bị kêu đi học, trong chốc lát cũng không thể về, chỉ có thể ở đây chờ.

Trong lòng Hạ Tang Tử vẫn còn suy nghĩ nên gạt Liêu Phi Hàm là đi vệ sinh, nhân cơ hội chạy đi tìm Mạnh Hành Chu.

Trước đó Mạnh Hành Chu có gửi cô thời khoá biểu của anh, Hạ Tang Tử nghĩ lại, chiều nay anh không có tiết, nói không chừng ở kí túc xá.

Còn chưa đi đến khu kí túc xá đã thấy người.

Mạnh Hành Chu cùng với mấy bạn học cô không quen đi ra từ khu dạy học, tất cả đều mặc quân trang, anh mặc vào phách lệ đẹp trai.

Hạ Tang Tử chạy lên, từ phía sau vỗ vai anh, Mạnh Hành Chu quay đầu lại, thấy là cô, ngạc nhiên hỏi: "Sao em lại ở đây?"

"Tôi tìm thầy thể dục của bọn anh để sắp xếp việc thi thể lực."

Hạ Tang Tử không ngại ngần, vẫy tay chào mấy người bạn bên cạnh anh, "Em mượn Mạnh Hành Chu 5 phút được không?"

Mấy nam sinh không có ý kiến, thấy ánh mắt Mạnh Hành Chu có ý muốn bọn họ để hai người nói chuyện, cũng không ở lại chờ nữa.

Mạnh Hành Chu một tay để trong túi nhìn cô, có chút muốn cười, "Em làm gì?"

"Chuyện em sắp hỏi anh, không thể để người khác nghe được."

Hạ Tang Tử xác nhận an toàn xong, không có ai bên cạnh, mới khẩn trương nói, giọng còn thấp hết mức có thể: "Việc của Ngô Duệ Viễn, là anh

làm đúng không."

Mạnh Hành Chu lười nhác dựa vào cây, không chút để ý nói, "Cậu ta làm sao?"

Cái này làm sao lừa được Hạ Tang Tử, cô đi lên, đôi mắt ngơ ngác nhìn anh chăm chăm, "Ba tuổi, anh đừng giấu, ngoại trừ anh, em không nghĩ còn ai sẽ làm vậy nữa."

Mạnh Hành Chu rũ mắt nhìn cô, có chút nghiền ngẫm, "Ở trong lòng em, anh ác đến vậy."

Hạ Tang Tử lắc đầu, nghiêm túc nói, "Không phải ác, là ngoại trừ anh, không có ai nguyện ý, hơn nữa có năng lực mà xuất đầu vì em, em chỉ có thể nghĩ đến là anh."

Không biết là cái gì lấy lòng Mạnh Hành Chu, anh bỏ tay trong túi quần ra, đặt trên đầu của Hạ Tang Tử mà xoa nhẹ hai cái, "Lời này của em đừng nói với người khác."

Hạ Tang Tử "a" một tiếng, hỏi: "Nói cái gì?"

"Cả câu." Mạnh Hành Chu khom lưng, nhìn thẳng cô, lặp lại lần nữa, "Toàn bộ đều không được nói với người khác."

Hạ Tang Tử cái hiểu cái không, cứ đồng ý trước, bướng bỉnh hỏi tiếp. "Cho nên có phải là anh hay không?"

"Tra ra cậu ta thi đại học có vấn đề, tìm được chứng cứ, gửi thư nặc danh cho lãnh đạo trường bọn em, bức cho nhà cậu ta không chịu nổi áp lực, cuối cùng phải chủ động nghỉ học, về sau nhớ kẹp chặt đuôi làm người cho ông."

Mạnh Hành Chu bỏ tay xuống, nói toàn bộ quá trình làm Ngô Duệ Viễn nghỉ học, nói nhẹ nhàng băng quơ, giống như hôm nay anh đi trên đường nhặt được tiền, thuận tay lại giao cho cảnh sát vậy.

Nhưng Hạ Tang Tử vẫn từ mấy câu ngắn gọn, nghe ra cái mùi không bình thường.

Cô châm chước vài giây, hỏi ra miệng, "Anh có phải đi cầu xin với ba mẹ anh....."

Lời còn chưa nói xong đã bị Mạnh Hành Chu trực tiếp cắt. "Anh cầu cái rắm."

Câu kế tiếp Hạ Tang Tử không nghĩ nói, cúi đầu như đứa trẻ làm sai.

Mạnh Hành Chu vừa rồi hơi cảm xúc, thấy cô vậy liền hối hận, nhưng là miệng lưỡi vụng về, cũng chỉ có thể nói một câu chữa cháy, "Anh không phải mắng em."

"Em biết." Hạ Tang Tử dẫm lên bóng cây trên mặt đất, dẫm không được, cái bóng ngược lại chiếu lên chân cô, cảm xúc có chút ảnh hưởng, "Nếu không phải hai người họ, thì là ông Mạnh."

Mạnh Hành Chu không phủ nhận, "Đối với ông nội thì điều tra về một người chỉ cần nói mấy câu."

Trong lòng Hạ Tang Tử càng khó chịu, cảm giác mình làm anh chọc đến cái phiền toái lớn, "Ba tuổi, anh không phải không thích nhờ vào quan hệ trong nhà sao, em...."

"Hạ Tang."

Mạnh Hành Chu đột nhiên gọi tên cô, Hạ Tang Tử ngẩng đầu lên, nghe thấy anh nói, "Thích với làm hay không là hai việc khác nhau."

Tim của Hạ Tang Tử tựa hồ lơ một nhịp, cô quên chính mình phải nói gì.

Mạnh Hành Chu hiểu tính tình của cô, nhưng có mấy lời, nếu anh không nói, sợ là không ai nói với cô.

"Em phải biết rằng, nhỡ cò mà không trừ tận gốc, chính là tai hoạ."

"Em không ra tay được, thì anh thay em làm."

Đầu Hạ Tang Tử cúi càng thấp, cả người như bao phủ áy náy, cô thậm chí không dám liếc nhìn anh một cái.

Nói tới đây, Mạnh Hành Chu thấy cô gái nhỏ vẫn một bộ dáng cúi đầu, biểu tình như "Trời ạ, thiếu anh một cái nhân tình lớn nữa, em có trả hết nợ được không", trong lòng không biết có cái tư vị gì.

Đây là cái không khí chó má gì.

"Nhìn đi đâu thế, nhìn anh."

Mạnh Hành Chu nói không thì không đủ, một tay nhẹ nâng cằm cô, làm cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Gió thổi bên tai, cây lá vang lên tiếng xào xạc, không khí còn vương mùi bạc hà nhàn nhạt, giọng nói thâm trầm của thiếu niên cứ vang vọng bên tai.

"Đừng cảm thấy thiếu anh, anh rất ghét khách sao, đặc biệt là em."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Mặt của Hạ Tang Tử, lấy trình độ có thể thấy được, từ gương mặt đến lỗ tai đều là màu đỏ, giống y chang quả táo độc của mụ phù thủy.

Phì phì phì phạm quy!

Hạ Tang Tử phục hồi tinh thần, cầm cổ tay của Mạnh Hành Chu bỏ ra, lại lui về sau hai bước, đôi mắt mở to, trừng mắt nhìn, không biết tức giận hay là thẹn thùng, hung dữ nói, "Mạnh Hành Chu, anh anh anh anh không cho chạm em. Đừng nói chuyện đàng hoàng, không được động tay động chân."

Mạnh Hành Chu bị chửi cũng không tức giận, đúng lý hợp tình hỏi lại, "Ai bảo em không nhìn anh?"

"Anh có cái gì đẹp? Còn bắt em phải nhìn." Hạ Tang Tử chỉ là đứng thôi cũng nghe được tim mình đập như trống, cô sợ không giấu được, chột dạ nên giọng nói cũng lớn hơn bình thường, "Chúng ta cứ bảo trì khoảng cách này nói chuyện đi, anh đừng có bá đạo như vậy."

"Đúng là trưởng thành rồi." Mạnh Hành Chu cúi đầu nhìn rồi sờ mặt cô, ý vị thâm trường cảm thán một câu, "Trước kia ở một mình sợ hãi, còn kêu anh phải ngủ cùng nữa, anh không chịu, em liền khóc."

"Này."

"Trên đất mà có vũng nước nào, em cũng không đi được, bắt anh công cho bằng được."

"Mạnh Hành Chu."

"Tiết tự học buổi tối xong, đèn đường thì tối, em bắt anh phải nắm tay đi, mười mấy tuổi đầu, lá gan của học sinh tiểu học còn lớn hơn em."

"...."

Một lịch sử đen tối từ trong miệng Mạnh Hành Chu ra, Hạ Tang Tử cảm thấy mình đang bị công khai xử tội.

"Em đi đây."

Cô một chữ cũng không muốn nghe, xoay người muốn chạy, chân dài của

Mạnh Hành Chu nhanh hơn, anh đè bả vai cô lại, cúi người qua, nói thầm với cô, "Sao nào, dám làm mà không cho người ta nói?"

Hạ Tang Tử muốn trốn, Mạnh Hành Chu lại không cho.

"Em nói, rốt cuộc ai mới bá đạo?"

"...." Cứu mạng.

Mạnh Hành Chu đến đây thì thôi, sợ chọc rồi cô gái nhỏ thật sự trốn mất, anh buông Hạ Tang Tử ra, thần sắc nghiền ngẫm, hỏi cô một việc đứng đắn, "Việc em sợ máu, phải làm như thế nào?"

Độ ấm trên mặt Hạ Tang Tử tan đi, cô trầm mặc không nói, qua một lát, mới mở miệng, nhưng lại không chút tự tin, "Em sẽ nỗ lực khắc phục....."

Mạnh Hành Chu nhíu mày, nhẹ giọng hỏi, "Học kì sau có khoá giải phẫu, em biết không?"

"Biết..."

"Không còn mấy tháng nữa."

Hạ Tang Tử hiểu ý của Mạnh Hành Chu.

Thời gian 5 năm cô cũng chưa chữa lành được thương ngại, sao có thể mấy tháng lại đột nhiên tốt lên.

"Em sẽ được, ba tuổi." Sắc mặt của Hạ Tang Tử có chút thống khổ, anh mắt lại cứng cỏi, "Em cần phải được."

Mấy năm trước Hạ Tang Tử có tiếp nhận trị liệu tâm lí, thời điểm bệnh trạng nghiêm trọng, cảm xúc mất khống chế khóc suốt một đêm, ngày hôm sau giọng khàn đến mức không nói được.

Mạnh Hành Chu thấy qua vài lần, giờ nhớ lại, tim cũng muốn đau, có chút không thở được.

Mạnh Hành Chu nói không nên lời cổ vũ, không đành lòng, chỉ có thể khuyên cô, "Kỳ thật, không học y thì không phải...."

Thì không phải tiếp xúc.

"Không, em muốn học y."

Hạ Tang Tử bướng bỉnh, không chịu từ bỏ, cô cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn anh, "Năm trước, em khuyên anh đừng thi trường quân đội, anh còn nhớ rõ mình nói gì sao?"

Mạnh Hành Chu đương nhiên nhớ rõ, chỉ là, anh không trả lời.

Hạ Tang Tử nói thay anh, "Lúc đó anh nói, anh không có sự lựa chọn, nếu anh không thi, cả đời sống sẽ không thoải mái."

"Hạ Tang."

"Ba tuổi, em không muốn nghe anh khuyên nữa."

Hạ Tang Tử xoay người, đi về phía trước, nói một câu cuối cùng.

"Anh không có sự lựa chọn, em cũng vậy."

Bài kiểm tra thể lực cuối cùng cũng được định vào chiều thứ sáu.

Lớp 1 khoa lâm sàng vốn dĩ có tiết, Hạ Tang Tử đi theo thầy giáo môn đó để xin dời tiết sang cuối tuần.

Sau tiết học ngày thứ sáu, Hạ Tang Tử và Chung Tuệ ăn cơm xong thì về kí túc xá, mới vừa đi vào đã bị dì quản lí kí túc xá gọi lại.

"Hạ Tang Tử, có điện thoại."

Người nhà đều biết trường quân đội quản lí nghiêm, ngoài thời gian cuối tuần sẽ không tìm cô.

Hạ Tang Tử không đoán được là ai, nên bảo Chung Tuệ về trước, còn mình thì đi nghe điện thoại.

Hạ Tang Tử cầm lấy tai nghe, nhìn thấy số điện thoại xa lạ đó, cô cũng không có chút ấn tượng nào.

"Xin chào, xin hỏi ai vậy?"

"Tang Tang, là mẹ."

Hạ Tang Tử nghe thấy giọng nói này, ý cười trên mặt cứng đờ, cô thậm chí quên lên tiếng, cứ cầm tai nghe mà đứng đó không nhúc nhích.

Mẹ Hạ cho rằng tín hiệu không tốt, bên kia không nghe thấy, lại hỏi: "Tang Tang? Con có nghe được không, sao không nói lời nào?"

Hạ Tang Tử ngừng lại, mở miệng thanh âm nặng nề, "Nghe được."

"Sao con lại học Y, điện thoại thì vẫn luôn tắt máy, mẹ cứ nghĩ rằng con học ở học viện ngoại giao."

"Còn không phải do mẹ vừa tìm số điện thoại của trường học kia, gọi tìm con, kết quả học sinh mới năm nay lại không có tên con."

"Mẹ tìm không được con, chỉ có thể liên lạc với người bố không bao giờ về nhà kia của con, trời biết, mẹ ghét giọng nói ông ta thế nào."

"Tang Tang à, đứa nhỏ này, sao không để ý đến mẹ?"

Mùa hè ở Lan Thị rất dài, ở đây đã lâu mà vẫn chưa cảm nhận được cơn lạnh.

Dự báo thời tiết nói nhiệt độ hôm nay sẽ hạ xuống, buổi sáng lúc đi học còn có không ít bạn học còn đang nói thời tiết hôm nay có chút lạnh rồi.

Có lẽ do tố chất thân thể của Hạ Tang Tử tốt, cô không cảm thấy lạnh, còn cảm thán với Chung Tuệ sao thời tiết vẫn chưa hết nóng.

Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, Hạ Tang Tử cảm thấy như có cơn gió lùa đến xuyên từ tai nghe qua, từ bờ biển phía Tây của nước Mỹ xa xôi kia lùa tới, làm cô cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Mùa thu thì có mát mẻ hơn, nhưng cũng chỉ lạnh hơn một chút mà thôi.

Hạ Tang Tử gọi không ra chữ "mẹ", cuối cùng từ bỏ, dứt khoát nói, "Con đã nói rồi, lúc điền nguyện vọng, con đã nói với mẹ rồi."

Mẹ Hạ sững sốt, hiển nhiên không ấn tượng, "Con xem trí nhớ của mẹ này, già rồi không nhớ được gì hết."

"Mẹ không già, ảnh chụp lần trước mẹ gửi nhìn còn trẻ hơn hai năm trước."

"Đứa nhỏ này, miệng thật ngọt."

Hạ tang Tử rũ mắt, cô cười tự giễu, "Ngài không nhớ rõ con học đại học nào, cũng bình thường thôi. Chắc lúc đó Tiểu Kiệt đang khóc tìm mẹ đấy."

Tiểu Kiệt là con trai của mẹ Hạ cùng một người đàn ông Mỹ, là em trai cùng mẹ khác cha của cô.

"Tiểu Kiệt còn nhỏ, còn cần mẹ chăm sóc, nhiều việc đến nỗi không thể lo xuể được, đứa nhỏ này so với con còn nghịch hơn nhiều, con biết không, thẳng bé...."

"Đúng vậy, Tiểu Kiệt còn nhỏ nên ngài chắc bận lắm." Hạ Tang Tử ngửa đầu, thở dài một hơi, "Cho nên hôm nay ngài gọi con là vì chuyện gì?"

"Mẹ đây không phải đang quan tâm con sao?"

"Con tiếp nhận sự quan tâm của mẹ, còn việc khác sao?"

Mẹ Hạ dừng một chút, "Tang Tang...."

Hạ Tang Tử không kiên nhẫn, "Không có việc gì thì con cúp đây, con sống rất tốt, về sau mẹ không cần bớt chút thời giờ gọi cho con, Quân Y Đại quân nghiêm lắm."

"Tang Tang, con có phải còn hận mẹ không, hận mẹ lúc đó không mang con đi, không giành quyền nuôi dưỡng con, con phải hiếu cho mẹ, con là miếng thịt trên người mẹ rơi xuống, mẹ sao không yêu con được, nhưng là mẹ không có năng lực...."

"Con đặc biệt hiếu mẹ, con không hận mẹ."

Hạ Tang Tử nhìn cảm xúc xuống, không muốn biểu hiện trước mặt mẹ Hạ, biểu hiện chút khổ sở của mình, "Nếu ngài không gửi anh cho con, con cũng quên mất ngài trông thế nào rồi."

Cúp điện thoại, Hạ Tang Tử nói cảm ơn dì quản túc, đi ra khỏi văn phòng.

Cô không sốt ruột về kí túc xá, đi ra góc nhỏ, chỗ lần trước Chung Tuệ tự bế, ngồi trên tảng đá dọc đường.

Thời gian nghỉ trưa, Quân Y Đại đặc biệt im lặng, trên đường cũng không ai đi lại, vườn trường như đang ngủ say.

Hạ Tang Tử vẫn luôn cảm thấy, từ lúc 10 tuổi năm đó, được ông nội đưa vào đại viện thì chính mình đã không còn mãi cảm tự bế, tính tình tiêu cực giống như lúc trước nữa.

Ông nội hơn nửa đời đều ở trong quân đội, làm người tùy tiện, với việc nào cũng thần nhiên đối mặt, việc nhỏ cũng không hỏi đến, tính tình cũng khoan dung. Một bó tuổi, thân thể khoẻ mạnh không nói, tinh thần cũng không thua người trẻ chút nào."

Mà bà nội cô, lúc còn trẻ là đoá hoa của quân nghệ, xuất thần từ đoàn văn công. Khí chất ưu nhã, tính tình ôn nhu, cơ hồ không bao giờ tức giận, ngẫu nhiên chỉ cãi quấy vài câu với ông nội, trên mặt lúc nào cũng là nụ cười cả.

Hạ Tang Tử cùng hai người già sống chung mấy năm, mưa dầm thấm lâu, cũng học được vài phần phong cách xử sự.

Ôn nhu đối đãi với người khác, lòng mang thiện ý, không làm chuyện trái với lương tâm, tích cực sống.

Những việc vui vẻ, cô dùng hết sức để vui vẻ, còn những chuyện không vui, cô sẽ nỗ lực quên đi.

Trước khi đến đại viện, cô và mẹ Hạ đã ở cùng mười năm, nhưng cô cũng rất ít khi nhớ lại.

Từ khi Hạ Tang Tử có kí ức, bố mình là người rất khó gặp được. Tất cả mọi người đều nói, bố cô là người rất ghê gớm, một quan ngoại giao trẻ tuổi đầy hứa hẹn.

Bố Hạ hàng năm đều công tác ở đại sứ quán Tây Ban Nha, Tết âm lịch mỗi năm mới có thể trở về.

Hạ Tang Tử cũng không thân với ông ấy lắm, đối với mấy đứa trẻ khác, ai cũng đều có bố ôm, có bố mỗi đêm kể chuyện xưa để ngủ, có bố đến trường làm mấy hoạt động dành cho phụ huynh, còn cô chỉ có mẹ.

Bố Hạ chỉ quan tâm việc học của cô, có học ngoại ngữ tốt hay không, ông là người nghiêm khắc, là người bố rất ít khi nói cười.

Mẹ Hạ đi làm cho công ty thương mại nước ngoài, đi lên theo chức vị, chức vị càng tăng thì thời gian ở cùng với Hạ Tang Tử ngày càng ít.

Trong nhà có mướn người giúp việc, mướn cả tài xế, Hạ Tang Tử cũng không phải lo việc cơm áo, nhưng càng ngày càng cô độc. Cô bắt đầu mong chờ mỗi ngày tan học được ở cùng với mẹ.

Nhưng thường đều là do tài xế và bảo mẫu đón cô tan học, căn phòng lớn trống rỗng, ngoại trừ ngọn đèn sáng suốt đêm, đồ ăn cứ hâm một lần rồi lại một lần, thì cũng chỉ còn chiếc bóng cô đơn là cô.

Mấy bạn học đều hâm mộ cô, nhẹ nhàng có thể lấy được mấy cái vị trí thứ nhất, ở căn nhà lớn, trên dưới lại có tài xế đón đưa.

Hạ Tang Tử lại không dám nói với họ, cô càng hâm mộ bọn họ hơn.

Bởi vì sẽ không ai tin tưởng, chỉ sẽ cảm thấy cô khoe khoang, lại càng có nhiều người ghét cô thêm.

Hạ Tang Tử hâm mộ mấy bạn cùng lớp, mỗi ngày có bố mẹ đưa đón, mỗi ngày trên bàn cơm lúc nào cũng náo nhiệt.

Hâm mộ cho dù có thành tích kém hay tốt, vẫn có người khen ngợi, có người phê bình.

Không giống cô, cho dù có tốt thế nào đi nữa, cũng không nghe thấy đôi câu vài lời.

Nhưng khi đó cô vẫn còn chút hi vọng, hi vọng vào Tết âm lịch. Cô có thể được một lần như mấy bạn cùng lớp.

Bố về nước, mẹ ở nhà, cả nhà ngồi bên nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Nhưng lúc 10 tuổi năm đó, mấy cái thứ hi vọng này của cô đều bị hiện thực dập tắt.

Bố mẹ li hôn trong hoà bình, người mẹ vẫn cùng cô lớn lên, lại chủ động từ bỏ quyền nuôi dưỡng cô, ra nước ngoài kết hôn, có gia đình mới, sau đó không lâu còn sinh con trai, cả nhà mỹ mãn.

Sau khi thủ tục li hôn xong xuôi, quyền nuôi dưỡng Hạ Tang Tử được giao cho bố, ông đối với đứa con gái nhỏ tuổi, vẫn vô tâm chăm sóc, lại sốt

ruột bay về Tây Ban Nha công tác, muốn đưa cô con gái là cô vào trường nội trú.

Cuối cùng, vẫn là hai người nhà nhìn không nổi, chủ động đứng ra dẫn cô đi, ai cũng không muốn gánh vác, thế nên cô đến đại viện bộ đội sống.

Hạ Tang Tử đều hiểu rõ, cô mấy năm trước đã hiểu rồi.

Làm gì có bận công tác đến nỗi không có thời gian, làm gì có cái gọi là không có năng lực, mọi thứ, xét cho cùng, cũng chỉ là không đáng giá mà thôi.

Bọn họ muốn có tiền đồ rộng lớn, muốn một gia đình mỹ mãn, chỉ có cô, muốn có người nhà làm bạn.

Cô chỉ là, cái không đáng giá kia thôi.

Có cái gì không hiểu được chứ, có cái gì mà phải oán hận.

Cô 1 mình, hiện tại hay sau này cũng vậy, cũng sẽ sống rất tốt.

Hạ Tang Tử thu hồi cảm xúc, đứng lên khỏi tảng đá, đi về kí túc xá.

Phía sau, lá cây ôm chặt rễ cây, như bày tỏ ý muốn chính mình ở lại.

Rễ cây nhưng lại thờ ơ, nó chỉ nghĩ năm sau nhất định phải nở rộ càng tươi tốt, thì nó mới có nhiều lá mới hơn nữa.

Lá cây khóc thút thít, gió thu nhìn lá cây vẫy tay, nói muốn mang nó đi phương xa rộng lớn.

Nó nói, phương xa đó có ánh sáng, có ồn ào náo nhiệt, có biển mây trôi cuộn cuộn, lại có núi sông hùng vĩ.

Ngọn đèn dầu bất diệt kia, xuân thu bốn mùa thay đổi, đều sẽ người ở cùng.

Nó nói, người không cần phải sợ, đừng khóc.

Bởi vì năm tháng đổi dời, sớm sớm chiều chiều, chúng ta sẽ ở bên nhau.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Gọi xong cuộc điện thoại đó, tâm tình của Hạ Tang Tử cả ngày hôm đó như biến thành bột nước.

Lúc sau về kí túc xá, cô muốn ngủ trưa một chút nhưng cứ nhắm mắt lại thì đều là những hình ảnh không thoải mái, lăn lộn mãi cũng không ngủ được.

Hạ Tang Tử rút cuộc từ bỏ, nằm được 10 phút sau đó xuống giường, ngồi ở bàn học, tùy tiện lấy một bài thi tiếng anh cấp bốn bắt đầu làm.

Bài nghe còn chưa làm xong, Hạ Tang Tử nghe thấy có người gõ cửa phòng, Triệu Nhiễm Nhiễm và Chung Tuệ còn đang ngủ trưa, thanh âm này đúng thật hơi âm ỉ.

Bài thi làm được một nửa bị gián đoạn, có chút bực bội, Hạ Tang Tử tháo tai nghe ra, ấn nút tạm dừng rồi ra mở cửa.

Ngoài cửa không chỉ có Chu Xảo Tịch mà còn có mấy nữ sinh Hạ Tang Tử không quen.

"Các cậu vào đi, gần đây có mua rất nhiều son môi mới, cho các cậu xem thử."

Chu Xảo Tịch nhiệt tình mời bọn họ vào, người một lời, ta một tiếng, kí túc xá đang yên tĩnh bỗng nháy mắt trở thành cái chợ.

Hạ Tang Tử vừa rồi còn đang bận tâm mấy bạn học ngủ trưa, ngay cả đèn cũng không dám mở, chỉ mở đèn bàn học thôi, mà còn mở ở chế độ thấp nhất.

Vốn dĩ tâm tình cô đã kém, ồn ào nhốn nháo càng làm cô thêm phiền, Hạ Tang Tử đi qua chụp bả vai Chu Xảo Tịch, nhưng ngữ khí vẫn còn khách khí: "Tịch Tịch, mọi người còn đang ngủ đấy."

Chu Xảo Tịch đang tìm son môi của mình, không đem lời nói của Hạ Tang Tử để vào tai, trả lời có lệ, "Tớ lại không kêu các cậu ấy không được ngủ."

"A, tớ tìm được rồi, các cậu tới nhìn này, màu này khá xinh, tô lên môi đặc biệt đẹp nha."

"Còn có cái này, đúng chất thiếu nữ, hết hàng rồi đấy, tớ phải nhờ chị họ ở Pháp, vất vả lắm mới mua được."

"Tớ vẫn luôn muốn cây này, Tịch Tịch, cậu có thể nhờ chị họ cậu mua giúp tớ một cây không?"

"Còn tớ nữa, tớ nữa, tớ cũng muốn."

"Tịch Tịch, màu nào cũng có, son môi của cậu thật nhiều, thật hâm mộ nha."

.....

Hạ Tang Tử nhìn bọn họ ồn ào, giống như hiểu rõ mấy câu Chung Tuệ từng nói.

"Hoàn cảnh bồi dưỡng con người, tớ không thể nói, mọi người ở trường này đều là lương thiện. Nhưng mỗi người đều sẽ thu liễm sự ác ý của bản thân mình".

Nhưng cô không rõ, ngày thường đều thu liễm mấy cái gãi đúng chỗ ngứa ác ý đó, như thế nào vừa tụ tập lại trở nên không có kỉ luật rồi, còn càng ngày càng bành trướng.

Không biết có phải trong khoảng thời gian này, cô ở cùng Mạnh Hành Chu khác nhiều, nên cũng bị lấy vài phần tính tình nóng nảy của anh không. Hay là nói, tâm tình của cô vốn là một thùng lửa, chỉ là vừa vặn có cây diêm, làm ngọn lửa của cô bùng lên.

Thân thể phản ứng trước lí trí, Hạ Tang Tử mạnh mẽ chen vào, nhìn mấy tình chị em thăm thiết bên mấy cây son môi, đứng bên người Chu Xảo Tịch, nhìn xuống cô ta, từ ngữ không kiên nhẫn, "Chu Xảo Tịch, cậu nghe không hiểu tiếng người sao? Có người đang ngủ, các cậu định không để yên phải không?"

Hạ Tang Tử cho tới nay, luôn làm cho người khác nhìn là một người tính tình tốt để nói chuyện, trên mặt luôn là nụ cười, cực kì thân thiện.

Mà những người như vậy, lúc nổi giận lên, so với người bình thường càng thêm đáng sợ.

Chu Xảo Tịch và mấy nữ sinh bị dọa sợ, vài giây sau, Chu Xảo Tịch hồi phục tinh thần lại, đại khái cảm thấy bị bạn cùng học mắng, còn làm trò trước mặt mấy bạn cùng lớp thật mất mặt, nói lại hai câu, "Câu hét như vậy làm gì, chúng tớ cũng không phải điếc...."

"Thì ra cậu không điếc." Hạ Tang Tử cười khẽ một tiếng, "Tớ là hiểu lầm, ngại quá."

Như vậy nháo một trận, mấy nữ sinh khác cũng ngại ở lại, thức thời mà chạy lấy người.

Chu Xảo Tịch nhìn bàn son môi của mình, càng nghĩ càng tức, hốc mắt hồng lên, rống lại Hạ Tang Tử, "Vừa rồi có nhiều bạn học ở đây như

vậy, cậu chính là cố ý đúng không? Hạ Tang Tử, cậu đừng quá phận."

Hạ Tang Tử không muốn cãi nhau với cô ta, không thèm nói lí, đi về chỗ ngồi của mình.

Đi được hai bước, không biết Chu Xảo Tịch lấy đâu sức mạnh, bắt lấy cổ tay của Hạ Tang Tử kéo lại, Hạ Tang Tử không đứng vững, bị cô kéo một cái, ngã trên mặt đất, vang lên tiếng ầm.

Khuỷ tay của Hạ Tang Tử đập vào góc giường, lập tức sưng thành một cục, làm cô đau muốn khóc.

Ồn ào như vậy cũng đánh thức Triệu Nhiễm Nhiễm và Chung Tuệ.

Chung Tuệ kéo màn giường ra, thấy Hạ Tang Tử ngã trên mặt đất, dép lê còn bị đá tới ban công, nhìn rất chật vật, buồn ngủ gì cũng bay hết, cô ấy vội vàng ngồi dậy.

Chu Xảo Tịch biết chính mình làm sai, muốn lên đỡ Hạ Tang Tử, nhưng động tác của Chung Tuệ còn nhanh hơn cô ta, thấy cô ta đưa tay lại, tính tình không còn nhỏ nhẹ nữa, một tay chụp lấy tay cô ta, trừng lại, "Cậu đừng chạm vào cậu ấy."

Chung Tuệ nâng Hạ Tang Tử dậy, cẩn thận nhìn cô, "Tang Tử, cậu không sao chứ? Bị ngã ở đâu?"

Hạ Tang Tử xua tay tỏ vẻ không quan trọng, cô dựa vào ghế, chờ đỡ hơn rồi nói, "Không có gì, tớ vừa rồi trượt chân."

Triệu Nhiễm Nhiễm xuống giường, liếc mắt nhìn Chu Xảo Tịch, biểu tình có chút không nói nên lời.

Trên mặt Chu Xảo Tịch xấu hổ, đi qua xin lỗi Hạ Tang Tử, "Tớ vừa rồi không cố ý, không biết cậu sẽ ngã, tớ chỉ là...."

Chỉ là cái gì thì cô ta cũng không nói nên lời.

Chẳng lẽ muốn nói, chỉ là muốn cùng cô nháo một trận sao?

Hạ Tang Tử thử xoay tay của mình, trừ bỏ chỗ bị sưng kia có hơi đau, mặt khác thì không sao.

Chu Xảo Tịch ở bên cạnh bất an, "Tang Tử, có nặng lắm không, tớ dẫn cậu đi phòng y tế nhé?"

Hạ Tang Tử nhìn đồng hồ, sắp tới kém mười rồi.

Thi thể lực buổi chiều, lúc trước có thông báo là tập hợp ở sân thể dục Quốc Phòng Đại rồi sau đó gặp người phụ trách.

Cô là Ban Ủy không thể đến muộn, còn phải đến trước vài phút.

Hạ Tang Tử không rảnh cũng không quan tâm mấy chuyện lông gà vò tỏi, cô đứng lên, nhàn nhạt nói, "Không sao."

Không đợi Chu Xảo Tịch nói gì, cô đi vòng qua cô ta, lấy bộ đồ huấn phục rồi đi vào phòng tắm thay.

Ngay lúc đóng cửa, cả kí túc xá rơi vào trầm mặc, mãi cho đến khi Hạ Tang Tử và Chung Tuệ đi cũng không ai nói chuyện.

Hai người ra khỏi kí túc xá, đi về hướng cổng trường.

Ngày thường có hai người, Hạ Tang Tử vẫn luôn nói nhiều, phần lớn đều là Chung Tuệ lắng nghe.

Hôm nay có phần đảo ngược, Chung Tuệ cảm thấy tâm tình Hạ Tang Tử không tốt, vẫn luôn tìm đề tài để cô vui vẻ.

Có thể nói là cô ấy không có mấy tế bào hài hước, tâm tình Hạ Tang Tử cũng không tốt lên được tí nào.

Đi ngang qua tiệm tạp hoá trong trường, mắt Chung Tuệ sáng lên, "Tang Tử, cậu chờ tớ hai phút, tớ đi mua đồ chút."

Hạ Tang Tử gật đầu, đi đến tàng cây mà đợi cô ấ.

Động tác của Chung Tuệ rất nhanh, trên tay không biết cầm thứ gì, vui vẻ chạy lại.

Lúc đến gần, Hạ Tang Tử mới thấy rõ, đó là một bịch kẹo tròn, là hương vị thời thơ ấu.

Chung Tuệ mở bịch kẹo ra, lấy ra vị cam, đặt trong bàn tay của Hạ Tang Tử, "Tang Tử, ăn kẹo đi, trước kia tớ không vui, bố tớ muốn dỗ tớ đều mua kẹo cho tớ, ăn xong tâm tình tớ tốt hơn nhiều."

Hạ Tang Tử nhìn viên kẹo cam ngọt trong lòng bàn tay mình, sửng sốt vài giây, đột nhiên cười ra tiếng.

Không phải có lẽ, ngay cả khoé mắt của cô cũng cong lên.

"Tuệ Tuệ, cậu đáng yêu quá đi."

Chung Tuệ ngượng ngùng sờ đầu mình, cũng lấy một viên kẹo cam ném vào trong miệng.

"Tớ cảm thấy hôm nay tâm tình cậu không tốt, hơn nữa hình như không phải vì Chu Xảo Tịch."

Hạ Tang Tử ăn kẹo, trong thời gian ngắn, không biết trả lời với Chung Tuệ thế nào.

Chuyện tình trong nhà, cô ngay cả Mạnh Hành Chu cũng không nói rõ, cô rất ít khi nhắc tới, một mặt không muốn để người khác thương hại, mặt khác cũng vì muốn nhanh chóng quên đi.

Chung Tuệ thấy cô khó xử, không muốn nói nên cũng không miễn cưỡng, chỉ là nói, "Đều là quá khứ rồi, nếu cứ vui buồn như vậy, không kết thúc được đâu."

Hạ Tang Tử nhạt cười, chủ động khoác tay của Chung Tuệ, kẹo trong miệng không chỉ ngọt mà còn ấm nữa.

"Cảm ơn kẹo của cậu."

"Khách khí cái gì, còn cả một bịch này."

Hạ Tang Tử cười ra tiếng, không vì cái gì khác, chỉ vì tính tình ôn nhu của Chung Tuệ.

Hạ Tang Tử cùng các uỷ viên kiểm tra nhân số xong, thầy giáo phụ trách lớp thể lực Quốc Phòng Đại của bọn họ cũng đến.

Hạng mục của kì thi thể lực cũng không nhiều, vì tiết kiệm thời gian, chạy đường dài đổi thành chạy nhanh.

Thầy giáo trước tiên cho mọi người khởi động làm nóng người, chia làm 6 tổ, ứng với 6 hạng mục, mỗi tổ làm mỗi hạng mục, xong rồi sang tổ khác.

Thể lực của Hạ Tang Tử rất tốt, chạy nhanh luôn được hạng nhất, đại hội năm trước cũng dành được kỉ lục chạy nhanh nhất của nữ sinh, được mấy thầy giáo tán thưởng.

Kì thi thể lực bên này đang diễn ra đầy khí thế, Vương Học Hải họp xong, định quay về văn phòng, trên đường về thì đi đang qua sân thể dục, vừa thấy Hạ Tang Tử tốc độ như mũi tên chạy về phía trước.

Ở quân đội lâu cũng mắc bệnh nghề nghiệp, Vương Học Hải thấy sinh viên có thể lực tốt thì không đi nổi.

Ông đang đứng bên này xem chăm chú, dư quang đột nhiên thấy có thân ảnh quen thuộc, đang cầm chai nước chạy tới.

Vương Học Hải nhìn chăm chăm, phát hiện là Mạnh Hành Chu, lông mày nhăn thành một cục, lên tiếng gọi, "Mạnh Hành Chu, lại đây."

Mạnh Hành Chu đang đi nửa đường bị gọi lại, có chút khó chịu, mặt đen như đất nồi, quay đầu nhìn thì thấy là Vương Học Hải, thu lại tính tình một chút, chạy đến trước mặt ông, cúi chào, "Chính trị viên, có chuyện gì sao?"

Vương Học Hải há mồm mắng, "Ông đây không có chuyện gì thì không tìm cậu được sao?"

Mạnh Hành Chu, ".....Được ạ."

Vương Học Hải nhìn bộ dáng của anh liền tức, "Cậu cầm chai nước muốn hiến ân tình cho ai nữa, ông đây mỗi lần gặp cậu, đều là vì mấy chuyện của nữ sinh?"

Mạnh Hành Chu thấy Hạ Tang Tử sắp thi xong, lập tức phải quay về Quân Y Đại, trong lòng sốt ruột, lười tiếp tục nói lí với Vương Học Hải, trả lời, "Trường quân đội đều là chiến hữu, thầy dạy lúc nào phải quan tâm nhau còn gì."

"Đừng có đánh rắm với ông đây, sao không bao giờ thấy cậu quan tâm người khác?"

"Sự quan tâm của em có giới hạn, chứa đủ một người thôi."

"...."

Vương Học Hải thấy anh không thể cứu được rồi, cũng lười quản, nói đến chuyện này, ông cũng thuận miệng hỏi, "Cô gái thân mật kia của cậu, thể lực cũng không tồi, có muốn vào quân đội phát triển một chút không?"

"Không muốn, không suy xét, không nghĩ."

Mạnh Hành Chu cự tuyệt đến ba lần, không chừa một lối thoát nào, lại đã quên phủ nhận bọn họ không phải thân mật gì.

Mạnh Hành Chu biết đức hạnh của Vương Học Hải, thấy thể lực tốt liền muốn kéo vào quân đội cống hiến.

Nhưng là Hạ Tang Tử không được.

Vương Học Hải không tin, tiếp tục nói: "Ông đây không hỏi cậu, cậu kêu em tới đây, tôi chính miệng hỏi."

Sắc mặt Mạnh Hành Chu không thay đổi, thà chết không chịu khuất phục, "Cô ấy phải làm bác sĩ khoa ngoại, không vào quân đội, thầy chết tâm đi."

Vương Học Hải đá anh một cái, bị Mạnh Hành Chu tránh được, còn thuận tiện chạy ra xa.

"Gặp lại, chính trị viên."

Lúc Mạnh Hành Chu chạy tới, thi thể lực đã xong, Hạ Tang Tử và đám người đi về cổng trường, chuẩn bị về Quân Y Đại.

Mạnh Hành Chu đuổi theo, đưa nước cho Hạ Tang Tử, "Phải về sao?"

Hạ Tang Tử theo bản năng dùng lực mở nắp chai, lúc vừa bỏ tay lên vặn thì phát hiện cái chai đã được mở rồi.

Cô ngửa đầu uống hai ngụm, trả lời, "Ừ, chỉ là không có tiết, trở về kiểm tra lại thành tích rồi giao cho chính trị viên là xong."

Mạnh Hành Chu gật đầu, "Vậy anh ở cổng trường chờ em."

"Được, buổi tối ăn cái gì? Em nghe bạn học nói ở trong nội thành mới mở quán lẩu, đi ăn thử không?"

"Sao cũng được."

.....

Hai người trò chuyện định xem buổi tối ăn cái gì, một đường đi đến cổng trường.

Hạ Tang Tử thấy đèn xanh sáng, chào Mạnh Hành Chu rồi xoay người đi.

Lúc này không biết ở đâu nhảy ra một người, không đợi cô nhìn rõ là ai, đã bị cô ấy vọt tới ôm vào trong ngực.

"Tang Điềm Điềm của tớ, Du gia của cậu muốn chết."

Một giọng nói của thiếu nữ đầy nguyên khí.

Hạ Tang Tử nghe thấy giọng nói này, ôm lấy bả vai của cô gái, nhìn thấy là Mạnh Hành Du, trên mặt liền đầy nét cười, dắt tay cô ấy, lung lay hai ba cái, "Du Du, sao cậu tới đây."

"Cậu với anh tớ không ở đây, Quốc Khánh cũng không về, đại viện nhàn chán muốn chết, mấy đám người kia có gì hay mà chơi cùng."

Nói xong, một trận gió lạnh lùa tới, Mạnh Hành Du hít hít cái mũi, ưỡn khuất hỏi, "Hai người đi đâu thế? Tớ ở cổng trường bị gió thổi cả tiếng, điện thoại chơi đến hết pin, tớ thật là đáng thương mà."

Ngoài miệng Mạnh Hành Du lúc nào cũng nói Hạ Tang Tử, nhưng trong lòng luôn là cùng cô thân nhất, có đôi khi vượt qua vị trí của Mạnh Hành Chu trong lòng cô ấy.

Tính tình của Hạ Tang Tử tốt lại ôn nhu, không giống anh trai tính tình quái đản lại không hiểu phong tình của cô ấy.

Mạnh Hành Du ôm lấy cánh tay của Hạ Tang Tử, tiểu ma đầu bắt đầu làm nũng, "Nhanh lên, tớ thiệt đói, dẫn tớ đi ăn cơm đi, Tang Diễm Diễm, Du gia đáng yêu của cậu sắp chết đói rồi."

Hạ Tang Tử sờ đầu cô ấy, vẻ mặt dung túng, "Được nha, cậu muốn ăn cái gì, tớ mời."

"Hải sản đi, vừa ngon vừa mắc, tớ làm cậu phá sản luôn. Đúng rồi, cậu có tiền không? Không có tiền thì tớ phá sản cũng được."

Mạnh Hành Du nói xong liền kéo Hạ Tang Tử đi.

Mạnh Hành Chu đứng phía sau Hạ Tang Tử, nhưng hai người này, dường như không để ý đến sự hiện diện của anh.

Không nhịn được nữa, Mạnh Hành Chu đi lên nắm mũ trên áo của Mạnh Hành Du kéo ra, một tay nhấc cô ấy lên, xoay một vòng tròn.

Hai anh em đối diện nhau, anh hung dữ nhìn cô ấy, "Em coi ông đây chết rồi đúng không? Cả tiếng anh cũng không gọi."

"Em còn tưởng là ai chứ." Mạnh Hành Du như mới tỉnh dậy trong mộng, cười đến lưu manh, "Đây không phải là anh Hành cầu của em sao,

mấy tháng không gặp, càng ngày càng cầu nha."

Mạnh Hành Chu: "..."

PR chút =)))

Mạnh Hành Du là trong truyện "Cây lựu ngọt như đường" của nhà
luôn nhaaaaaa hihihi

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mạnh Hành Chu buông tay ra, liếc mắt nhìn Mạnh Hành Du, trên mặt là mây đen dày đặc: "Ngứa da sao?"

Giá trị vũ lực của Mạnh Hành Du là âm, cô ấy tung hoành ngang dọc cũng là dựa vào công phu mềm mết. Hào hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt, dù có ngứa miệng thế nào, cũng không muốn bị uy hiếp như lần trước nữa.

Mạnh Hành Du bắt lấy tay của Hạ Tang Tử, tránh ở phía sau cô, thò đầu ra, một bộ dáng đắc ý, "Phòng ngự, tà ma mau lui."

"...Có bệnh."

Hạ Tang Tử ở bên cạnh không nhịn được cười, hai em em này vẫn bộ dạng cũ, vừa thấy mặt là chí choé, ai cũng không nhường ai.

"Tang Điềm Điềm, anh ấy muốn dùng bạo lực với tớ." Mạnh Hành Du kéo tay áo của Hạ Tang Tử, ở phía sau cáo trạng, "Chúng ta đừng dẫn anh ấy theo, đi, thế giới hai người thôi."

"À....ừ...."

Hạ Tang Tử đáp ứng vui vẻ, Mạnh Hành Du dựa vào, tay lại vừa lúc đụng trúng chỗ bị ngứa lúc trưa, đau thấu tim.

Mạnh Hành Du bị dọa sợ, thấy Hạ Tang Tử che khuỷ tay của mình mà nhản nhỏ, cô thu lại vẻ mặt vui đùa, sốt rột hỏi, "Tay cậu bị sao thế?"

Thời tiết chuyển lạnh, nên Hạ Tang Tử vẫn mặc áo tay dài, chỗ bị bầm giấu trong áo nên không thấy, vừa rồi vội vàng đi thi nên cô cũng không để ý, vừa rồi đụng trúng mới cảm thấy đau.

Hạ Tang Tử lắc đầu, nói với Mạnh Hành Du, "Không có việc gì, giữa trưa bị đụng trúng, ngày mai chắc đỡ thôi."

"Để anh xem"

Mạnh Hành Chu đi lên, cầm cổ tay của Hạ Tang Tử, một tay cởi nút tay áo ra, nhản mảy, giúp cô xắn tay áo lên.

Làn da của Hạ Tang Tử rất trắng, lúc trước quân huấn có bị phơi đen một chút, nhưng qua mùa hè, mặc quần áo dài rồi thì không bao lâu lại trắng lại thôi.

Cánh tay cô đau nên Mạnh Hành Chu không dám dùng nhiều sức lực.

Anh sợ mình ngày thường thô lỗ cầm làm đau cô.

Suy nghĩ như vậy, nên mỗi động tác và hô hấp đều có vẻ rất cẩn thận.

Hạ Tang Tử bị ánh mắt của anh nhìn, cảm giác cánh tay được anh cầm chính là trung tâm, đang phát nhiệt hướng bốn phía đi thẳng vào trong tim cô.

Tim của cô, lại lần nữa không biết cố gắng, mà đập cực nhanh.

Mạnh Hành Chu ngày thường huấn luyện khó tránh va đập, anh thấy khuỷ tay của Hạ Tang Tử có máu bầm, sắc mặt sầm xuống, trầm giọng hỏi, "Em đụng trúng đâu?"

"Góc giường, không sao, mấy ngày thì đỡ liền."

Hạ Tang Tử không được tự nhiên, muốn rút tay, lại bị Mạnh Hành Chu nắm chặt lại, anh nhưng cũng không truy vấn nữa, chỉ là nói, "Không được, phải dùng rượu thuốc xoa vết bầm."

Mạnh Hành Du thấy chỗ bầm của cô rất dọa người, duỗi tay cầm bàn tay kia của Hạ Tang Tử, có chút tự trách, "Thật xin lỗi, tớ không biết cậu bị thương, không nên nháo với cậu."

Hạ Tang Tử bật cười, "Du Du, cậu nói gì thế, tớ không....."

Ba chữ "không việc gì" còn chưa kịp nói, Mạnh Hành Chu đã buông tay áo cô ta, giọng lạnh buốt nói, "Biết thì tốt."

Hạ Tang Tử: "....."

Mạnh Hành Du biết chính mình đuối lí, khó được khi không tranh luận, ghen miệng nhỏ giọng nói, "Em không biết sao, em cũng xin lỗi rồi."

"Em cách xa cô ấy ra một chút." Mạnh Hành Chu đi vào giữa hai người, dùng thân người tách hai người ra, "Gần em một chút là sẽ gặp rắc rối."

Mạnh Hành Du vội vàng áy này, chờ đến chỗ đèn xanh đèn đỏ, cô ấy nhìn khoảng cách của mình và Hạ Tang Tử, nhìn cái miếng "Tường thịt" kia, lập tức phản ứng lại.

Được a, làm nửa ngày là muốn độc chiếm Hạ Tang Tử của cô ấy đây mà.

Trên thế giới này sao lại có một người đàn ông nhỏ mọn như anh trai cô ấy nhỉ.

Mạnh Hành Du không cam lòng, đuổi theo, đi đến bên kia người của Hạ Tang Tử, tránh đụng vào khuỷu tay của cô, nghiêng đầu hỏi, "Tang Diễm Diễm, cậu không phải ở trường bị khi dễ chứ?"

Hạ Tang Tử buồn cười lại bất đắc dĩ, hỏi lại, "Cậu cảm thấy ai có thể khi dễ được tớ?"

"Ai cũng có thể." Mạnh Hành Du thở dài một hơi, lo lắng sốt ruột, "Trên mặt cậu viết hẳn ba chữ."

"Hai chữ gì?"

"Yếu như gà."

"....."

Lúc trở về trường học, Hạ Tang Tử giao tờ đơn thi thể lực cho thể uỷ, nhờ cậu ấy sửa lại rồi giao cho chính trị viên.

Cô về kí túc xá thay đồng phục huấn luyện, thuận tiện nói với Chung Tuệ một tiếng là đêm nay ở bên ngoài. Sợ hai người dưới lầu chờ lâu, không chậm trễ nữa liền nhanh chóng đi.

Hạ Tang Tử cảm thấy vết bầm trên tay không quan trọng, nói trực tiếp đi ăn.

Chính là hai anh em đều không chịu, cuối cùng không lay chuyển được, nên vẫn là đi bệnh viện trước.

Bác sĩ đưa cho cô một chai rượu thuốc tan máu bầm để về xoa bóp.

Từ bệnh viện đi ra, Mạnh Hành Chu lại không chịu ăn hải sản, nói người bệnh phải ăn thanh đạm, nên phải đi ăn cháo.

Nhưng tiểu ma đầu không chịu ăn cháo, muốn đi nhà hàng cao cấp ăn.

Vì thế ba người gọi xe, Mạnh Hành Chu bị Mạnh Hành Du làm phiền đến không chịu được, ngồi vào ghế phụ, thắt đai an toàn xong liền nói với tài xế, "Tìm quán cháo nào gần đây, sang trọng một chút."

Tài xế kì quái liếc nhìn ba người, "Ăn cháo thì muốn sang trọng cỡ nào chứ."

Mạnh Hành Chu thò đầu qua kính, nhìn Mạnh Hành Du, trên mặt như sắp rớt ra mấy tảng băng: "Đi Tây Môn."

Tây Môn là quán ăn hải sản sang trọng nhất ở Lan Thị.

Tài xế là người địa phương, vừa nghe đã biết, vui tươi hơn hở mà cảm thán một câu, "Đến nhà hàng hải sản ăn cháo trắng sao."

Mạnh Hành Du vừa nghe liền không vui, "Đã bảo ăn thanh đạm, hải sản cái gì."

Kiên nhẫn của Mạnh Hành Chu đã đến cực hạn, "Không kêu em ăn, đi mà ăn cháo trắng."

Tiểu ma đầu ngây thơ hỏi, "Á, có cháo hải sản sao? Cái loại không thêm hải sản đó."

Anh trai tàn bạo: "..."

Hạ Tang Tử muốn cười, nhưng cảm thấy không thích hợp, có thể tổn hại tôn nghiêm anh trai Mạnh Hành Chu, vì thế nghiêng đầu, nỗ lực nín vào.

Có thể nhìn ra, tín hiệu nguy hiểm trên mặt của Mạnh Hành Chu "Lại nói một câu nữa, ông đây đá em về quê", Mạnh Hành Du ngồi trở lại vị trí, rất tức thời nói, "Bác tài, có thể đi được rồi."

Đến nhà hàng thì đã hết phòng.

Mạnh Hành Du chọn chỗ ghế dựa ngay cửa sổ, có thể thấy được mặt nước sóng lóng lánh của sông ở ngoài cửa sổ, cây đèn lay động trong gió, phong cảnh rất tao nhã.

Lan Thị là thành phố hải sản, Hạ Tang Tử nhớ đây là lần đầu Mạnh Hành Du tới.

Căn cứ vào phòng học là biết tâm tình của chủ nhân nó, cô lấy thực đơn, gọi vài món hải sản đặc sản của nhà hàng cho Mạnh Hành Du ăn thử.

Trải qua cơn gió lạnh của anh trai, thì Hạ Tang Tử quả thật chính là gió mùa xuân ôn như.

Mạnh Hành Du ở đâu cũng đều không quên nghề nghiệp diễn viên của mình, giơ tay lau nước mắt mãi không chảy, tội nghiệp nói, "Tang Diễm Diễm, cậu gọi nhiều thế, tớ không ăn hết."

"Có thể."

Mạnh Hành Du còn cho rằng cô đang khách khí, còn muốn nói gì, kết quả nghe Hạ Tang Tử bổ sung, "Sức ăn của anh cậu lớn, không hết thì để anh ấy giải quyết."

Mạnh Hành Chu ngồi bên cạnh chơi điện thoại, đột nhiên trúng đạn: "....."

Mạnh Hành Du che miệng cười rộ lên, nhìn Mạnh Hành Chu, "Tang Diễm Diễm nói anh sức ăn lớn, sao anh không mắng cậu ấy?"

Ngay cả mí mắt Mạnh Hành Chu cũng không nâng lên, tiếp tục chơi điện thoại, bỏ một phần sức nhàn nhạt trả lời, "Cô ấy nói đúng."

Mạnh Hành Du thay đổi cách khác hỏi, "Anh, nếu bây giờ em chỉ vào anh, mắng anh cực kì Hành cầu, anh cũng nói với em là "em nói đúng"

sao?"

Mạnh Hành Chu cười lạnh, "Em thử xem."

Mạnh Hành Du cúi đầu, tự mình trả lời, "....Anh sẽ không đâu."

Bản lĩnh khác Mạnh Hành Du không có, nhưng xem sắc mặt vẫn là chuẩn cmnr.

Cô ấy lấy chén trà nóng uống một ngụm, sâu kín cảm thán, "Anh, chúng ta kì thật là quan hệ không có huyết thống đúng không? Chúng ta hẳn là kẻ thù, chính là cái loại thâm cừu đại hận anh chết thì em sống đó."

"Không phải." Mạnh Hành Chu ngẩng đầu, khó có khi nghiêm túc trả lời cô một lần, "Chúng ta chỉ có một khả năng."

"Là gì?"

"Trừ bỏ em chết, thì vẫn là em chết."

"...."

Hạ Tang Tử không nhịn được nữa, cười ra tiếng, "Hai người mấy tuổi rồi? Còn suốt ngày cãi nhau thế."

"Anh ấy không phải là ba tuổi sao?" Mạnh Hành Du chỉ vào Mạnh Hành Chu, ngừng vài giây, lại chỉ vào chính mình, hợp tình hợp lí bổ sung, "Ngại quá, tại hạ tên đầy đủ gọi là, Mạnh, ba tháng, Hành Du."

"...."

Mạnh Hành Chu thật sự không chịu nổi cái loại thiếu năng trí tuệ này nữa, đứng dậy đi vệ sinh bảo hộ trí thông minh.

Hạ Tang Tử cười đến đau bụng, dừng một chút mới nhớ tới chính sự, đến gần Mạnh Hành Du hỏi, "Cậu nói thật cho tớ, cậu đột nhiên đến Lan Thị làm cái gì?"

Ánh mắt của Mạnh Hành Du tránh né, mơ hồ không nói rõ, "Chính là nhớ hai người nên cuối tuần ghé qua."

Hạ Tang Tử nhìn chăm chăm cô ấy, làm bộ sờ điện thoại, "Cậu không nói thì tớ hỏi ông nội Mạnh đấy."

"Đừng, cậu đừng hỏi," Mạnh Hành Du thấy không thể gạt được, đành phải nói thật, "Chỉ có bà nội biết tớ qua đây thôi, những người khác không biết."

Sắc mặt Hạ Tang Tử ngưng trọng, hỏi: "Trong nhà xảy ra chuyện gì?"

Mạnh Hành Du nhẹ nhàng lắc đầu, "Cũng không phải chuyện lớn gì, bố tớ tuần trước vừa mổ ruột thừa, ngày mai là sinh nhật ông ấy, cậu biết anh tớ đó, thế nào cũng không gọi điện về nhà."

"Tớ nghe bố nhắc mãi nhiều thứ, ông ấy bận công việc, sức khỏe lại không tốt, người cũng già đi nhiều. Tớ có chút không đành lòng, nên muốn đến đây kêu anh ấy gọi điện về cho bố tớ...."

Chuyện tình của nhà họ Mạnh, Hạ Tang Tử cũng có nghe nói qua.

Việc Mạnh Hành Chu ra đời, là việc ngoài ý muốn đối với nhà họ Mạnh.

Ông nội Mạnh vẫn luôn muốn con trai kế thừa mình, vào quân đội phát triển. Nhưng con trai ông lại không nghe lời, lúc thi đại học trộm sửa lại nguyện vọng, lại đi học truyền thông không liên quan.

Vừa mới tốt nghiệp xong, câu đầu tiên khi về nhà chính là, muốn được kết hôn, mà lí do lại là người đó đã mang thai rồi.

Nghe nói lúc đó, ông Mạnh tức đến nỗi muốn lấy súng bắn con trai một phát.

Lúc Mạnh Hành Chu được sinh ra, bố Mạnh đang ở thời kì đầu xây dựng sự nghiệp, cả ngày không thấy mặt mũi, mẹ Mạnh vừa ở cữ xong liền ném con cho bà nội Mạnh nuôi, còn mình thì đi theo chồng lo cho sự nghiệp.

Đứa con trai không trong kế hoạch này hoàn toàn bị bố mẹ bỏ rơi.

Kích thích với Mạnh Hành Chu nhất vẫn là lúc anh ba tuổi, em gái được sinh ra.

Khi đó công ty của bố Mạnh đã ổn định, hai vợ chồng cảm thấy một đứa con sẽ cô đơn, nên lên kế hoạch sinh thêm một đứa nữa.

Bố mẹ Mạnh cơ hồ đem tất cả thua thiệt của đứa con trai đền bù lên người đứa con gái, cho nên từ nhỏ Mạnh Hành Du đã được bao bọc đầy đủ, nằm trong hũ mật mà lớn lên.

Nhưng ở trong mắt trẻ con thì sẽ khác. Đứa trẻ sẽ cảm thấy, đều là con do bố mẹ sinh ra, tại sao lại có khác biệt lớn như vậy.

Mạnh Hành Chu lúc đó cũng chỉ là đứa trẻ ba tuổi, tâm lí chênh lệch lại không được sửa cho đúng đắn, thời gian càng lâu, liền trở thành tính tình quái gở kiêu ngạo, rất khó thân cận với người khác.

Bố mẹ Mạnh vẫn luôn áy náy với đứa con trai này, nhưng rốt cuộc không phải là người nuôi từ nhỏ, thật sự xa lạ, chỉ đơn giản là câu hỏi thăm, cũng đã một khó khăn không nhỏ.

Cho nên tới bây giờ, quan hệ của Mạnh Hành Chu và bố mẹ không tốt lắm, thậm chí phải nói là lãnh đạm.

Lúc thi đại học năm đó, Mạnh Hành Chu khăng khăng vào trường quân đội, lại bị bố Mạnh mãnh liệt phản đối, ông lo lắng công ty của mình cực khổ nửa đời làm ra, về sau lại không ai kế thừa.

Việc này, làm cho gia đình vốn đã như đi trên tảng băng mỏng, trở nên dữ dội hơn nữa.

Mạnh Hành Du thấy Hạ Tang Tử không nói lời nào, do dự mãi, vẫn là thử nói ra, "Hạ Tang tử, cậu không thể giúp tớ khuyên anh tớ sao, kêu anh ấy...."

"Không thể." Hạ Tang Tử chưa nghe xong đã từ chối, biểu tình nghiêm túc, không thể phản bác, "Du Du, không thể. Cho dù là cậu, hay là tớ, đều không thể khuyên anh ấy làm cái gì."

"Hạ Tang tử...."

"Cậu có thể trực tiếp nói với anh ấy là chú bị bệnh, ngày mai là sinh nhật chú ấy."

Từ lần đầu gặp Mạnh Hành Chu, Hạ Tang Tử đã xác định bọn họ đều là một loại người.

Bọn họ đều cô độc, khát vọng được sự quan tâm, lại không muốn biểu đạt, là những con người quái dị.

Chỉ là cô sớm hơn anh, đã hoà mình vào thế giới này.

Hạ Tang Tử cơ hồ cũng đồng cảm giống như bản thân mình, cũng bị người nhà làm lơ, ở nhà với căn phòng trống, mỗi ngày đều ngóng trông bố mẹ về nhìn nàng một cái.

Cái loại ngăn cách này, không phải dùng tình thân huyết thông, bốn chữ đơn giản này là có thể nhẹ nhàng phá bỏ. Trừ phi chính bọn họ nguyện ý, bằng không thì không ai có tư cách làm việc này.

Cô làm không được, không tiêu tan hiềm khích lúc trước được, không làm được nên cũng không muốn áp đặt trên người Mạnh Hành Chu.

Hạ Tang Tử nhìn Mạnh Hành Chu đi đến bên này, cuối cùng nói hai câu, đáy mắt là vẻ không đành lòng.

"Du Du, anh cậu kì thật rất thương cậu, chỉ là anh ấy không nói."

"Nếu hôm nay cậu muốn khuyên anh ấy, muốn nói cho anh ấy phải làm thế nào, anh ấy sẽ đau khổ lắm."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thiếu

Chương bị set pass, sẽ update sau.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mạnh Hành Du ở Lan Thị một tuần, chiều chủ nhật Mạnh Hành Chu cùng Hạ Tang Tử đưa cô ấy ra sân bay.

Trước khi qua cổng an ninh, Mạnh Hành Du tránh Mạnh Hành Chu, kéo Hạ Tang Tử vào một góc nhỏ nói.

"Tang Điềm Điềm, cậu làm sao hay thế? Anh tớ tự nhiên lại nhắn tin cho bố mẹ tớ, hôm qua mẹ tớ gọi, vừa khóc vừa cười đấy."

Hạ Tang Tử cười lắc đầu, "Tớ gì cũng chưa làm, đây là anh cậu chọn."

Mạnh Hành Du không tin, nhưng cô ấy cũng không nghĩ quá nhiều, cũng không hỏi, nhìn thấy ánh mắt cô đều phát sáng, tràn ngập sùng bái, "Tớ cảm thấy cậu và anh tớ đúng tuyệt phối, đúng rồi, tớ nói cho cậu một bí mật."

"Bí mật gì?"

"Khi còn nhỏ, bà ngoại tớ mê tín, cầm bát tự của hai anh em tớ đi thành phố xa nghèo nào đó tìm bà thầy bói đoán mệnh, cậu đoán xem mệnh của anh tớ thế nào?"

Hạ Tang Tử không phân biệt được là thật hay giả, nhưng nhìn biểu tình của cô ấy thú vị, cũng phối hợp hỏi, "Thầy bói nói gì?"

Mạnh Hành Du thanh giọng nói, học cách nói chuyện cường điệu của bà ngoại, "Người này mệnh khắc khổ, sự nghiệp đời này sẽ có một đường ranh giới, sự lựa chọn không đi cùng với kết quả, đến nỗi nhân duyên, khó tìm lương xứng, sợ là phải cô độc cả đời."

Hạ Tang Tử chỉ nghe như chuyện đùa, không để trong lòng, "Bà thầy bói còn nói gì?"

"Cậu vẫn không hiểu lời ẩn ý của tứ sao?" Mạnh Hành Du dừng vài giây, nhìn Hạ Tang Tử vẫn không có phản ứng gì, bổ sung, "Cậu với anh tứ sinh cùng ngày, mệnh của anh ấy khổ thì cậu cũng khổ, hai người dính lại, không phải là đúng lúc, mà kêu là lấy độc trị độc."

"....."

"Chỉ là khả năng của anh tứ không tốt lắm, nhưng mọi việc đã có tứ, tứ vĩnh viễn là hậu phương vững chắc của cậu."

Thấy cô ấy càng nói càng quá, Hạ Tang Tử dờ khóc dờ cười, đẩy cô ấy vào cổng an ninh, "Được rồi được rồi, cậu nói nữa là trễ giờ đấy."

Chân Mạnh Hành Du động, miệng cũng không dừng, "Cậu đừng có hoảng hốt, bà thầy bói cũng không nói đúng đâu, nói không chừng anh tứ một cái hôn là bắt được rồi. Đúng rồi, cậu biết bà ấy nói tứ sao không?"

Hạ Tang Tử không trả lời, Mạnh Hành Du nói đến cao hứng, cũng không dừng được, "Bà ấy nói tứ, trời sinh phú quý, không lo ăn mặc, chỉ có gặp khó khăn ở chuyện tình cảm."

Mạnh Hành Du dừng lại, quay đầu nhìn Hạ Tang Tử, vẻ mặt khinh thường, "Cậu xem tứ người gặp người thích, tứ nói cậu nghe, nam sinh ở trường thích tứ hơi bị nhiều, thứ sáu rồi, tứ thu được 3 bức thư tình, có tên lớn lên như soái ca, không kém anh tứ tí nào."

"Cậu nói tớ có nên thử không, yêu sớm tuổi này rất do dự a, ai, tuy rằng tớ tương đối thích hình tượng nho nhã, nhưng là cuồng dã tí cũng không tồi, thật đúng là rối rắm, Tang Điền Điền, cậu nói tớ....."

Mạnh Hành Du còn chưa kịp thôi phòng xong, cổ áo đã bị kéo về sau.

Mạnh Hành Chu xách cổ áo cô ấy đến trước mặt mình, đôi mắt híp lại, "Lặp lại lần nữa, mấy bức thư tình?"

Mạnh Hành Du nghe xong cũng bị dọa, cười lả đáp, "Nào có thư tình gì, anh nghe nhầm rồi, anh nhìn em có tiền như vậy, nam sinh đều tự ti hết, ai còn dám theo đuổi nữa chứ?"

Mạnh Hành Chu buông tay ra, miễn cưỡng tin tưởng, hừ lạnh một tiếng, "Tốt nhất là không có."

Mạnh Hành Du cầm lấy vé lên máy bay từ trong tay anh, do dự một chút, nhỏ giọng hỏi, "Nếu yêu sớm...thì thế nào?"

Mạnh Hành Chu liếc mắt, tự mang vẻ uy hiếp, mở miệng: "Đánh gãy chân."

Mạnh Hành Du: "...."

Yêu sớm....Thật....Quá đáng sợ.

Tiền Mạnh Hành Du xong, trên đường trở về, Hạ Tang Tử nhớ lại đoạn đối thoại của hai anh em, nhin không được cười ra tiếng.

Mạnh Hành Chu vốn dĩ đang cúi đầu chơi điện thoại, nghe thấy cô cười, ngẩng đầu lên hỏi, "Cười cái gì?"

Hạ Tang Tử chớp mắt, ý vị thâm trường mà nói, "Mọi người đều nói, lúc con gái kết hôn, bố là người khóc nhiều nhất. Nhưng em thấy, về sau Du Du mà lấy chồng, anh còn khó tiếp thư hơn so với chú nữa?"

Mạnh Hành Chu "hừ" một tiếng trong mũi, tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại, "Sao có thể."

Hạ Tang Tử gật đầu, mặt ngoài tin tưởng, ngoài miệng lại trêu chọc, "Ba tuổi, em mới phát hiện, trên người anh có một quy luật, lần nào cũng đúng."

"Là gì?"

"Nếu anh nói thích nói tốt, thì chính là không thích, còn không thích thì không tỏ thái độ gì."

"...."

Hạ Tang Tử vui vẻ, "Anh xem, có phải bị em nói trúng rồi không?"

Mạnh Hành Chu nhú mày, môi nhấp nháy nói, "Không có."

Hạ Tang Tử cười như được mùa, "Anh không nói, em hiểu mà."

"...."

Được thôi.

Cô vui là được.

—

Chương trình học đã bước vào giữa kì, không ít giáo sư chuyên ngành cho làm bài trắc nghiệm, thành tích cộng vào tổng thành tích cuối kì, không có người nào dám xem thường.

Toàn bộ Quân Y Đại đều khẩn trương học tập, bầu không khí căng thẳng đột nhiên bị phá tan vào ngày thứ Tư.

Chiều thứ Tư, tai nạn súng xảy ra ở trường cao đẳng Lan Thị, làm hai sinh viên tử vong, ba người bị thương.

Tội phạm là một người có nhân cách phản xã hội, làm nhân viên dọn vệ sinh trong trường cao đẳng.

Tình tiết cực kì ác liệt, cùng ngày còn lên mấy trang báo lớn, đứng trong hot search ở Weibo rất lâu, nháy mắt đầy toàn bộ bảo an và công an ở Lan Thị lên đầu sóng gió.

Mà toàn thành thị, bởi vì sự việc này, lâm này sợ hãi.

Trong trường học nghị luận sôi nổi, đồn đãi gì cũng có.

Thứ Năm, trường học thông báo, chiều ngày mai đi Quốc Phòng Đại nghe buổi tọa đàm về an toàn, nghỉ học nửa ngày, làm chuyện này mơ hồ lại nổi sóng lần nữa.

Sau khi kết thúc huấn luyện tối, trên đường trở về kí túc xá, có mấy nữ sinh không biết do ai bắt đầu, đột nhiên kêu lên.

"Tớ nói cho các cậu nghe, tớ hiện tại thấy người làm vệ sinh trong trường thì theo bản năng là đi đường vòng."

"Nghe ý của cậu, mọi người không chừng đều có khả năng có nhân cách phản xã hội sao."

"Nào có khoa trương như vậy, ở đây là trường quân đội, cũng an toàn hơn so với mấy trường học khác."

"Sao cậu không nghĩ tới trường chúng ta kế bên có Quốc Phòng Đại, dụng cụ quản chế nào là dao súng ống gì mà không có, muốn phạm tội, công cụ cũng đỡ phải đi tìm."

"Có phải các cậu xem phim gián điệp nhiều quá rồi không, nói như ai cũng đều giống nhau vậy, cậu sẽ nổ súng sao?"

.....

Chung Tuệ nhìn Hạ Tang Tử, từ lúc xem tin tức ngày hôm qua xong, liền trầm mặc khác thường, nghe thấy mấy nữ sinh này nghị luận, cô đột nhiên bước đi nhanh hơn, cuối cùng còn chạy nhanh.

Chung Tuệ không hiểu ra sao, nhấc chân đuổi theo.

Tâm lý đề phòng của Hạ Tang Tử, nghe thấy có tiếng bước chân phía sau, theo bản năng nói, "Ai?"

Chung Tuệ ngẩn ra, giọng nhẹ nhàng trả lời, "Là tớ, Tang Tử."

Hạ Tang Tử gỡ bỏ phòng bị, dựa vào cây, sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm: "Xin lỗi."

"Cậu làm sao vậy? Có phải không khoẻ chỗ nào không?"

Chung Tuệ đi qua, đứng ở bên người cô, vươn tay sờ trán cô, cũng không bị phát sốt.

Hạ Tang Tử thoát nhìn rất mệt mỏi, nói cũng không muốn nói.

"Không có gì, chúng ta về đi."

Sự lo lắng của Chung Tuệ vẫn không giảm, nhưng cũng không hỏi lại, cầm chắc tay cô lại về kí túc xá.

Sau khi về kí túc xá, tắm rửa xong cô liền ngủ.

Có thể quanh người cô toả ra áp suất thấp, nên cảm nhiễm cả ba người trong kí túc xá, Chu Xảo Tịch vốn muốn nói về vụ xả súng với Triệu

Nhiệm Nhiệm, thấy vậy, cũng đem lời nói nuốt vào.

Hạ Tang Tử gặp ác mộng liên tục, cơ hồ là cả đêm không ngủ được,

Giữa trưa cơm nước xong, mấy chính trị viên hướng dẫn sinh viên đi qua Quốc Phòng Đại. Hạ Tang Tử làm lớp trưởng, tổ chức mọi người tập hợp, kiểm kê nhân số.

Nhưng Hạ Tang Tử rõ ràng thất thần, gọi tên của vài sinh viên mấy lần, cô cũng như là không nghe thấy.

Liêu Phi Hàm nhìn trạng thái của cô, cầm lấy danh sách, nói: "Cậu về đơn vị đi, hôm nay để tớ."

Hạ Tang Tử nói câu xin lỗi, công đạo nói, "Tí nữa vào lễ đường, chúng ta ở vị trí khu A-9, bên trái sân khấu."

Liêu Phi Hàm nghe đến hồ đồ, "Không phải là C-9 sao? Ở phía giữa sân khấu."

Hạ Tang Tử phản ứng lại, "Tớ nhớ nhầm là C-9, ngại quá."

"Cậu làm sao vậy? Hôm nay cứ liên tục mắc lỗi, thật không giống cậu."

Hạ Tang Tử không trả lời, chỉ nói, "Hôm nay phiền cậu.", rồi cúi đầu quay về hàng ngũ.

Lễ đường ở Quốc Phòng Đại được bố trí đơn giản, cửa dán đầy poster, có hai bức hình tương đối máu me, dư quang Hạ Tang Tử liếc qua, cảm giác da đầu căng lên, cô không dám nhìn nhiều nữa, vẫn cúi đầu, cho đến khi ngồi xuống.

"Hắc, Tang muội muội, trùng hợp vậy."

Hạ Tang Tử cảm giác có người phía sau chụp bả vai cô, quay đầu lại thì thấy là Chương Tư Hoán, còn bên cạnh là Mạnh Hành Chu, không sức lực cười một cái, "Thật trùng hợp, chúng ta ngồi gần vậy sao."

"Đây là duyên phận nha." Chương Tư Hoán nhướn mày, ý vị thâm trường liếc nhìn vị ngồi kế bên, nói: "Anh đây làm việc tốt, Tang muội muội, anh đây đổi chỗ cho em."

Hạ Tang Tử xua tay từ chối, "Không cần, không tiện lắm đâu."

"Có gì mà không tiện, có việc gì lớn đâu, đến đây, anh để em ngồi."

Mạnh Hành Chu vẫn luôn không nói chuyện, thấy tinh thần của Hạ Tang Tử không yên, trong lòng càng bất an hơn, người ở đây nhiều nên anh không tiện hỏi, đành phải nói với Chương Tư Hoán, "Được rồi, cậu con mẹ nó thật ồn ào."

Chương Tư Hoán nhỏ giọng nói, "Ông đây đang giúp cậu đấy."

Mạnh Hành Chu trong lòng có việc, tính tình càng tệ, "Cậu giúp cái rắm, câm miệng."

Chương Tư Hoán: "..."

Thật đúng là uỷ khuất.

Vài phút sau, toạ đàm bắt đầu, hôm nay có không ít lãnh đạo tới dự, Hạ Tang Tử gặp lại Hương Thiên Khoát lần trước.

Ngay cả lãnh đạo quân khu cũng tới, xem ra chuyện này rất hệ trọng.

Trước buổi toạ đàm, giáo viên ở Quốc Phòng Đại đứng lên phổ cập kiến thức an toàn cơ bản cho mọi người, là những cái thường ngày đều nghe giảng, nên mọi người cũng không mấy hứng thú.

Phần sau đó, có người đặc cảnh từ quân đội đứng lên phân tích cho mọi người ví dụ thực tế.

Cho đến khi đặc cảnh nói chính mình lúc trước công tác ở Nguyên Thành, cũng từng tham gia vụ việc một tên nhân cách phản xã hội tấn công người khác, cô như cảm nhận được gì, sắc mặt trắng bệch.

".....Bốn năm trước, ở trường học khu Nguyên Thành, đã từng xảy ra một vụ tai nạn thương tâm ở ngay ngã tư đường. Tội phạm không cầm súng, trên người tên đó mang theo dao găm, trước khi phạm tội đã lái xe tông nhằm vào phía người đi bộ, làm một học sinh trung học chết tại chỗ."

Vừa nói, người đặc cảnh vừa nhấp vào còn chuột, màn hình lớn hiện ra hình ảnh ở sân bay lúc đó.

Thấy một vũng máu mơ hồ, cả hội trường liền xôn xao.

"Học sinh trung học chết sau khi cấp cứu không thành công. Mặt khác, người học sinh này lúc đó đứng cạnh một bạn học nữ, bị tên tội phạm bắt cóc, sau đó lấy làm con tin, áp chế bắt cảnh sát phải thả hẵn đi, trường hợp hết sức giằng co."

"May mà sự việc này không gây nên nhiều thương vong, tên tội phạm cuối cùng bị một người lính bắn tĩa hạ gục ngay tại hiện trường."

Nói xong, người đặc cảnh mở một đoạn video, là cảnh CCTV hiện trường phạm tội lúc đó, từ hung thủ lái xe cho đến người dân, sau đó bị tay súng bắn tĩa hạ gục, quá trình rõ ràng rành mạch, Vì để bảo vệ sự riêng tư, gương mặt của người bị hại và người chết được che mờ."

Hình ảnh có thể thấy rõ ràng, nữ sinh bị bắt cóc lúc đó, chính mắt nhìn thấy bạn học bị đâm chết, máu chảy đầy đầu. Lúc sau lại bị tên tội phạm bắt cóc, rồi bị bắn chết, máu của tên đó bắn đầy người của nữ sinh đó, không quá vài giây, nữ sinh đó liền ngất đi.

Đặc cảnh sau đó nói cái gì, Hạ Tang Tử hoàn toàn không nghe thấy.

Cô giống như đang bị nhốt trong phòng tối toàn là máu, bên tai toàn là lời nói ma quỷ đó.

"Đi tìm chết đi, mấy người chết đi cho tao."

"Còn không phải là xuống địa ngục sao? Tao lôi nó xuống chung."

"Không cho tao đi, tao liền giết chết nó."

"Nhìn đứa nhỏ này xe, trắng trắng mềm mềm, đúng là thanh xuân, lát nữa chết chắc chắn sẽ đẹp lắm đây."

Máu tươi, khuôn mặt dữ tợn, hô hấp hít thở không thông, sợ hãi, tiếng hét, tiếng súng....

Toàn bộ đều là hình ảnh tái hiện trong căn phòng này.

Hạ Tang Tử đứng ở giữa, trốn đi không được, cô khóc, cô kêu, nhưng vẫn không ai cứu.

Cả người cô đều là máu, cũng không ai tới cứu cô.

Hạ Tang Tử cảm thấy chính mình sắp chịu không nổi, nếu làm trò trước nhiều người ở lễ đường này vậy thì không ổn, nên dần sinh ra cả giác tuyệt vọng.

Cứ như vậy đi.

Dù sao....Cô cũng là đứa bệnh tâm thần.

Sợ máu còn muốn học y, cô có khả năng sẽ trở thành trò cười ở Quân Y Đại.

Ngay cả cứu mình còn không được, thế mà cô còn vọng tưởng đi cứu người khác.

Lúc này, đột nhiên có một đôi tay ấm áp, nhẹ nhàng bưng kín đôi mắt của cô, cả người Hạ Tang Tử cứng đờ, hô hấp cũng ngưng lại.

Mạnh Hành Chương và Chương Tư Hoán lén đổi chỗ, anh nửa ngồi xồm sau ghế của Hạ Tang Tử, đưa lỗ tai qua, sườn mặt cọ cọ lỗ tai của cô, không tiếng động trấn an.

Toạ đàm vẫn còn tiếp tục, chỗ ngồi của hai người gần tường, góc nhỏ không mấy người chú ý.

Mạnh Hành Chu hiểu rõ, Hạ Tang Tử không muốn ai biết bí mật này, như vậy anh sẽ nỗ lực mà giấu cho cô.

Anh mơ hồ cảm nhận được cô đã bình phục cảm xúc, hạ giọng, nhẹ nhàng nói ba câu, lặp đi lặp lại, cho đến khi kéo được cô từ vực sâu trở về.

"Tang Tang, em quay đầu lại xem."

"Anh ở cửa này, em từ từ đến đây, đưa tay cho anh."

"Chúng ta về nhà, không sợ, đều qua rồi."

Cả người Hạ Tang Tử khó nén run rẩy, cô không dám khóc thành tiếng, nước mắt chảy dọc theo lòng bàn tay của Mạnh Hành Chu.

Nước mắt ấm áp, nhưng lại làm tim của Mạnh Hành Chu đau đớn đến thấu xương.

Hạ Tang Tử giơ tay cầm cổ tay anh, chậm rãi buộc chặt, như là bắt được tia sáng duy nhất, trong căn phòng tối tăm bẩn thỉu kia.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thiếu

Chương bị set pass, sẽ update sau.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hạ Tang Tử và Mạnh Hành Chu cùng ăn cơm trưa ngoài trường, sau đó trở về kí túc xá, Triệu Nhiễm Nhiễm và Chu Xảo Tịch đang nói chuyện phiếm, Chung Tuệ thì vẫn giống như ngày thường ngồi trước bàn đọc sách.

Thấy cô trở về, Chu Xảo Tịch ngừng nói, ngẩng đầu nhìn Hạ Tang Tử, bất quá cười, "Kết thúc toạ đàm liền không thấy cậu đâu, đi Quốc Phòng Đại hẹn hò sao?"

Hạ Tang Tử sững sốt, sau đó phản ứng lại, cô ta đây là muốn nói Mạnh Hành Chu, không muốn nhiều lời, kéo ghế ra ngồi xuống, nhàn nhạt nói, "Không có, bạn bè mà thôi."

Chu Xảo Tịch còn muốn nói cái gì, Triệu Nhiễm Nhiễm lại đẩy bả vai cô ta, đưa đồ cho Hạ Tang Tử, "Tang Tử, điện thoại của cậu này."

"Cảm ơn." Hạ Tang Tử cười cầm lấy, mở nguồn lên.

Kí túc xá còn những người khác, Chung Tuệ cũng không tiện hỏi, hơi khom lưng đến gần bên tai cô, "Cậu khá hơn chưa?"

Trong lòng Hạ Tang Tử ấm áp, trả lời, "Đỡ hơn nhiều rồi."

Chung Tuệ thấy sắc mặt của cô đỡ hơn buổi chiều nhiều, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt rồi."

Nói xong, cô ấy trở lại chỗ nào, tiếp tục đọc sách, Triệu Nhiễm Nhiễm và Chu Xảo Tịch vẫn còn nói chuyện, không khí cả phòng cũng coi như hài hoà.

Ngày thường lên lớp, Quân Y Đại đều yêu cầu nộp lại điện thoại, cuối tuần mới đưa lại cho sinh viên sử dụng. Mỗi tuần mở điện thoại lên, ngoại trừ Mạnh Hành Du cũng chỉ có ông bà nội.

Cô mở tin nhắn đầu tiên ra, đang suy nghĩ xem nên trả lời cái gì.

Lúc này, điện thoại lại vang lên, Hạ Tang Tử thấy hai chữ danh bạ "số nhà", không nghe máy liền, đứng dậy ra khỏi kí túc xá, đi đến ban công hành lang mới ấn nghe.

Điện thoại thông rồi, bên kia mở miệng trước, giọng nói hiền lành của bà nội, vào giờ phút này cảm giác phá lệ đặc biệt.

"Tang Tử ăn cơm chưa?"

Đôi tay của Hạ Tang Tử chống ở lan can, thần kinh căng chặt, lập tức thả lỏng, "Đã ăn rồi, bà ăn chưa?"

Bà Hạ ở bên đầu kia cười, "Ăn rồi, hôm nay dì làm cơm nếp, ông cháu ăn hai chén, nếu không phải bà cản lại thì lão già này vẫn còn muốn ăn tiếp nữa. Cháu xem, cũng chả phải trẻ trung gì, ăn rồi thì tối ông ấy cũng là người khó chịu thôi."

Bên này, bà Hạ vừa dứt lời, qua tai nghe, Hạ Tang Tử nghe thấy tiếng phản bác của ông Hạ, vẫn như tiếng chuông lớn, "Cái bà này suốt ngày nói bậy, tôi ăn 4 chén cũng chả có gì cả."

"Tôi cũng không nói bậy, tuần trước ông với ông Mạnh còn đi Nông Gia Nhạc câu cá giúp chiến hữu, đêm đó ăn nhiều hơn có 1 chén, mà cả đêm ngủ không được, quên rồi sao? Đúng là già đãng trí mà."

"Bà làm trò gì trước mặt con bé thế, cái bà già này, cả ngày dong dài." Ông Hạ bị nói, trên mặt mất tự nhiên, lấy điện thoại trong tay bà, nói với cháu gái bảo bối ở đầu dây bên kia, "Tang Tử, ông còn khoẻ lắm, chờ cháu nghỉ đông về, ông lại dạy cháu một bộ quyền pháp mới."

Hai ông bà vẫn luôn trẻ con như vậy, Hạ Tang Tử nghe xong cũng ghen ngào, cô đề tai nghe lại, nghiêng đầu lau nước mắt, lại điều chỉnh hô hấp mới trả lời, "Được lắm ạ. Đúng rồi ông ơi, lúc cháu tập quân huấn, biểu diễn bắn súng đứng nhất đấy, có làm cho ông lên mặt được không?"

Ông Hạ nghe xong đúng là cao hứng, vỗ đùi, hào sảng cười hai tiếng, "Không hổ là cháu gái Hạ gia chúng ta, đúng là có khí phách."

Cảm xúc của Hạ Tang Tử bị lây của ông nội, cũng cười rộ, "Vẫn là tài bắn súng của ông giỏi nhất, cháu tối đa chỉ trúng 9.3 thôi."

"Không tồi, bắn súng phải tập luyện nhiều. Chỉ là cháu học y, rất ít khi tiếp xúc, chờ cháu về, ông dẫn cháu đến quân đội chơi, có muốn ngồi xe tăng không?"

"Muốn ạ, ông còn lái xe tăng sao?"

"Đương nhiên rồi, nếu không ông cháu cũng chẳng trang bị. Ông nói cháu nghe nhé, năm đó lúc ông ở nước ngoài chấp hành nhiệm vụ, có một lần....."

"Được rồi, cứ ngồi đó thôi phòng." Bà Hạ nghe hai ông cháu nói chuyện đến vũ khí này giờ thì đau đầu, vội giựt lấy điện thoại, trừng mắt nhìn ông Hạ một cái, "Ông cho rằng Tang Tử quê mùa giống ông sao, làm gì cả ngày giơ đao múa kiếm, tiểu cô nương mới không chạm tới."

Ông Hạ sờ sờ mũi, nhất thời không tìm thấy lời phản bác.

Bà Hạ nhẹ giọng, nói với cháu gái, "Tang Tử đừng nghe ông cháu nói bậy, phải cố gắng học, chiếu cố bản thân cho tốt, mỗi ngày vui vẻ tốt hơn cái gì hết, biết không?"

Trong lòng Hạ Tang Tử bị tình cảm của bà lấp đầy, dù cho hai ông bà nhìn không thấy, cô cũng dùng sức gật đầu, "Con biết rồi, bà nội."

"Thời tiết chuyển lạnh rồi, mỗi ngày cháu huấn luyện vất vả, đừng để bị bệnh. Tuần trước, nha đầu họ Mạnh đến tìm cháu với Hành Chu sao?"

"Vâng ạ, Du Du đến chơi hai ngày, sao bà biết ạ?"

Bà Hạ vui tươi hơn hở, đuổi ông Hạ đi, nói nhỏ với cháu gái, "Ông nội của cháu ấy, hai ngày trước đi uống trà với ông Mạnh, nghe ông ấy nói sinh nhật năm nay của con ông ấy, Hành Chu có gọi điện về. Làm ông Mạnh cao hứng, nhắc mãi."

Quan hệ của nhà họ Mạnh hoà hoãn, Hạ Tang Tử nghe cũng vui vẻ, "Vây thật tốt, năm nay nhà bọn họ không cần tách ra ăn tết."

Nghe cháu gái nói, trong lòng bà Hạ đau xót, "Tang Tử, cháu đừng có để ý người khác như thế nào, người ba kia của cháu không đáng tin cậy, là một người cuồng làm việc, nói gì cũng đều không nghe, nhưng ông bà vĩnh viễn luôn thương cháu."

Hạ Tang Tử nhin không được ghen ngào, "Bà nội...."

"Khóc cái gì, đừng khóc, Tang Tử của chúng ta cười lên là đẹp nhất." Bà Hạ lo lắng cháu gái còn việc bận, cũng không nói lâu lắm, chủ động kết thúc cuộc trò chuyện, "Cháu bận thì đi đi, bà chỉ là nhớ cháu, mỗi tuần không nghe được giọng cháu thì thấy làm cái gì cũng không có ý vị gì cả."

"Dạ vâng ạ."

Kết thúc cuộc gọi xong, Hạ Tang Tử đứng ở ban công hồi phục tâm tình, xem xong tin nhắn của Mạnh Hành Chu, trả lời từng cái, rồi trở về kí túc xá.

Hạ Tang Tử thấy trong phòng thiếu hai người, thuận miệng hỏi Chung Tuệ, "Mọi người đâu cả rồi?"

Chung Tuệ trả lời, "Đi ra ngoài rồi, hình như là sinh nhật của bạn, đêm nay sẽ không về."

Hạ Tang Tử đặt điện thoại xuống, tựa lưng vào ghế, ấp úng vào giấy, mới mở miệng lần nữa, "Tuệ Tuệ, có có việc muốn nói với cậu."

Chung Tuệ buông bút, ngẩng đầu nhìn cô, "Cậu nói đi."

"Lần đầu gặp hôm đó, tớ an ủi cậu, kì thật nếu phải nói, tớ so với cậu mới không có đủ tư cách ở lại đây."

Chung Tuệ khó hiểu, "Có ý gì?"

Hạ Tang Tử nhìn Chung Tuệ, cười khố: "Tớ học lâm sàng, nhưng lại có chứng sợ máu."

Chung Tuệ có chút kinh ngạc, cô ấy còn chưa hỏi nguyên nhân, Hạ Tang Tử lại nói tiếp, "Toạ đàm hôm nay, lúc người đặc cảnh nói về vụ bắt cóc, con tin còn sống duy nhất, đó chính là tớ."

Chung Tuệ che miệng lại, cô ấy không dám nghĩ lại, Hạ Tang Tử rất cuộc trả qua như thế nào, buổi chiều xem chỉ là hình ảnh tư liệu, cô ấy đã cảm thấy quá kinh khủng rồi.

"Sau sự việc đó, tớ bị chứng ngại tâm lí, hiện tại không có việc gì. Chỉ còn lưu lại chứng sợ máu, mãi mà vẫn chưa chữa được."

"Tớ muốn nỗ lực khắc phục, không, tớ phải khắc phục nó. Một ngày nay làm cậu lo lắng, tớ lúc trước cũng là không biết phải nói với cậu thế nào, tớ....."

Hạ Tang Tử còn chưa dứt lời, Chung Tuệ đã đứng dậy, ôm lấy cô.

Chung Tuệ khóc còn thương tâm hơn Hạ Tang Tử, cô ấy dùng hết sức lực của mình để ôm lấy Hạ Tang Tử, nghẹn ngào nói, "Cậu là người có tư cách ở lại đây nhất, Tang Tử, cậu nhất định sẽ thành công."

"Tớ cảm thấy rất khổ sở, không biết cậu trải qua những việc như vậy, tớ.....Tớ cảm thấy cậu là người tốt nhất, như vậy không công bằng....Không nên là như vậy....."

Hạ Tang Tử muốn nói cái gì để làm dịu bớt không khí, chính là lúc cô mở miệng, nước mắt lại cứ rơi xuống.

Có gì hay mà khóc, kì thật cuộc sống cũng không có kết thúc.

Cô vẫn còn rất nhiều người ở bên cạnh.

Chung Tuệ lau nước mắt, ngồi xổm trước mặt Hạ Tang Tử, cầm tay cô, trịnh trọng nói: "Tang Tử, tin tớ, cậu khẳng định sẽ được. Bà ngoại tớ vẫn hay nói người tốt sẽ được báo đáp, cậu lương thiện như vậy, phúc khí vẫn còn ở phía sau đấy."

Hạ Tang Tử nín khóc mỉm cười, "Cậu nói chuyện cứ như thầy bói vậy."

"Tớ là nghiêm túc, cậu khẳng định sẽ được, muốn tớ giúp gì cứ nói."

Hạ Tang Tử nhoen miệng cười, hốc mắt lại hồng, nhưng kiên định vô cùng, "Tớ nhất định sẽ được."

Mạnh Hành Chu nói muốn gip Hạ Tang Tử hết chứng sợ máu, tuyệt đối không phải chỉ là nói suông để an ủi.

Cùng ngày đó, sau khi trở về kí túc xá, anh lập tức liên lạc với bác sĩ tâm lí năm đó của Hạ Tang Tử.

Lúc đó, Hạ gia không muốn sự việc lan truyền ra ngoài, là ông Mạnh hỏi mấy người trong quân đội quen biết với quân y mà giới thiệu cho Hạ gia.

Người quân y chuyên ngành tâm lí học đó cũng có chút thành tựu, nhiều năm như vậy, mỗi lần Hạ Tang Tử tái khám đều là ông ấy phụ trách.

Cho nên nói, trên thế giới này, người hiểu biết trạng thái tâm lí của Hạ Tang Tử hơn hết, còn có thể đưa ra các phương pháp trị liệu, chỉ có người quân y này.

Mạnh Hành Chu làm việc nhanh gọn lẹ, nói tình huống của Hạ Tang Tử cho bác sĩ, sau đó xem lại hồ sơ bệnh lí mấy năm gần đây của cô. Ông ấy cũng nói xác suất chữa khỏi tương đối cao, hơn nữa còn đưa ra phương án trị liệu ngay trong tuần.

Bác sĩ kiến nghị dùng phương án chữa mẫn cảm tương đối ôn hoà, từng bước từ nhẹ đến mạnh để Hạ Tang Tử đối diện với máu. Ngay từ đầu có thể dùng vật cùng màu sắc để kích thích cô, chia làm mấy giai đoạn mà tiến hành.

Mạnh Hành Chu nghiên cứu phương pháp trị liệu này hai ngày, buổi chiều thứ tư không có tiết học, anh chuẩn ra khỏi trường, cầm thẻ vào cổng của Quân Y Đại mà đi tìm Hạ Tang Tử.

Mới vừa qua cơm trưa không bao lâu, Hạ Tang Tử lại bị Mạnh Hành Chu kéo đi về nhà ăn.

"Ngồi ở đây, chờ anh."

Hạ Tang Tử nhìn Mạnh Hành Chu bận trước bận sau, chỗ nào cũng hỏi tới hỏi lui, thật sự không biết anh muốn gì nữa.

Mạnh Hành Chu cầm phiếu cơm, hỏi vài tiệm, mới nhờ được một dì làm dùm ly nước ép cà chua, vì hiệu quả trị liệu, anh còn dặn dò riêng dì ấy bỏ hai lần số cà chua, không bỏ nhiều nước, màu đúng là đặc biệt đỏ.

Hạ Tang Tử thấy anh cầm cái ly đi lại, lúc đầu không biết là gì, đến gần, mới thấy ly nước ép cà chua trong tay anh, một mảnh đỏ rực, cực kì giống màu máu.

Cái ly lọt vào tầm mắt của cô, sinh lý của Hạ Tang Tử phản ứng trước tâm lý, hô hấp của cô nhanh hơn, cảm bản không kịp hỏi gì đã quay đầu đi, đối với ly nước ép cà chua thật sự mâu thuẫn.

Phản ứng của cô đúng trong dự kiến của Mạnh Hành Chu, anh nói với bản thân không thể mềm lòng, đặt ly nước trên bàn, ngồi xuống đối diện Hạ Tang Tử, đốt ngón tay bầu vút trên mặt bàn, "Hạ Tang, uống hết đi."

Vẻ mặt của Hạ Tang Tử hoảng sợ, cô nhìn còn không nhìn, vậy mà còn kêu cô uống?

Mạnh Hành Chu bỏ ống hút vào ly, cô không động, anh bèn đẩy cái ly qua, đặt ở vị trí cô cúi đầu có thể thấy, không thấy chút dao động nào, khuôn mặt trầm xuống, gần như ra lệnh, "Uống nhanh, không chỉ hôm nay, trước khi nghỉ đông, mỗi ngày sẽ có một ly nước ép cà chua chờ em."

"Đây mà là phương áp trị liệu cái gì, em không uống được....."

Hạ Tang Tử trốn rất xa, cô cảm thấy không khí ở nhà ăn làm cô hít thở không được, đứng dậy muốn đi, lại bị Mạnh Hành Chu giữ chặt, "Lúc này mới bắt đầu, ngay cả bước đầu tiên em cũng không làm được?"

Bước chân của Hạ Tang Tử dừng lại, cô không quay đầu lại, trầm mặc.

"Máu cũng là một bộ phận thân thể của em, em muốn đối diện với sự sợ hãi, trước tiên phải chấp nhận nó đã."

Mạnh Hành Chu đứng dậy, ấn Hạ Tang Tử ngồi xuống, chỉ vào ly nước ép, "Uống đi, em có xiú ở đây cũng không sao, anh sẽ đưa em đến phòng y tế, tỉnh rồi uống tiếp."

Đôi tay của Hạ Tang Tử nắm chặt, sự sợ hãi muốn đẩy ngã cô, "Ba tuổi, anh đối em tàn nhẫn vậy sao?"

Mạnh Hành Chu nhìn cô, vài giây sau, khom lưng lấy ly nước ép đi, ngữ khí nhàn nhạt, "Em như vậy, cũng là theo ý anh."

Hạ Tang Tử sửng sốt, "Cái gì?"

Mạnh Hành Chu cười khẽ, ngữ khí lương bạc, "Dù sao trước kia anh cũng không tán thành em học y, lấy thực lực của em, bây giờ về học lại, sang năm thi vào học viện ngoại giao cũng không thành vấn đề."

Hạ Tang Tử hiểu ý ngoài lời của anh, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Anh lại dùng phép khích tướng...."

Sắc mặt của Mạnh Hành Chu không đổi, chỉ hỏi: "Vậy em có bị kích thích chưa?"

Hạ Tang Tử không nói lời nào, Mạnh Hành Chu cầm cái ly, lẳng lặng chờ.

Chuông vào học vang lên tiếng thứ nhất, Hạ Tang Tử gian nan ngẩng đầu, vươn tay ra, "....Đưa cái ly cho em."

Đáy mắt của Mạnh Hành Chu hiện lên tia vui mừng, đưa cái ly cho cô.

Lúc này, trông mắt của Hạ Tang Tử lại xoay chuyển, cũng không cầm cái ly, ngược lại hỏi anh, "Ba tuổi, thời khắc kiểm tra cách mạng hữu nghị của chúng ta tới rồi."

Mạnh Hành Chu nhíu mày, "Có ý gì.?"

"Món ăn ghét nhất, ăn xong liền buồn nôn, đời này tuyệt đối không đụng vào là gì?"

Trong lòng Mạnh Hành Chu dâng lên một dự cảm xấu, nhưng vẫn trả lời sự thật, "Khổ qua."

"Chờ em."

Hạ Tang Tử cầm phiếu cơm, đi đến tiệm Mạnh Hành Chu mua nước ép cà chua, nhờ dì làm thêm một ly nước khổ qua nguyên chất.

Cô cầm ly nước khổ qua về, đặt trên tay Mạnh Hành Chu, một bên khắc chế nội tâm sợ hãi, lấy ly nước ép cà chua trên tay anh.

Hạ Tang Tử vẫn không dám nhìn chất lỏng màu đỏ trong đó, ngẩng đầu nhìn sắc mặt còn khổ hơn trái khổ qua của Mạnh Hành Chu, đột nhiên có một loại an ủi khoái cảm.

Cô nhin cười, ánh mắt chân thành tha thiết thỉnh cầu, "Anh mỗi ngày giúp em trị liệu, chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia."

"....."

Mạnh Hành Chu nhìn chằm chằm ly nước thở ra chất lỏng màu lục "Uống ta đi, ta đẳng lắm, một giây thôi sẽ làm ngươi buồn nôn liền", nào đột nhiên có chút đau.

Có bìa truyện mới là đổi ngay hihhi, cảm ơn tình cảm của bạn Sunshine và mọi người rất nhiều <3)

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thiếu

Chương bị set pass, sẽ update sau.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Kì thi thể dục quân sự trùng với kì thi cuối kì, đối với sinh viên mà nói là một việc nửa vui nửa buồn.

Vui chính là, Quân Y Đại có một quy định bất thành văn, kì quân huấn buổi sáng và buổi tối sẽ bị huỷ bỏ sau học kì quân đội.

Sau khi Lan Thị vào mùa đông, phía nam không giống với phía bắc Nguyên Thành, vừa lạnh vừa khô, mùa đông phía nam trong nhà còn có máy sưởi, phía nam toàn dựa vào hỗ trợ bằng tay. Ban ngày hay ban đêm, mặc dù mặc nhiều áo, vẫn cảm thấy cả người lạnh toát đến tận xương, muốn phòng cũng phòng không được.

Thời tiết lạnh ướt, quân huấn sớm hay muộn là nỗi khổ của sinh viên, là việc khổ hình nhất, hiện tại có thể tận dụng cơ hội đó, không ai không nhìn ánh trăng đếm sao đếm ngày mong nó mau tới.

Buồn chính là, trường quân đội có yêu cầu đối với thể chất của sinh viên cũng không kém năng lực học tập. Chương trình thể dục của đại học bình thường có thể xem như có lệ cho qua, cao thấp cũng không ảnh hưởng đến phong nhã, nhưng trường quân đội thì khác.

Thành tích thể lực và học tập cơ bản là 50/50, kiểm tra cuối kì càng nghiêm khắc, khoá trước tới giờ, số người rớt không ít. Sinh viên rớt môn không chỉ đối mặt với việc thi lại, thi lại cùng lắm là học lại thôi, thậm hơn

nhất chính là, quân huấn sáng tối vẫn sẽ tiếp tục, cho dù gió mưa, cho đến học kì sau thi đạt yêu cầu mới thôi.

Hạ Tang Tử không lo lắng rằng mình sẽ thi rớt, chỉ là muốn tận lực lấy được thành tích tốt nhất,

Ngược lại, Chung Tuệ tương đối lo lắng, tiết thể dục của Quân Y Đại có bài kiểm tra chạy bộ. Đối với đại học bình thường, nữ yêu cầu chạy 800m, nam sinh yêu cầu 1000m, mà Quân Y Đại thì yêu cầu cao hơn, nữ sinh phải chạy 1000m, còn nam sinh là 1500m.

Thời gian yêu cầu cũng ít hơn đại học bình thường 15 giây, 1000m phải chạy trong vòng 4 phút 15 giây.

Hạ Tang Tử đã thử mấy lần, 3 phút 30 giây là có thể hoàn thành.

Nhưng Chung Tuệ không lần nào đạt tiêu chuẩn, toàn tốn mất cả 5 phút. Nữ sinh lớp 1 khoa lâm sàng vốn không nhiều lắm, phần lớn thể lực cũng tạm được, tuy không bì kịp với Hạ Tang Tử, nhưng để đạt tiêu chuẩn cũng không thành vấn đề.

Chỉ có Chung Tuệ, cả học kì nỗ lực luyện tập, còn lại là điên cuồng ôn tập mấy môn thi có thể rớt.

Cái không lạc quan nhất là, không chỉ có chạy xa, mà hít đất cũng là vấn đề không nhỏ, 1 phút yêu cầu 30 cái mới đạt tiêu chuẩn, Chung Tuệ 25 cái thôi cũng đã miễn cưỡng lắm rồi.

Cách kì thi chính thức còn 1 tuần, thứ sáu học xong, Hạ Tang Tử đi mượn đồng hồ đếm giờ ở phòng dụng cụ thể dục, cùng Chung Tuệ đi sân thể dục tập thử.

Kì thi cuối kì của trường quân đội sắp tới, người luyện tập ở sân thể dục không ít, cả 8 đường băng chạy đều bị chiếm hết.

Hạ Tang Tử cân não suy nghĩ, muốn đến Quốc Phòng Đại kế bên, chắc cũng còn chỗ, nên lôi kéo Chung Tuệ ra khỏi cổng trường.

Trên đường đi thì Mạnh Hành Chu gọi tới, nghe thấy Hạ Tang Tử muốn qua đây, trực tiếp hẹn gặp ở sân thể dục.

Chung Tuệ nhìn Hạ Tang Tử tắt điện thoại, cô ấy vẫn còn nhớ rõ lần trước ở nhà ăn cãi nhau với Chương Tư Hoán không thoải mái, cẩn thận hỏi: "Nam sinh kia không đi chung chứ?"

Hạ Tang Tử nhất thời không kịp phản ứng, "Ai nha?"

Chung Tuệ cũng không biết tên của Chương Tư Hoán, chỉ có thể dựa vào ấn tượng, "Chính là người nói rất nhiều, hay đi theo Mạnh Hành Chu đó, cái người lần trước cùng nhau ăn cơm xong....."

"Cậu nói Chương Tư Hoán sao?" Hạ Tang Tử thấy sắc mặt Chung Tuệ kì quái, đoán được cô ấy vẫn còn để ý việc lúc trước, cười nói: "Cậu ta chính là người không đứng đắn, cậu không cần để trong lòng, cậu ta chắc quên rồi."

"Lần trước tớ không phải cố ý, chỉ là cậu ta nói chuyện quá....." Chung Tuệ cúi đầu, xoa ngón tay của mình, có chút áy náy, "Không bằng tớ tìm cơ hội xin lỗi cậu ta, tớ mắng chửi người tóm lại là không đúng."

Hạ Tang Tử bật cười, cũng hiểu rõ tính tình của Chung Tuệ, cũng không khuyên nữa.

Lúc hai người đi vào sân thể dục, Mạnh Hành Chu đã chờ ở bên trong.

Hôm nay anh không mặc quân trang, một thân đồng phục màu đen, quần hơi rộng, ống quần xắn lên một khúc lộ ra mắt cá chân, cốt cách rõ ràng.

Quần áo không bên người, ăn mặc rộng thùng thình, so với ngày thường, có vẻ lười biếng hơn, giơ tay nhắc chân đều có vài phần không để ý. Bên chân anh có một quả bóng rổ, người thì ngồi ở khán đài chơi điện thoại, đối lập hoàn toàn so với tiếng ồn ào xung quanh.

Xung quanh có không ít nữ sinh đi ngang, trong mắt toàn là ý muốn thử phát ra, nhưng ngại với khí tràng người lạ chớ gần của anh, nên không có người dám đi lên bắt chuyện.

Hạ Tang Tử đi lên bậc thang, ngồi cạnh bên người anh, không nói gì.

Mạnh Hành Chu cảm giác bên cạnh tối đi, có bóng râm hạ xuống trên đỉnh đầu, khoá điện thoại lại, cũng không nhìn xem là ai, một tay cầm quả bóng rổ, kẹp ở sườn eo, nói với người bên cạnh, "Đi thôi."

Hạ Tang Tử đuổi kịp anh, tò mò hỏi: "Sao anh biết là em? Lỡ như nhận sai người, người ta nghĩ anh thả thính đấy."

Mạnh Hành Chu không trả lời, chỉ nói: "Sẽ không nhận sai."

Cho tới bây giờ, cô chỉ dùng một loại mùi hương dầu gội và sữa tắm, bay vào mũi là hương thơm nhàn nhạt, không quá nồng, làm người khác cảm thấy thoải mái, giống như con người của cô, không có chỗ nào sai cả.

Mạnh Hành Chu không thể nói đó là hương thơm gì, cũng chưa từng hỏi qua, nhưng chỉ cần cô tới gần, anh biết đó là cô.

Khứu giác cũng có kí ức, Mạnh Hành Chu chắc chắn mình sẽ không nhận sai.

Đi xuống khán đài, Mạnh Hành Chu thấy Chung Tuệ, gật đầu xem như lời chào.

Không tính là nhiệt tình, nhưng tính cách của anh lạnh lùng như vậy, có thể cho người không thân một cái ánh mắt, đã nể mặt mũi của Hạ Tang Tử lắm rồi.

Hạ Tang Tử khoác tay Chung Tuệ, để cô không thấy lẻ loi, ba người đi về phía đường băng, cô nhìn Mạnh Hành Chu một thân giả dạng, trên tay lại cầm trái bóng rổ, hỏi: "Anh có hẹn chơi bóng sao?"

"Tập luyện, nửa tiếng sau, những người khác còn chưa tới."

Không thể nói tới vì cái gì, Mạnh Hành Chu có chút dư thừa bổ sung, "Thứ sáu tuần sau có thi đấu nên tập luyện trước."

Hạ Tang Tử hứng thú, quay đầu, cười tủm tỉm nhìn anh, "Thi đấu hữu nghị giữa mấy học viện sao? Mấy giờ bắt đầu thế?"

Mạnh Hành Chu rũ mắt, giọng nói nhàn nhạt, nhưng khuỷ tay đang ôm quả bóng, bởi vì câu nói của Hạ Tang Tử, đầu ngón tay giựt giựt mấy cái, "Với đám đàn em, 4 giờ rưỡi chiều."

Hạ Tang Tử vừa nghe anh muốn ra sân thi đấu, hưng phấn còn hơn bản thân mình lên thi đấu, đề nghị: "Lớp tụi em thứ sáu tuần sau thi thể dục ở trường anh đấy, khi đó chắc cũng kết thúc rồi, em đến cổ vũ anh nhé?"

Mạnh Hành Chu "Ừ" một tiếng, coi như cam chịu, không biểu lộ ra vẻ đa tình.

Sân thể dục của Quốc Phòng Đại không đông như Quân Y Đại, Hạ Tang Tử cùng Chung Tuệ làm nóng người xong, thì tính toán chạy cùng cô ấy một lần.

Hạ Tang Tử đưa đồng hồ đếm giờ cho Mạnh Hành Chu, để anh hỗ trợ bấm giờ.

Mạnh Hành Chu thả quả bóng rổ xuống, đứng ở bên ngoài đường băng, cài đồng hồ đếm giờ về lại số 0, ngón tay cái đặt ở nút bấm, ánh mắt đảo qua hai người, nói: "Chuẩn bị."

Hạ Tang Tử đứng chân trước chân sau, cả người nghiêng về phía trước, hai tay ở tư thế chuẩn bị, nghe thấy tiếng ra lệnh của Mạnh Hành Chu thì chạy như một cơn gió lao về phía trước.

Sau khi chạy xong một vòng, Chương Tư Hoán mặc đồng phục bóng rổ, thành thơi đi tới, một tay đặt ở trên vai Mạnh Hành Chu, thấy ánh mắt anh dõi theo người nào đó không dời đi được, ý vị thâm trường cảm thán một câu, "Tớ nói này, Hành Chu huynh, cậu chung đụng với Hạ Tang Tử nhiều năm như vậy, còn chưa nhìn chán sao?"

Mạnh Hành Chu chụp bàn tay của cậu ta, nhàn nhạt trả lời, "Cậu bớt đánh rắm đi."

"OK Ok, tớ đổi phương thức khác." Tính nhiều chuyện của Chương Tư Hoán chính là bất tử, trực tiếp hỏi: "Cậu đối với cô nhóc thanh mai này, không có suy nghĩ khác sao?"

Vừa nói xong, Hạ Tang Tử đã chạy qua khúc cong, cô còn không tăng tốc, vẫn bảo trì tốc độ đều đều, bước chân thoạt nhìn rất uyển chuyển thành thạo.

Cô chiều nay sau khi lên lớpm trở về kí túc xá thay huấn phục, ống quần bỏ vào trong giày quân đội, buộc chặt thắt lưng, vóc dáng của cô tương đối cao so với nữ sinh khác, đôi chân thon dài, bao bọc trong chiếc quần màu tối, hiên ngang hơn nhiều so với nữ sinh cùng tuổi.

Trước khi chạy xa, cô còn sợ mái tóc ngắn của mình vướng bận nên tháo mũ xuống, cột thành hai nửa bằng dây thun, vén vào hai mang tai.

Sau khi chạy xong, có vài tóc mai rũ xuống, hơi cong cong, từ xa nhìn lại, hai chùm tóc đóng đưa theo động tác của cô, nghịch ngợm lại đáng yêu.

Vốn là hai loại phong cách đối lập, nhưng đặt trên người Hạ Tang Tử, lại không thấy kì lạ, lại tạo thành một khu phong cảnh.

Nữ sinh Quốc Phòng Đại vốn dĩ đã ít, Hạ Tang Tử chạy chưa đến 2 phút, Mạnh Hành Chu rõ ràng cảm thấy ánh mắt của mấy nam sinh vốn dĩ ai bận việc nấy xung quanh dần dần chuyển về phía bên này, trong ánh mắt nhìn Hạ Tang Tử đều lộ ra hormone ngựa đực.

"Cậu có suy nghĩ hay không cũng không quan trọng, tớ thấy người có ý muốn cũng không thiếu." Chương Tư Hoán nhìn sắc mặt của Mạnh Hành Chu ngày càng đen, tiếp tục thêm mắm dặm muối, "Tang Tử trước kia ở cao trung đã được nhiều người hoan nghênh rồi, lớn lên đáng người tốt, tính cách tốt, thành tích tốt, gia thế cũng tốt nốt, loại nữ sinh 5 tốt này đặt ở trong mắt nam sinh nào cũng đều xứng đáng là nữ thần."

Bên người Hạ Tang Tử xác thật không thiếu nam sinh theo đuổi, Mạnh Hành Chu đã nhìn quen rồi. Cô trước nay đều từ chối, cố đôi khi lười đến nỗi đẩy anh ra làm bia đỡ.

Theo lời Hạ Tang Tử nói chính là, "Mặt của anh có công năng đuổi người, đẩy anh ra ngoài, lỗi tại em mới thanh tịnh được."

Khả năng Hạ Tang Tử ở bên cạnh quá mức chân thật, Mạnh Hành Chu đã quen biết cô nhiều năm, sẽ không giống mấy nam sinh kia coi cô như là nữ thần. Dù sao cũng nhỏ hơn anh 3 tuổi, là cô gái nhỏ thích lo chuyện bao đồng, đặc biệt thích quẩn anh.

Hiện tại nghe Chương Tư Hoán nói dăm ba câu như vậy, Mạnh Hành Chu đột nhiên cảm thấy có chút mới mẻ, giống như không phải Hạ Tang Tử mà mình quen biết.

Mạnh Hành Chu dừng vài giây nhìn mấy nam sinh xung quanh đánh giá một lượt, sau đó trở lại trên người Hạ Tang Tử, cái cảm giác mới mẻ không còn thấy đâu, lúc nói chuyện cũng lộ ra chút kiêu ngạo, "Thì tính sao?"

Chương Tư Hoán không đuổi kịp suy nghĩ của anh, "Có ý gì?"

"Ánh mắt của cô ấy cao lắm."

Ý tại ngôn ngoại (*), ý là mấy tên nam sinh đầy hormone nam tính đó, cô chính là coi thường.

(*) Ý tại ngôn ngoại: chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.

"....."

Đại ca à, cậu kiêu ngạo như vậy, là ý vào giá trị vũ lực đủ 100 điểm của mình sao? Không sợ bị sặc chết sao?

Chương Tư Hoán "Ách" một tiếng, thật muốn nhảy dựng lên xoay cái cổ anh 360 độ cho một chương, "SO? Cậu là nói người có thể cùng cậu so cao thấp vẫn chưa xuất hiện?"

"Không phải." Mạnh Hành Chu nhìn hướng Hạ Tang Tử đang chạy đến, ngón tay cái đặt trên nút bấm giờ, trả lời: "Là không tồn tại."

"...."

Chương Tư Hoán cảm thấy mình bị Lôi Phong (**) ám vào người rồi, cùng tham khảo vấn đề tình cảm với cái loại người này, chính là hành vi ngu ngốc nhất của cậu ta.

(**) Lôi Phong: https://vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%B4i_Phong

Trong lúc Hạ Tang Tử chạy đến trước mặt Mạnh Hành Chu, anh lập tức ấn nút.

Hạ Tang Tử thở phì phò, khuôn mặt có chút hồng, khom lưng điều chỉnh lại hô hấp, vài giây sau ngẩng đầu nhìn Mạnh Hành Chu, đôi mắt như là ngôi sao sáng, "Bao lâu?"

Mạnh Hành Chu đưa đồng hồ bấm giờ ra trước mặt cô, giọng nói có vài phần tự hào, "3 phút 14 giây."

Hạ Tang Tử vui vẻ, nhếch miệng cười rộ lên, đứng thẳng với Mạnh Hành Chu khoe, "Lúc trước, thành tích nhanh nhất của em là 3 phút 23 giây, phá kỉ lục rồi."

Mạnh Hành Chu nhìn cô, đáy mắt nhiễm một tia nhu hoà, cười khê: "Lợi hại."

"Mới có 2 chữ, anh không khen nhiều thêm mấy chữ sao?"

"Rất lợi hại."

"Mạnh Hành Chu, anh khinh thường em sao?"

"Em phi thường lợi hại, khoảng cách với quán quân thế giới chỉ kém có một giây mòng thôi."

"....."

Hai người ở phía trước đấu võ mồm, Chương Tư Hoán càng nghe càng ngây ngốc, cảm không thể giữ nổi muốn rơi xuống đất.

Khoan đã khoan đã, đây vẫn là người cậu ta quen biết sao, là Mạnh Hành Chu tích chữ như vàng, tính tình quái dị sao?

Cái này trước mặt người khác, có phải anh đang thả thính không, có phải đang dỗ cô gái nhỏ người ta không, có phải đang phóng thích hormone hay không a????

Chính là hai người chưa nói mấy từ ái muội, mà càng giống vợ chồng nhà, bởi vì mấy việc nhà mà nhao nhao cái miệng, cái loại ve vãn đánh yêu của người già. WTF????

Chương Tư Hoán bị mấy ý nghĩ trong đầu này nhảy ra, cả người bị 4 chữ này dọa, năm tháng an yên.

Cậu ta lắc đầu, ném cái ý tưởng quái quỷ này ra đầu, lại quay đầu nhìn, Hạ Tang Tử đã ghi lại kỉ lục, đang ở điểm đích chờ Chung Tuệ, mà Mạnh Hành Chu đã quay lại với tính cách lãnh đạm, như không liên quan đến mình, đứng bên cạnh chơi điện thoại.

Vừa rồi là do cậu ta sinh ra ảo giác đúng không.

Nhất định là như vậy.

Mạnh Hành Chu làm sao có thể nhiều lời như vậy.

Chung Tuệ chạy xong 1000m, Hạ Tang Tử nhìn đồng hồ, thấy hiện lên 4 phút 40 giây, có chút buồn, vẫn lên tiếng an ủi: "Nhanh hơn lúc trước cỡ 10 giây, chúng ta luyện tập nhiều hơn nữa khẳng định có thể đạt yêu cầu."

"Tớ sẽ cố gắng."

"Không bằng chúng ta đổi thành 3000m và 5000m đi, như vậy cũng làm tăng sức chịu đựng, 1000m cuối cùng cậu có thể tăng tốc lên, rút ngắn lại thời gian, chỉ là tớ cũng chưa thử, nếu không ngày mai...."

Chung Tuệ dùng sức gật đầu, còn muốn nói cái gì, lúc này, có một nam sinh xa lạ đi tới, ánh mắt then thùng, cuối cùng đứng bên cạnh Hạ

Tang Tử.

"Chào bạn học, có tiện trao đổi WeChat không?"

Hạ Tang Tử đang nói được 1 nửa thì bị đánh gãy, cũng không nghe rõ người đó nói gì, ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi: "Cậu là?"

"Việc này không quan trọng, chúng ta trao đổi WeChat từ từ nói chuyện?" Nói xong, nam sinh lấy điện thoại từ túi quần ra, mở ra, click vào hình WeChat, đặt ở trước mặt cô, "Đây là của tớ, cậu quét mã đi."

Thì ra là muốn làm quen.

Hạ Tang Tử đang suy nghĩ trong đầu cách từ chối uyển chuyển, một trái bóng rổ đột nhiên từ phía sau lăn tới, không, không thể nói là lăn, phải nói là phi tới, phi từ độ cao thấp.

Trái bóng không sai chút nào rớt xuống đôi chân trần hoàn mỹ của nam sinh, cuối cùng uyển chuyển lăn trên mặt đất, như là bế mạc lời chào thị uy.

Nam sinh bị đập một phát ở chân, không kịp chuẩn bị, lực đạo nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng rất đau.

Mạnh Hành Chu chậm rãi đi tới giữa hai người, nhặt trái bóng của mình lên, ngược mắt liếc nhìn nam sinh một cái, ngoài miệng xin lỗi, nhưng lời nói nghe thế nào cũng là kiêu ngạo.

"Ngại quá, chân của bóng rổ hơi dài, một hai cú phải rơi trúng chân cậu, tôi muốn cản cũng không cản được."

Nam sinh khom lưng xoa mắt cá chân, nghe xong lời này, ngẩng đầu lên, trên mặt là biểu tình như ăn phải phân, "....."

Giờ khắc này ở nơi xa, trơ mắt nhìn Mạnh Hành Chu một chân thần lực, đem bóng rổ trở thành bóng đá, hướng nam sinh đỏ mà đá, Chương Tư Hoán nghe anh trợn mắt nói dối, ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra vẻ xem thường.

Mạnh Hành Chu, đúng là vua nói trong nóng ngoài lạnh đây mà.

Muộn tao đúng là muộn tao (**).

(**) muộn tao: chỉ những người bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa.

Đáng lẽ có thêm 1 chương nữa, nhưng mắt tui mở hết lên rồi, tuần sau tui bù nhaaaa ~~~

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Không chỉ mỗi nam sinh kia, mà ngay cả Hạ Tang Tử, trong đôi mắt đều chứa đầy câu hỏi---- đại ca, anh sao lại thế này.

Những lời này có phải muộn tao hay không thì không bàn, sau khi thành Cộng hoà nhân dân Trung Hoa, văn bản quy định rõ ràng không định không thể biến chất, cho nên bóng rổ này có phải quá xã hội chủ nghĩa hay không.

Hạ Tang bị cái thao tác này làm ngỡ ngẩn, hơn nữa đương sự còn trưng cái vẻ mặt vô tội "Tôi chỉ đi ngang qua nhật bóng, hai người cứ tiếp tục, đừng để ý đến tôi" đứng ở bên cạnh, trường hợp này quả thật xấu hổ.

Hạ Tang Tử biết Mạnh Hành Chu lại phát bệnh, cô cũng chẳng còn biện pháp nào, chỉ có thể dựa vào nguyên tắc đứng đắn "Mọi sự đều lấy cách mạng chiến hữu làm tiền đề, chính nghĩa các thứ đều là thứ yếu", thay anh hốt cái bãi chiến trường này.

"Bạn học, chân cậu không có sao chứ?" Hạ Tang Tử nhìn nam sinh kia, không nói đến chuyện của Mạnh Hành Chu, "Muốn đi phòng y tế xem thử không?"

"Không có việc gì, chỉ là trái bóng mà thôi, người tớ vẫn khoẻ lắm."

Nam sinh thành công lý giải sự giảng hoà của Hạ Tang Tử chính là cho mình một cơ hội, hết sức dốc lòng tỉnh táo lại, không rảnh lo xoa mắt

cá chân của chính mình, lại đưa cái mã QR qua lần nữa, hai má đỏ lên một cách thẹn thùng, "Thêm bạn tốt đi, tớ....Tớ có thể dạy cho cậu làm thế nào để có cơ thể khoẻ mạnh."

Hạ Tang Tử: "....."

Mạnh Hành Chu: "....."

Hạ Tang Tử chú ý tới động tác nhỏ xoay quả bóng của Mạnh Hành Chu, sợ quả bóng tinh này lại phát dục lần thứ hai, lại bước hai bước dài đứng chắn trước mặt cậu ta, nhìn nam sinh cười lễ phép lại xa cách, "Cám ơn ý tốt của cậu."

Ý tốt, ý tốt gì chứ.

Ý tốt giúp thân thể khoẻ mạnh, hay là ý tốt muốn tiến thêm bước nữa.

Nam sinh thấy thái độ của Hạ Tang Tử cứng rắn, thân thể dục lại nhiều người, cũng không muốn chỉ vì làm quen mà để mình trở nên xấu hổ, vì thế thức thời mà nói được, xoay người, khập khiễng rời đi.

Hạ Tang Tử than nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn Mạnh Hành Chu, quả trách đang từ trong cổ họng chui ra, lại bị một câu của anh mà nuốt trở về, "Em muốn yêu sớm?"

Hạ Tang Tử nghe không hiểu, "Yêu sớm cái gì?"

"Em muốn yêu sớm, ánh mắt cũng phải cao một chút." Mạnh Hành Chu ném bóng rổ xuống đất, bóng rổ nảy lên rồi lại được anh bắt được, chỉ là động tác vận động tại chỗ đơn giản, nhưng anh thì cứ như đang trút giận.

"Cái loại đàn ông này, quá kém."

Hạ Tang cười như không cười nói: "Là cậu ta tới tìm em, anh đây cái logic bỏ bốn lên năm là thầy thể dục nào dạy thế?"

"Thái độ của em quá mềm yếu, với ai cũng giống nhau." Mạnh Hành Chu thấy mấy người trong lớp học của mình đi tới, nói ngắn gọn: "Tóm lại, việc học mới là quan trọng."

Hạ Tang Tử càng nghe càng mơ hồ, một ý niệm trong đầu nảy lên, cô liền hỏi: "Này, ba tuổi, anh không phải là....."

Ghen tị chứ.

Khoan đã.

Nếu như cô trực tiếp hỏi, có phải anh ghen tị không, Mạnh Hành Chu sẽ trả lời như thế nào?

Trong đầu Hạ Tang Tử đang có 2 người nói chuyện, nữ nói: "Anh chính là không thể nhìn thấy em nói chuyện với nam sinh khác, cho nên mới biến bóng rổ thành tình, anh nói, anh có phải ghen tị hay không?"

Nam trả lời: "Ông đây mà ghen sao? Ông đây cho dù có ăn phân cũng sẽ không ăn giấm của em."

Nữ rít gào: "Vậy thì anh liền ăn đi, ăn thử một cái cho em xem, chứng minh là anh không ăn giấm của em đi."

Nam cũng rít gào, "Anh đây là luyện tiết ăn em, em chính là độc nhất vô nhị."

.....

Hạ Tang Tử ngay tức khắc: "....."

Đều một đoạn đối thoại đầy hương vị lung tung rối loạn.

Mạnh Hành nhìn cô đang nói một nửa đột nhiên xuất thần, biểu tình trên mặt có chút không thể diễn tả được, nhú mày hỏi: "Anh sẽ cái gì?"

Hạ Tang Tử phục hồi tinh thần, đẩy mạnh cái ý nghĩ đầy hương vị kia ra đầu, đứng đắn hỏi: "Ba tuổi, không lẽ tư tưởng anh lỗi thời như vậy chứ, chắc không phải do uống nhiều nước khổ qua chứ?"

Mạnh Hành Chu không theo kịp suy nghĩ của cô, "Nước khổ qua?"

Chương Tư Hoán vừa mới bước đến, Chung Tuệ thấy cậu ta, theo bản năng tránh về phía Hạ Tang Tử, Hạ Tang Tử khẽ nhếch cằm, trả lời: "Lần trước anh Tư Hoán nói anh tính lãnh đạm."

Mạnh Hành Chu: "....."

Chương Tư Hoán không nghe thấy hai người nói cái gì, đi ngang qua chỉ cảm thấy đối diện với từng đợt khí lạnh, cậu ta rất hợp tình hình mà hắt xì 2 cái, nhìn trời ưu sầu cảm thán: "Đẹp trai quá cũng là cái tội, cả ngày không duyên cớ lại làm giai nhân nhớ mong."

"....."

Toàn trường rơi vào mê cung yên tĩnh.

Nhưng thật ra Chung Tuệ, thấy Chương Tư Hoán tới, lấy hết can đảm đi tới, giọng nhỏ như ruồi muỗi: "Bạn học học này, lần lần trước, thật thật ngại quá....."

Chương Tư Hoán còn chưa làm bộ làm tịch, trên đường đã bị quấy rầy, thấy Chung Tuệ có chút quen mắt, "Em gái, em nói gì thế?"

Chung Tuệ nghẹn đỏ mặt, "Tôi không phải em gái anh...."

Mạnh Hành Chu nhìn thấy Chương Tư Hoán liền bực, ném quả bóng rổ trên tay cho cậu ta, lúc đi ngang qua, còn lạnh buốt nói: "Nói cậu không biết xấu hổ."

Bị mấy chữ kích thích, Chương Tư Hoán nhớ tới Chung Tuệ, trên tay ôm quả bóng rổ, cúi đầu nhìn mắt cô ấy, vẻ mặt hài hước: "Được nha, em gái này, lần trước mắng anh, tính toán xin lỗi thế nào đây?"

Chung Tuệ đứng thẳng người, một bộ dáng tùy ý xử lý: "Anh muốn làm gì cũng được."

Chương Tư Hoán huýt sáo một cái, càng thêm vẻ không đứng đắn, "Thứ sáu thi đấu, em tới cổ vũ cho anh đi, chúng ta liền nối lại tình xưa."

"....."

Hạ Tang Tử nhìn không được nữa, kéo tay Chung Tuệ qua, "Các anh tập luyện đi, hẹn gặp lại."

Chương Tư Hoán gật đầu, không quên thay anh em mình tạo cảm giác tồn tại, "Tang muội muội, thứ sáu cũng nhớ đến nhé, bằng không người nào đó không đứng dậy.....Ai da mẹ nó."

Còn chưa nói xong, mông Chương Tư Hoán đã bị đập trúng, cậu ta che mông lại, nhảy dựng lên, quay qua khởi xướng: "Hành Chu huynh, đá người đừng đá dít, cậu làm vậy sẽ mất tứ diện."

"Lăn."

"Được, tứ diện đây, Hành Chu huynh, cậu tránh ra đi, đừng để hào quang của tứ diện làm chói mắt."

"...."

Mạnh Hành Chu không thèm quay đầu, bước chân ngày càng nhanh.

Chương Tư Hoán cất bước đuổi theo, tạo dáng ông a ông ọ, động tác phóng đại làm người ta bật cười, giống như một con gà mái vội vàng về tổ.

Chung Tuệ nhìn hình thức ở chung của hai người đó đúng kì quái, cảm thán với Hạ Tang Tử, "Quan hệ của nam sinh bây giờ, đều là như vậy sao?"

Hạ Tang Tử cũng không rõ, "Có lẽ vậy."

Còn câu Hạ Tang Tử chưa nói, kì thật Chương Tư Hoán rất lợi hại.

Mạnh Hành Chu nhìn không dễ ở chung, kì thật rất khó, anh cùng với đám người ở đại viện kia, cho dù nhiều năm như vậy, quan hệ cũng không tốt lên được. Anh tích chữ như vàng, rất ít khi so đo với người khác, càng sẽ không như hôm nay đối người khác.

Có lẽ vì tính cách của Chương Tư Hoán khá cởi mở, ngay cả Mạnh Hành Chu cũng không biết ứng phó thế nào, thời gian trôi qua, cũng bị cậu ta bức cho đến lúc phải dậm chân.

Hạ Tang Tử nhấp môi cười, nghĩ lại biểu tình ăn mệt của Mạnh Hành Chu, vẫn cảm thấy thật sự thú vị.

Chờ đến thứ sáu, lớp 1 khoa lâm sàng vận khí không tốt, xếp cùng với mấy lớp khác, thể uỷ lúc đầu báo giờ gian trễ hơn, bọn họ chỉ có thể chờ lớp khác thi xong mới đến lớp mình.

Từ buổi sáng đến 3 giờ chiều, mới đến phiên lớp 1 lâm sàng.

Lòng của Hạ Tang Tử đã sớm bay đến sân bóng rổ, sốt ruột thi xong đi gặp Mạnh Hành Chu ở sân bóng, hôm nay chạy nhanh còn nhanh hơn đợt tập luyện lần trước 10 giây, đã đánh vỡ kỉ lục nhiều năm ở trường.

Mà Chung Tuệ, không phụ vào nỗ lực của học kì, mấy hạng mục đều đạt tiêu chuẩn, không bị rớt môn.

Thi xong, giáo viên thể dục vui vẻ ra mặt, lôi kéo Hạ Tang Tử trước mặt thầy giáo ở Quốc Phòng Đại, khoe khoang một trận, nói là Quân Y Đại tuyển được một Hoa Mộc Lan giới y học.

Hạ Tang Tử cười theo, cười đến lúc mặt căng cứng, vất vả chịu đựng đến lúc thầy giáo thả người, cùng Chung Tuệ chạy tới sân bóng rổ, hiệp đầu tiên đã bắt đầu được 10 phút.

Hai nữ sinh dùng sức chen vào đám người, chiếm vị trí đầu tiên, giương mắt nhìn trong nháy mắt, Mạnh Hành Chu vừa lúc ném vào 3 điểm, toàn trường đều hoan hô.

Hạ Tang Tử kích động nhảy căng lên, đôi tay đặt bên miệng, bắt chước mấy nữ sinh kia cùng hô, "Mạnh Hành Chu cố lên."

Với vô số giọng nói bên trong, như có cảm ứng, Mạnh Hành Chu kéo lấy vạt áo phía trước, lau sạch mồ hôi trên trán, nhắc chân chạy về phía rổ, chuẩn bị ném vào.

Xoay người trong nháy mắt, đối diện với ánh mắt của Hạ Tang Tử, bên miệng của Mạnh Hành Chu cười nhẹ.

Làm mấy nữ sinh xung quanh thét chói tai, lại một lần nữa mất khống chế, sân bóng đều vang tên Mạnh Hành Chu.

Hạ Tang Tử xem được hiệp đầu, Mạnh Hành Chu thường xuyên đánh bóng, khoảng cách điểm của hai đội từ 12 đã lên đến con số 30.

Nghỉ ngơi giữa trận, Hạ Tang Tử cầm chai nước của mình đã chuẩn bị, suy nghĩ xem có nên đi tìm Mạnh Hành Chu không.

Lúc này, một bóng người cao gầy đi ngang qua bên người cô, trên tay cũng cầm chai nước, chỉ là không đến chỗ Mạnh Hành Chu, mà là người thi đấu với bọn họ, học trưởng năm ba khoa máy tính.

Nửa hiệp đầu, học trưởng này biểu hiện không tồi, vào 2,3 điểm, chỉ là luôn bị Mạnh Hành Chu áp chế, đến lúc sau sắc mặt càng khó coi, lúc nhìn Mạnh Hành Chu đều mang theo lửa.

Hạ Tang Tử mới đầu cảm thấy nữ sinh kia có chút quen mắt, cho đến khi nghe người bên cạnh gọi tên Sở Ninh, mới nhớ ra.

Mấy tháng không gặp, Sở Ninh so với lúc huấn luyện ở bộ đội có chút ý vị nữ nhân hơn.

Nơi nào có nữ sinh thì không thiếu bát quái, Sở Ninh cầm chai nước đưa qua, đám người người một câu, ta một câu mà xôn xao.

"Lúc trước đều nói, sau khi Sở Ninh ở căn cứ bộ đội bị Mạnh Hành Chu cự tuyệt, không bao lâu đã cùng học trưởng năm ba ở bên nhau, tớ còn không tin."

"Có gì mà không tin, bọn họ là bạn học, lại nói vị học trưởng này cũng không tồi, ở bên nhau là chuyện bình thường."

"Ngày thường cũng không thấy Sở Ninh với học trưởng đi cùng nhau, hôm nay lại đưa nước tới, cậu nói là để cho ai xem?"

"Mạnh Hành Chu chứ ai, ai bảo anh ta lúc trước đặc tội người ta, hôm nay mới không có người đưa nước."

"Nhưng tớ nói thật, tớ cũng rất muốn đưa nha, nhưng chắc chắn anh ta sẽ không nhận đâu, hơn nữa đối diện là Sở Ninh, tớ không muốn tự tìm phiền phức cho chính mình."

"Đúng vậy, Mạnh Hành Chu là người chỉ có thể đứng từ xa nhìn, nhưng nhìn thế này, cảm thấy anh ta có chút đáng thương."

"Mạnh Hành Chu ở đó chắc không hối hận chứ? Trường hợp này quá xấu hổ, tớ không đành lòng xem."

.....

Hạ Tang Tử bắn khoản do dự, bị mấy tiếng nghị luận này tẩy rửa sạch sẽ. Không chỉ vậy, trong lòng còn nổi lửa, trực tiếp bùng lên, muốn đập cũng đập không được.

Cái gì hối hận, cái gì xấu hổ, cái gì đáng thương.

Tất cả đều là đánh rắm.

Khi nào người mà cô che chở, lại có thể để người khác lăm mồm xen vào?

Hạ Tang Tử cười khẽ một chút, trên mặt đầy khinh thường, cô ngẩng đầu ưỡn ngực, cầm nước, mắt nhìn thẳng đi qua đám nữ sinh, đến khu nghỉ ngơi.

Vừa rồi mấy nữ sinh còn đứng bên cạnh cô nghị luận, thấy Hạ Tang Tử đi lên, một bộ dáng xem kịch vui mà nhìn, tựa hồ như đợi cô ăn đing xấu mặt.

Chung Tuệ ở bên cạnh nhìn không được, nhưng không biết phải nói gì, chỉ có thể trừng mắt mấy nữ sinh đó.

Một nữ sinh chú ý tới, không nhịn được liền hỏi, "Bạn học, cậu làm gì thế, chúng tôi chọc gì cậu à?"

Ánh mắt Chung Tuệ không thay đổi, ngoài miệng thì nghiêm trang nói dối, "Không có, đôi mắt tôi trời sinh đã vậy rồi, cứ thích trừng mắt mấy người xấu đó."

"....."

Mạnh Hành Chu tựa lưng ngồi vào ghế, không thèm để ý mọi thứ xung quanh, trong đầu đang suy nghĩ làm thế nào để nửa hiệp sau ghiền nát đám người năm ba kia.

Anh khom lưng lấy cái hộp bên chân ra, cầm một chai nước, đang muốn vặn ra, Hạ Tang Tử đã giành trước một bước, đưa chai nước trên tay cho anh, miệng lưỡi thân mật, "Thân ái, uống cái này, em đặc biệt mang cho anh.

"?"

Mạnh Hành Chu bị viên đạn bọc đường này bắn trúng, có chút giật mình.

Mấy ánh mắt xem kịch vui vừa rồi, nghe thấy mấy lời này, tất cả đều là sững sốt, tiếng nghị luận xung quanh yên tĩnh dừng vài giây, ngay cả Sở Ninh đang bận ân ái cùng học trưởng bên cạnh cũng nhìn qua.

Có sự cảm dỗ, có tò mò, tất nhiên nhiều hơn là sự không phục của mấy nữ sinh đó.

Mạnh Hành Chu chần chờ vài giây, hiểu được ý của Hạ Tang Tử, ánh mắt trở nên ghiền ngấm.

Tuy không để lộ vui vẻ ra ngoài, động tác thân thể lại bán đứng vẻ đăm nhiên trên mặt anh.

Mạnh Hành Chu giơ tay muốn lấy chai nước, không ngờ, tay vừa đến bên hông, người đối diện lại rút tay cầm chai nước lại.

Nếu nói là bức mình, không bằng nói là ve vãn đánh yêu của mấy người yêu nhau.

Hạ Tang Tử đúng là học được ra dáng ra hình, đưa chai nước đến bên miệng, ý tứ không quá rõ ràng, "Anh không muốn uống thì thôi, em uống."

Hạ Tang Tử cũng không rót, chỉ uống một ngụm nhỏ, dư quang đánh giá xung quanh, thấy không sai biệt lắm, xoay người muốn đi.

Không ngờ Mạnh Hành Chu hoàn toàn phối hợp với diễn xuất của cô, từ phía sau giữ chặt tay cô, cánh tay dùng sức, kéo cô ngồi lên đùi mình, lấy nước trên tay của cô, là chai nước cô vừa uống qua, không chút để ý mà uống, hầu kết cử động vài cái, chai nước liền trống không.

Không biết là nước hay là mồ hôi, dọc theo cổ Mạnh Hành Chu chảy xuống, bộ đồng phục bóng rổ màu đen bó sát làn da, phác họa đường cong của cơ thể.

Hạ Tang Tử nắm nắp chai, có chút kinh ngạc khi Mạnh Hành Chu uống cái chai mà cô đã uống rồi. Huống chi bây giờ ngồi trên đùi anh, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, trong khoảng thời gian ngắn, cô cũng không biết nói gì cho được.

Ánh mắt của Mạnh Hành Chu khẽ nhúc nhích, anh đưa chai rỗng trên tay vứt vào thùng rác phía sau, một lần là trúng.

Trọng tài bên kia thổi còi, hiệp sau sắp bắt đầu.

Mạnh Hành Chu đứng dậy, Hạ Tang Tử còn chưa phản ứng lại, đã bị anh đè bả vai lại, ngồi ở vị trí vừa rồi. Anh cởi áo khoác ra, tự nhiên mà đặt trên đùi của Hạ Tang Tử.

Cử chỉ thân mật này, làm mọi người mở rộng tầm mắt.

Hạ Tang Tử ngẩng đầu, đâm vào đồng tử đen nhánh của anh, thấy khuôn mặt kinh ngạc của chính mình, lại cuống quýt cúi đầu xuống.

Trên áo khoác còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Mạnh Hành Chu, mùi hương bạc hà thâm nhập vào mũi làm cô hoảng hốt, có chút không phân rõ đâu là diễn kịch, đâu là hiện thực.

Đuôi mắt của Mạnh Hành Chu giơ lên, chạy hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Sân bóng rổ âm ỉ, thanh âm của thiếu niên lại lạnh băng, trầm thấp mà dứt quãng, lại trở nên rõ ràng khi rơi vào tai cô.

"Em ngồi ở kia, nhìn anh thẳng."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thiếu

Chương bị set pass, sẽ update sau.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mặt trời ngã về chiều Tây, chiều muộn tới, khảng khái mà đưa ánh chiều tà cho sân bóng, mặt đất được đắp lên một tầng sáng lười biếng.

Cuồng nhiệt thi đấu còn chưa tan hết, một ít bạn học lôi kéo bạn cùng lớp đi hưởng ngoài sân bóng, tốp năm tốp ba tụ tập bên nhau, còn thảo luận thời khắc xuất sắc vừa rồi.

Hạ Tang Tử không bước vào sự cuồng nhiệt này.

Khu nghỉ ngơi có mái che, che mưa tránh nắng, sau lưng Hạ Tang Tử là một mảnh vui vẻ, chiều hôm nồng đậm, Mạnh Hành Chu đứng ở bóng râm phía trước cô, tất cả ồn ào náo nhiệt như không có quan hệ với anh.

Hạ Tang Tử kinh ngạc bản thân mình thế nhưng lúc này vẫn còn sót lại lí trí, ở trong đầu, không ngừng lặp lại bốn chữ: Một vừa hai phải.

Hạ Tang Tử ngẩng đầu, nhìn đôi mắt của anh.

Mới vừa vận động xong, trên Thái Dương của anh đều là mồ hôi, theo hình dáng gương mặt rơi xuống trên đất, áo bóng rổ bị thấm ướt đầm, kề sát ngực, theo hô hấp của anh mà phập phồng. Anh đứng ở chỗ tối, đồng tử sâu và đen, lại giống như đáy hồ nguyệt, thanh triệt sáng ngời.

Nhưng hoa trong gương, trăng trong nước (*), không trung lâu các tái mỹ diệu, chung quy cũng là một hồi mộng.

(*) những thứ tốt đẹp có thể ngắm nhìn và cảm nhận nhưng lại không thể chạm vào.

Hạ Tang Tử cầm cổ tay của Mạnh Hành Chu, rời khỏi lòng bàn tay của anh, vẫn là giọng điệu như chơi trò ve vãn vừa rồi với anh, "Ba tuổi, kỹ thuật diễn của anh còn khá tốt, học ở trường Quân đội đúng là nhân tài không được trọng dụng mà."

Lòng bàn tay của Mạnh Hành Chu vẫn còn mùi hương sữa tắm trên người cô.

Anh khom lưng, dùng một bàn tay khác, từ chỗ ngồi bên cạnh thùng giấy, lấy ra một bình nước.

"Đội bóng rổ buổi tối liên hoan, em tới không?"

Nếu là bình thường, Hạ Tang Tử khẳng định sẽ đi.

Nhưng hôm nay cô lại từ chối, còn thay đổi sắc mặt, vì chính mình tìm một cái cớ thích hợp, "Em hẹn với bạn học đi thư viện rồi."

Mạnh Hành Chu rũ mắt, vịn nắp bình uống hai ngụm nước, "Được, ngày mai anh đến tìm em."

Hạ Tang Tử nhìn thấy Chương Tư Hoán được hai đội viên nâng dậy, định đưa đi phòng y tế, đưa quần áo trên tay cho anh, "Anh đến xem sao, anh ấy giống như bị nặng lắm."

Mạnh Hành Chu đặt chai nước một bên, cầm lấy quần áo, "Ừ" một tiếng, mặc áo khoác vào trong ba giây, nhấc chân liền chạy đi.

Hạ Tang Tử thu hồi cảm xúc, ở sân bóng một hồi cũng không thấy Chung Tuệ đâu.

Thi thể dục xong lại chạy qua đây xem bóng, điện thoại cũng không mang theo, Hạ Tang Tử tìm không thấy người, chỉ có thể đi về trước.

Đi ra sân bóng, còn chưa đi đến đường cây xanh, lại gặp mặt cùng oan gia ngõ hẹp Sở Ninh.

Từ lần đầu gặp mặt, Sở Ninh bắt đầu có địch ý với cô, liền đối con người Hạ Tang Tử, không có bất kì hảo cảm nào.

Sau vài lần ăn Tết, tuy rằng chưa có cãi nhau, nhưng Sở Ninh và Hạ Tang Tử cũng coi như đã kết mối thâm thù.

Người ta thật sự đi tới, đứng thẳng trước mặt chắn, Hạ Tang Tử cũng không thể coi như không thấy, ý tứ của người này cực kì rõ ràng rồi.

Tôi, chính là đang chờ cô đấy.

Con này này từ cổng trường nhất định phải đi qua, Hạ Tang Tử không sợ Sở Ninh giở thủ đoạn nhỏ ra, cô từng bước đi qua, đứng trước mặt Sở Ninh, cười như không, "Huấn luyện viên Sở, đã lâu không gặp."

Sở Ninh cúi đầu cười ra tiếng, có chút châm chọc, "Cô mỗi lần đều có thể làm ra những việc tôi không thể tưởng tượng được, Hạ Tang Tử, cô rất lợi hại."

"Là do cô nghĩ quá ít thôi." Ý cười của Hạ Tang Tử không giảm, như đang nói chuyện với người bạn cũ, "Hoặc là nói, cô nghĩ mọi chuyện hơi đơn giản rồi."

Sở Ninh nhớ đến mấy việc lúc trước làm mình mất mặt, trên mặt hiện lên vẻ tức giận, "Cô đừng có đắc ý, không phải chuyện gì cũng theo ý cô đâu."

Hạ Tang Tử tiếp tục cười, "Tất nhiên rồi, tôi cũng chẳng phải thần tiên."

Sở Ninh tự biết nói không lại cô, không cùng nói về chuyện này nữa, vừa đổi đề tài, lại hỏi: "Cô và Mạnh Hành Chu chính là gặp dịp thì chơi?"

Hạ Tang Tử nói, "Tôi tuổi còn nhỏ, không hiểu gặp dịp thì chơi có nghĩa gì."

"Chính là chơi đùa với cô thôi." Sở Ninh cười nhạo một tiếng, "Hôm nay có thể là cô, ngày mai có thể là người khác."

Hạ Tang Tử khoa trương "Nga" một tiếng, làm ra bộ dáng như bùng tình, trả lời: "Chúng ta vẫn là không giống nhau."

Sở Ninh nhìn cô, "Cái gì?"

Hạ Tang Tử cười đến vô hại, nhưng chữ nào cũng độc, "Giống như cô nói, hôm nay có thể là tôi, mai có thể là người khác, nhưng cho dù bao lâu, cũng không tới phiên huấn luyện Sở cô nha."

Lời này thành công chọc giận Sở Ninh, cô ta cắn răng gào tên cô, "Hạ Tang Tử, cô có giỏi thì lặp lại lần nữa xem."

"Tôi không rõ cô ở đây chờ riêng tôi làm gì, chờ tôi chế nhạo sao? Hay là muốn chờ tôi chọc cho bực, để xúc tiến tuần hoàn máu của cô." =))))

Mồm mép Hạ Tang Tử nhanh nhẹn, căn bản không cho Sở Ninh cơ hội cãi lại, "Nhưng tôi nói với cô, tức giận hại thân thể, còn dễ dàng để nể nhân, huấn luyện Sở phải nên học bảo dưỡng bản thân mới đúng. Còn mấy chuyện khác, tôi cảm thấy cô cứ yên tâm, nếu không phải đồ vật của cô, cả đời cũng không phải của cô, hà tất lại so đo với chính mình? Tôi nói có phải rất có đạo lý không?"

Sở Ninh nhìn chăm chăm cô, bị chọc tức không nhẹ.

"Tôi chống mắt lên xem cô và Mạnh Hành Chu có thể ở bên nhau bao lâu."

Hạ Tang Tử cười càng vui vẻ, không nói nữa, xoay người bỏ đi.

Chung Tuệ về ký túc xá sớm hơn Hạ Tang Tử, nghe thấy tiếng mở cửa, cô ấy cất chai thuốc sát trùng Povidone-iodine (**) bỏ vào trong ngăn kéo, nói với Hạ Tang Tử, "Tớ tưởng cậu đi ăn cơm với Mạnh Hành Chu, nên về trước."

"Đội bóng rổ của họ liên hoan, tớ không nghĩ sẽ đi."

Hạ Tang Tử kéo ghế ra ngồi, hồi tưởng lại mấy lời lúc nãy nói với Sở Ninh, liền nhin không được cười nhạt.

Ai nói chiếm tiện nghi ngoài miệng không có lời, rõ ràng là rất tốt, có thể làm cô vui vẻ cả tuần.

Chung Tuệ nhìn vẻ mặt của cô, không biết nghĩ tới cái gì, che miệng cười nhạt.

Hạ Tang Tử quay đầu nhìn cô, khó hiểu hỏi: "Cậu cười cái gì?"

Chung Tuệ không đầu không đuôi trả lời, "Cậu thích anh ấy."

Hạ Tang Tử ngẩn ra, hiểu ra Chung Tuệ đang nói ai, không có phủ nhận, thoải mái hào phóng thừa nhận, "Rõ ràng như vậy sao?"

"Người khác thì tớ không biết." Chung Tuệ đi tới, ngồi xuống bên người Hạ Tang Tử, chỉ vào 2 mắt của mình, "Từ trước mẹ tớ nhìn ánh mắt bố tớ, giống như cậu nhìn Mạnh Hành Chu vậy, bên trong đều là ấm áp."

Hạ Tang Tử che mặt lại, không quá tin tưởng, "Thật hay giả?"

"Thật, người khác không phải nói, giống như cảm mạo vậy, giấu cũng giấu không được."

Hạ Tang Tử dừng một chút, nhớ tới ở sân thể dục lúc này Mạnh Hành Chu từng nói, ma xui quỷ khiến lại hỏi, "Thế trong mắt anh ấy có giống tớ không?"

Cái này Chung Tuệ đáp không được, chỉ có thể lắc đầu, "Tớ không hiểu anh ấy, không bằng cậu tự hỏi bản thân đi."

"Tớ nhìn không ra." Hạ Tang Tử buông tay, ghé vào bàn sách, vươn ngón tay chọc con rối gỗ mà Mạnh Hành Chu đưa cho cô (***), cô than nhẹ, "Tớ lớn lên cùng anh ấy, quen biết đã nhiều năm, quá quen thuộc."

(***) xem lại chương 14 nhé!!!

Chung Tuệ càng nghe càng hồ đồ, "Quen thuộc không tốt sao?"

"Càng quen thuộc, nhìn anh ấy sẽ giống như nhìn thấy bóng dáng mình vậy."

"Bóng dáng?"

"Cậu cảm thấy anh ấy thích cậu, vậy anh ấy chính là thích. Nhưng cái ý niệm này chỉ cần 0.01, nếu cậu nghĩ anh ấy không thích cậu, sẽ lập tức mất."

Chung Tuệ cái hiểu cái không, đầu óc không chạy vòng như thế, theo bản năng nói: "Vậy cậu tự hỏi anh ấy đi."

"Tớ cảm thấy anh ấy cũng không biết."

Hạ Tang Tử thu ngón tay về, thả con rối laki, không thể nói là mất mát hay phiền muộn, "Con người anh ấy a, luôn cho người khác cái loại cảm giác vĩnh viễn không động tâm."

Kì nghỉ Tết Nguyên Đán qua đi, các chương trình học chuẩn bị kết khoá, cả trường bị sự khẩn trương của thi cuối kì bao trùm.

Thành tích của Hạ Tang Tử không tệ, nhưng nhân tài ở Quân Y Đại xuất hiện lớp lớp, cô cũng không dám thiếu cảnh giác, mỗi ngày cùng Chung Tuệ đi sớm về trễ, đến thư viện ôn tập.

Thời gian nghỉ ngơi của Quốc Phòng Đại trễ hơn mấy ngày so với Quân Y Đại, lúc Hạ Tang Tử mua vé máy bay có hỏi qua Mạnh Hành Chu, có muốn cô chờ anh rồi cùng về hay không.

Cô cho rằng Mạnh Hành Chu sẽ lạnh lùng bảo không, ai dè sau khi cúp máy, không đến 1 phút đã chuyển qua 2 ngàn, vênh váo như địa chủ nói, "Sao cũng được, anh bao."

Hạ Tang Tử: "....."

Anh sao cũng được cái gì chứ, tiền cũng đã gửi, cô còn từ chối rồi ôm khoản tiền chạy lấy người được sao!

Hạ Tang Tử bội phục sát đất Mạnh Hành Chu, rốt cuộc làm người như vậy, có thể cách xa đến trình độ này cũng coi như cực kì không dễ dàng.

Thi xong môn chuyên ngành cuối cùng, Hạ Tang Tử cuối cùng cũng thư giãn được.

Chung Tuệ là người địa phương, trong nhà có mẹ và ông bà sức khoẻ đều không tốt lắm, cô ấy thi xong liền mua vé về quê trong ngày.

Triệu Nhiễm Nhiễm và Chu Xảo Tịch cũng không ở lâu, qua nửa ngày, ký túc xá cũng chỉ còn lại mình Hạ Tang Tử.

Cô nhàn đến chán, chỉ có thể gọi điện thoại hẹn Mạnh Hành Chu đi ăn cơm.

Hai người hẹn nhau trước cổng trường, Hạ Tang Tử thay quần áo rồi ra cửa, nửa đường lại nhận được điện thoại của Mạnh Hành Du, cô sợ đông lạnh tay, nên lấy tai nghe từ trong túi ra, mới nhận cuộc gọi.

"Du Du, chuyện gì thế?"

Mạnh Hành Du còn đang ở trường học tiết tự học buổi tối, chắc đang là giờ tan học, nghe có chút ồn, giọng nói của cô ấy lại hưng phấn, "Tang Diễm Diễm, tớ bấm ngón tay tính toán, hôm nay có phải cậu được nghỉ không?"

"Đúng vậy."

"Cậu xuống máy bay rồi sao? Chút nữa 9:30 cậu tới đón tớ tan học nha, chúng ta đi ăn BBQ đi, tớ mời."

Hạ Tang Tử lúc này mới nhớ mình đã quên nói với Mạnh Hành Du trở về trễ.

"Tớ chờ anh cậu thi xong rồi cùng về, chỉ còn mấy ngày thôi."

Mạnh Hành Du vừa nghe liền không vui, ở đầu bên kia nháo lên.

"Tang Diễm Diễm, sao cậu lại trọng sắc khinh bạn. Cậu mỗi ngày nhìn gương mặt của anh tớ còn không đủ sao? Cậu không nhớ tớ sao? Chúng ta đã thật lâu thật lâu chưa gặp nhau mà, cậu chẳng lẽ không nghĩ lập tức mua vé máy bay, bồ nhào vào lòng tớ sao?"

Hạ Tang Tử bị cô chọc cười, thành linh đã đến trước cổng trường, cô thấy Mạnh Hành Chu đi tới, chuẩn bị cúp điện thoại, "Được, tớ đi ăn cơm đây, trở về lại nói tiếp, tớ mời cậu ăn BBQ được không?"

"Không được, tớ có cảm xúc đấy." Mạnh Hành Du thở phì phò, hừ một tiếng, hỏi: "Lại ăn cơm với anh tớ?"

Hạ Tang Tử đi đến bên người Mạnh Hành Chu, cũng không kiêng dè, tiếp tục nói: "Đúng vậy, chúng tớ đi ăn lẩu, không phải cậu phải đi học sao?"

Mạnh Hành Du hận không thể chui vào điện thoại mà bắt Hạ Tang Tử đi: "Cậu thật quá đáng, không được cúp điện thoại, thế nhưng lại vì anh tớ mà vứt bỏ tớ, tình chị em của chúng ta chẳng lẽ còn kém một tên đàn ông thúì sao?"

Hạ Tang Tử giảm âm lượng tai nghe xuống, uyển chuyển nhắc nhở cô ấy, "Anh cậu đang bên cạnh đấy."

Mạnh Hành Du quả nhiên thành thật không ít, nhưng chưa có ý định từ bỏ, cô ấy nhìn 4 phía, không ai chú ý cô ấy đang gọi điện, thả nhẹ giọng, nói: "Tang Điềm Điềm, mai cậu trở về đi, anh tớ ngày nào cũng gặp được mà. Cậu về rồi tớ dẫn cậu đi xem mỹ nhân, cậu tuyệt đối tuyệt đối sẽ không hối hận."

Hạ Tang Tử ngửi được mùi bát quái, nhưng có Mạnh Hành Chu muội khổng ở bên cạnh, cô cũng không thể trực tiếp hỏi, châm chọc vài giây, chỉ nói: "Trể mấy ngày không được sao?"

Mạnh Hành Du cự tuyệt, "Không được, ngày một chúng tớ được nghỉ rồi, cậu khai giảng lại sớm hơn tớ, ngày mai không nhìn thì khỏi thấy mỹ nhân."

Mạnh Hành Du tuy có nghịch ngợm, nhưng cứ giục cô về như vậy vẫn là lần đầu.

Hạ Tang Tử thật sự không thể nghĩ được lí do từ chối đứng đắn là gì, huống chi cô cũng muốn nhìn một chút, có thể làm Mạnh Hành Du khen

không ngớt, không biết là ai, trông như thế nào, vì thế sửa miệng: "VẬY được rồi, ngày mai tớ về."

"Yêu cậu, cực cưng của tớ, cậu muốn ánh trăng ngôi sao gì, Du gia cũng hái cho cậu."

"Được, mai gặp."

Hạ Tang Tử bật cười, cúp điện thoại xong, còn chưa nói gì, người bên cạnh đã có áp suất thấp, giống như đang bay hơi: "Em đây là muốn thả bỏ câu của anh?" (****)

(****) ý kiểu cho leo cây á ~~

"Du Du kêu em trở về, không từ chối được." Hạ Tang Tử nắm hai tay lại, làm ra dáng vẻ năn nỉ, "Xin lỗi xin lỗi, ba tuổi anh đừng giận nhé."

Mạnh Hành Du liếc mắt, "Con bé kêu em về làm gì?"

Hạ Tang Tử đương nhiên không thể nói bởi vì Mạnh Hành Du xuân tâm mạnh động, muốn đưa cô đi xem mỹ nhân.

Nếu là vậy, ngày mai người đầu tiên trở về chính là Mạnh Hành Chu.

Trong đầu Hạ Tang Tử xoay chuyển mấy suy nghĩ, quyết định hy sinh cái tôi để đạt được thành tựu tập thể, cố nói dối, "Thừa dịp thanh xuân còn xanh tươi, trở về bắt lấy cái đuôi yêu sớm."

"....."

Vừa nói xong, Hạ Tang Tử cảm giác áp suất của người bên cạnh càng thấp, boom một tiếng nổ mạnh.

Mạnh Hành Chu lí giải cả câu nói của Hạ Tang Tử, cuối cùng cũng cho ra một đáp án trí mạng.

"Hoá ra em vì người đàn ông khác mà thả bỏ câu của anh."

(**) Thuốc sát trùng Povidone-iodone

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lúc sau, cả buổi ăn cơm chiều, Hạ Tang Tử phải trích thời gian giải thích với Mạnh Hành Chu, câu nói kia chỉ là giỡn mà thôi.

Nhưng Mạnh Hành Chu là một nhân tài ưu tú tự tin, rất khó để bác bỏ phân tích và kết luận của chính mình.

Vì thế trận biện luận về "Hạ Tang Tử rốt cuộc có muốn yêu sớm", cuối cùng tuyến thủ Mạnh Hành Chu bỏ quyền, cả mặt đen thui, từ chối giải thích, phải tay không mang theo khói bụi rời đi, tuyên bố kết thúc.

Hạ Tang Tử trở lại ký túc xá, mở máy tính để xem vé máy bay cho ngày mai, chỗ ngồi chỉ còn lại khoang hạng nhất, trùng ngay kì nghỉ, lại không mua vé trước, giá cả còn mắc hơn nữa.

Hạ Tang Tử trước tiên kiểm tra tài khoản, tiền còn chưa vào, thường thì tiền dư trong thẻ của cô được giữ ở mức cố định, có thể sẽ không đủ mua vé khoang hạng nhất.

Mắt thấy số vé máy bay không còn dư nhiều, Hạ Tang Tử nhìn màn hình lâm vào trầm tư.

Cô nên lựa chọn kéo dài thời gian về Nguyên Thành cho Mạnh Hành Chu leo cây, hay là mượn anh tiền để mua vé máy bay về Nguyên Thành xem mỹ nhân đây.

Một bên là tình chị em cùng mỹ nhân trong lời đồn, một bên là tình hữu nghị đang bên bờ vực.

Đúng là lựa chọn khó khăn, nếu không thể lưỡng toàn, vậy.....

Vậy phá vỡ hết đi.

Lòng Hạ Tang Tử quyết định, gọi điện cho Mạnh Hành Chu, đáng thương vô cùng nói, "Ba tuổi, tiền trong tài khoản của em không xứng tên họ với khoang hạng nhất."

Mạnh Hành Chu hừ một tiếng, một chữ cùn chưa nói.

Hạ Tang Tử thấy chiêu này sử dụng không được, thay đổi cách khác: "Ba tuổi, anh nhìn ánh trăng đêm nay, có giống một tấm vé khoang hạng nhất không?"

"Giống bồ câu." Không biết có phải do tín hiệu không tốt không, giọng trong microphone lúc cao lúc thấp, nghe có chút nghiêng răng nghiêng lợi, "Còn mẹ nó là công (*) nữa."

(*) là đực í. Ý anh bảo chị cho anh leo cây, rồi còn đi với thằng khác =))))))

Vé máy bay trước mặt, tự tôn tự trọng đều là vật ngoài thân, Hạ Tang Tử cực kì phối hợp, chân thành nói: "Đúng vậy, giống bồ câu, ánh trăng đêm nay gọi là ánh trăng bồ câu công."

"....."

Người trong ký túc xá, không biết khi nào đã dừng đọc sách, một đám ngồi nghiêm chỉnh, vãn tai lên, trên mặt viết hai chữ.

Tám, chuyện.

Mạnh Hành Chu mắng thầm một tiếng, buông bút, cầm điện thoại ra khỏi ký túc xá, đề giọng xuống: "Em không chỉ vì một người đàn ông mà thả bồ câu của anh, còn bắt anh bỏ tiền để đưa em đi?"

Giọng nói của Hạ Tang Tử, nghe có vẻ như có cảm giác tự hào, "Nhìn chung, vòng bạn bè của em, chỉ có mình anh có loại tài lực này."

Mạnh Hành Chu đại khái đã tức đến cảnh giới nhất định rồi, hiện tại lại muốn cười, "Anh có chỗ gì tốt?"

"Anh sẽ không mua cho em đâu."

Hạ Tang Tử trầm mặc vài giây, cũng không thật sự nghĩ ra được tốt cái gì, cuối cùng cẩn thận hỏi: "Nếu không, ngày mai em chụp hình và quay video, cho anh xem mỹ nhân?"

Chỉ nghe đầu bên kia an tĩnh không một tiếng thở, sau đó truyền đến một trận, "Tít tít tít....."

"....."

Thôi, xong đời, đi tong rồi.

Mạnh Hành Chu ôm nguyên khuôn mặt đen thui đi ra ngoài, sau khi nói chuyện điện thoại xong, lại ôm cái khuôn mặt đen đó trở lại.

Chương Tư Hoán là tráng sĩ duy nhất trong đám ở ký túc xá dám chạm vào lão hổ: "Hành Chu huynh, tớ nói cậu nghe, lúc này cậu cứ xin lỗi là được rồi, từ xưa đến nay....."

Chỉ thấy đối diện bay tới cuốn sách, Chương Tư Hoán lập tức trốn vào bên cạnh, sợ bóng sợ gió một hồi, lại che miệng mình, thức thối nói: "Quấy rầy rồi, bạn tốt Tư Hoán của cậu đã bế mạch rồi."

Mạnh Hành Chu nhìn sách cũng không đọc vào, anh nhìn điện thoại phát ngốc, cách vài giây liền mở khoá, nhìn xem Hạ Tang Tử có nhắn tin tới giải hoà không.

Còn chưa nhắn? Chẳng lẽ chờ anh nhắn sao? Rõ ràng là cô cho anh leo cây.

Leo cây thì thôi đi, còn lại vì một tên đàn ông thúi, một tên đàn ông thúi thì cũng thôi đi, còn muốn tiêu tiền của anh?

Thôi đi, trọng điểm đều con mẹ nó không phải mấy cái này.

Lại nói tiếp, anh cũng không có lí do gì để cản Hạ Tang Tử chạy về phía xuân tâm nảy mầm của nhân sinh, nhưng mấy cái việc ngốc này có phải chạy trật đường rồi không.

Chạy nơi nào đấy, chạy về phía anh đây này.

Đại não rít gào của họ Mạnh truyền qua sóng âm của điện thoại, màn hình điện thoại sáng lên, sau đó lại tối đi, Mạnh Hành Chu như bị bản thân chọc điên, cuối cùng ném điện thoại một bên, đi vào phòng tắm.

Mới vừa đứng lên, điện thoại có tin nhắn mới.

Người trong ký túc xá chỉ thấy anh ngày thường, dù cho Thái Sơn có sập trước mặt cũng lãnh đạm như cũ, trong lúc điện thoại sáng lên trong nháy mắt, cơ hồ lấy vận tốc ánh sáng chạy đến mép giường, cầm điện thoại lên, trên mặt không lộ vui buồn, nhưng trong mắt lại phát sáng.

Giống như lúc còn nhỏ, một người tránh một chỗ hờn giận, lúc này rốt cuộc chờ được người khác tới dỗ, cái loại kiêu ngạo "Xem ra em vẫn tới dỗ anh, biết anh quan trọng rồi chứ, nhưng anh rất khó dỗ đấy".

Mạnh Hành Chu trong vài giây, đã nảy ra cả trăm loại phương thức giải hoà của Hạ Tang Tử trong đầu, trong nháy mắt mở tin nhắn, một chậu nước lạnh gội từ đầu xuống chân.

"Du Du giúp em mua vé rồi, ba tuổi anh không cần cho em vay tiền đâu, gặp ở Nguyễn Thành nhé, thi tốt."

"....."

Làm tốt lắm.

Mạnh Hành Du, em thật sự làm rất tốt.

Mạnh Hành Du không chỉ mua vé máy bay khoang hạng nhất, còn dùng xe chuyên đón đưa xa hoa đến sân bay phục vụ.

Nếu không phải buổi sáng cô ấy có buổi thi cuối kì, sợ là đã gậy án ở lớp học để chơi điện thoại rồi, theo dõi thời gian của Tô Khả Tây sát sao, cả đường nhắn tin hỏi han, cho đến khi cô đặt chân đến đất Nguyễn Thành.

Hạ Tang Tử vốn dĩ tính về nhà cất hành lí trước, nhưng tài xế nói Mạnh Hành Du đã an bài hết rồi.

Có người đem hành lí cô về, hơn nữa còn báo cho 2 người lớn trong nhà là giữa trưa cô không về ăn cơm, cô bây giờ cứ đi cao trung tìm Mạnh Hành Du là được.

Lúc đến cổng trường số Năm của Nguyễn Thành, vừa lúc môn thi cuối cùng xong.

Hạ Tang Tử ở cổng trường đợi vài phút, liền thấy Mạnh Hành Du chạy từ khu dạy học ra, dang hai tay, nhiệt tình ôm lấy cô.

Tuy Hạ Tang Tử có chuẩn bị, cũng bị cái ôm mãnh liệt của Mạnh Hành Du phải lùi lại hai bước.

Mạnh Hành Du ôm lấy eo của Hạ Tang Tử, dùng sức làm nũng, "Tang Điềm Điềm, cậu chờ lâu chưa? Tớ bảo nộp bài trước mà giáo viên giám thị không cho, làm tớ ghen muốn chết."

Hạ Tang Tử sờ đầu cô ấy, "Không lâu, có vài phút, cậu thi thế nào?"

Mạnh Hành Du buông Hạ Tang Tử ra, cầm tay cô đi về phía nhà ăn, "Đừng nói nữa, đời này tớ không đội trời chung với sử địa, không thể nào chống đỡ được, đúng là không sống được mà."

Thành tích Mạnh Hành Du không tệ, nhưng vấn đề lớn từ nhỏ đến lớn chính là môn xã hội.

Một học sinh giỏi có thể thi được toàn phần, nhưng sử địa lại không bao giờ đạt tiêu chuẩn, viết văn 800 chữ môn Ngữ Văn thì cô ấy nghèo từ đến mức viết một đồng công thức khoa học tự nhiên.

Thành tích đầu vào của Mạnh Hành Du, nếu Ngữ Văn đạt tiêu chuẩn đã có thể vào lớp chuẩn của trường số Năm, nhưng môn tự nhiên lại quá giỏi, cuối cùng chỉ có thể vào lớp thường.

Cũng may cao trung xem trọng khoa học tự nhiên, bằng không cái loại què môn xã hội như Mạnh Hành Du, sợ là cũng không đủ điểm thi Đại học.

Hạ Tang Tử dở khóc dở cười, cô cũng không thể cổ vũ Mạnh Hành Du bỏ môn xã hội, rốt cuộc chọn Văn hay chọn Lý thì cũng vẫn còn 1 môn Văn.

"Học kỳ sau chia ban, cậu phải học thêm môn Ngữ Văn nữa, bằng không sẽ kéo thành tích cậu xuống đấy."

Ngày thường nói đến môn xã hội là Mạnh Hành Du liền thay đổi sắc mặt, hôm nay lại khác, ngược lại có chút hưng phấn, "Tang Điềm Điềm, tớ nói cậu nghe, tớ mới phát hiện một lão đại môn xã hội, mấy thể loại viết Văn, cậu ta cũng có thể dùng văn ngôn (*) mà viết nữa."

(*) còn gọi là cổ văn là một loại ngôn ngữ viết dùng trong sách vở, kinh điển truyền thống đến thế kỷ 20. Loại ngôn ngữ viết này dùng ngữ pháp và từ vựng cổ xưa có thể thấy trong Tam giáo, nay đã bị đào thải.

Hạ Tang Tử cảm thấy kinh ngạc, đánh giá Mạnh Hành Du bằng hai mắt, chế nhạo nói, "Đây không phải chính là mỹ nhân cậu nói chứ."

Mạnh Hành Du nhắc tới người này liền kích động, cô ấy bắt tay Hạ Tang Tử, lại nói tiếp không có điểm dừng, "Chính là cậu ấy, chính là cậu ấy. Tớ nói cậu biết, tớ trước giờ chưa từng thấy nam sinh đẹp như vậy, mấy bức hoạ cổ đại đó cậu thấy rồi đúng không, con mẹ nó đẹp như trong tranh bước ra vậy đó! A aaaa, không được, mỗi lần gặp cậu ấy đều phải ngất xỉu, cậu ấy tuyệt đối là yêu nghiệt, tuyệt đối."

"Hơn nữa cậu có thể tưởng tượng sao? Cậu ấy thế nhưng còn mang gọng kính màu vàng nữa, đúng là xứng với danh tổng công bá đạo trong truyện đam mỹ mà, hoàn toàn đắm vào tớ. Tớ nói cậu nghe, chút nữa cậu có gặp cậu ấy thì đừng có mà động tâm, chúng ta là chị em tốt, có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chia, nhưng đàn ông của ai người đó ngủ nha."

"....."

Đây là thần tiên hạ phàm gì thế.

Có Mạnh Hành Du trái chẵn phía trước, lòng hiếu kì của Hạ Tang Tử đối với vị lão đại môn xã hội này tăng lên đáng kể.

Lúc xếp hàng ở nhà ăn, Hạ Tang Tử mới nghĩ tới vấn đề đúng đắn, "Không phải cậu nói muốn dẫn tớ đi nhìn mặt sao? Người đâu?"

Mạnh Hành Du phản ứng lại, trả lời: "Không vội, cơm nước xong tớ dẫn cậu đi xem, cậu ấy vẫn luôn ở đó, không chạy được."

Là điều khắc sao?

Trong lúc ăn cơm, Mạnh Hành Du cũng không quên thối phòng mỹ mạo của vị lão đại này, Hạ Tang Tử càng nghe càng mê man, một bữa ăn trưa, hai người dùng tốc độ chưa từng có trước giờ mà giải quyết.

Từ nhà ăn đi ra, Mạnh Hành Du lôi kéo Hạ Tang Tử đi khu dạy học, mãi cho đến mục thông báo khu dạy học mới dừng.

Mạnh Hành Du chỉ vào giấy chứng nhận trên bản thông báo trắng, cười như hoá hướng dương, "Cậu xem, chính là cậu ấy, có phải siêu cấp đẹp không?"

Ánh mắt Hạ Tang Tử theo ngón tay cô ấy nhìn qua.

Nam sinh trên ảnh chụp đích thật như lời Mạnh Hành Du nói, đúng là tướng mạo ngàn năm mới tìm được. Trên mũi cậu ấy đeo gọng kính màu vàng, mặt có chút gầy, rất có cốt cảm, môi mỏng, mắt đào hoa, mặt mày làm cho người ta thấy vận khí nhàn nhạt, tốt cho một thiếu niên phong nhã lương bạc.

Ánh mắt Hạ Tang Tử dừng lại trên bảng giới thiệu.....

Trì Nghiên cao một lớp 6, giải nhất cuộc thi viết văn.

Tên cũng cổ hương cổ sắc, không thể nghi ngờ chính là lão đại của văn khoa.

Hạ Tang Tử nhìn chăm chăm vài giây, đột nhiên có loại cảm giác chỉ số thông minh bị thụt lùi, cô quay đầu nhìn Mạnh Hành Du, nỗ lực làm lơ

gương mặt hoa si của cô ấy, hỏi: "Cậu gọi tớ về chỉ để xem tờ giấy chứng nhận này?"

"Đúng vậy, chỉ treo 1 học kì thôi, ngày mai liền tháo rồi." Mạnh Hành Du thở dài, đứng ở bên cạnh bức hình của Trì Nghiên, "Tang Điềm Điềm, cậu xem, chúng tớ có phải có tướng phu thê hay không?"

Hạ Tang Tử có chút không theo được mạch não của Mạnh Hành Du, ý đồ xuất đầu nói lý, "Chân nhân, không thể gặp được sao?"

Mạnh Hành Du cười mỉa, chợt dạ nói: "Có thể gặp, chỉ là có chút hiểu lầm, bây giờ tốt nhất không nên gặp."

"Hiểu lầm gì?"

Ánh mắt Mạnh Hành Du mơ hồ, có chút chợt dạ, hàm hàm hồ hồ nói: "Mấy ngày hôm trước xảy ra chút việc, sau đó.....Liền.....Cái đó.....Cậu áy nói nếu tớ còn nói một chữ nữa.....Học kì sau liền chuyển trường.....Cho nên....Cho cậu xem ảnh chụp trước....Về sau....Về sau lại tìm cơ hội....Nhìn xem người thật....."

Mày của Hạ Tang Tử run lên: "...."

Cô ấy rút cuộc làm hành vi tàn bạo gì với người ta thế.

Buổi chiều Mạnh Hành Du thi xong, Hạ Tang Tử dẫn cô ấy đi bộ một vòng, sau đó gọi xe về đại viện.

Đội cảnh vệ trong đại viện đều biết cô, Hạ Tang Tử cả đường chào hỏi nhiệt tình với mọi người.

Tới cửa nhà, cô không lấy chìa khoá mở cửa, mà chọn ấn chuông cửa, giống như lúc trước, ở cửa gọi một tiếng, "Bà nội ơi, mở cửa, con về rồi."

Nhưng không có ai trả lời cô, qua một lát, mở cửa cho cô cũng không phải bà nội.

Mặt Hạ Tang Tử đầy ý cười, lúc nhìn thấy bố Hạ, lập tức ảm đảm hẳn.

Bố Hạ giống như biết hôm nay cô về, thấy cô xuất hiện ở cửa, không có chút kinh ngạc nào. Nghiêng người để cô vào nhà, lên tiếng quở trách hai câu, "Ồn ào cái gì, bà nội con đang ngủ trưa đấy."

Quan hệ của Hạ Tang Tử và bố Hạ không tốt, nếu không muốn nói là xa lạ. Năm nay cô 16 tuổi, có thể gặp bố mình không đếm được đến 16 lần.

Hạ Tang Tử đổi giày, theo bố Hạ vào nhà, không khí thật sự xấu hổ, cô nhàn nhạt hỏi, "Sao ngài lại trở về?"

Bố Hạ Tết âm lịch mỗi năm sẽ về nước mấy ngày, nhưng trên cơ bản phải chờ đến ngày trừ tịch, năm nay trở về sớm thật hiếm thấy.

Bố Hạ đi vào phòng khách, khom lưng ngồi trên sô pha, nói với Hạ Tang Tử: "Có chút việc, vừa lúc con ở đây, hiện tại nói cho con luôn."

Hạ Tang Tử đứng ở góc bàn ăn, cầm lấy ly gốm sứ, đổ chén nước trà nóng, đưa qua cho ông, "Chuyện gì ạ?"

Bố Hạ trầm mặc trong chớp mắt, mới nói: "Qua 2 ngày nữa sẽ dẫn con đi gặp một dì, chúng ta cùng ăn bữa cơm."

Trong nháy mắt, bước chân Hạ Tang Tử chợt dừng lại, hai mắt kinh ngạc, ngây ngốc nhìn ông.

Ly sứ trong tay cầm không chắc, rơi trên mặt đất, lại vỡ thành một đồng vụn nhỏ, trà nóng bắn lên tay, nhưng Hạ Tang Tử lại không cảm nhận được cái nóng đó.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hạ Tang Tử giống như bị nhốt trong không gian trong suốt rất lớn, cô có thể thấy thế giới bên ngoài rõ ràng, nhưng đó lại là một thế giới không tiếng động, cô chỉ có thể nghe thấy hô hấp và nhịp tim của chính mình.

Hô hấp rất chậm, tim đập rất nhẹ, hết thảy giống như rất bình tĩnh.

Mu bàn tay của Hạ Tang Tử bị nước trà nóng đổ làm đỏ, cô cũng không cảm thấy đau, ném những lời bố Hạ nói ra sau đầu, xoay người đi về phía ban công, lấy cái chổi lại mà khom lưng quét mấy mảnh sứ nhỏ.

Hạ Tang Tử không hiểu bố Hạ, bố Hạ cũng không hiểu chính con gái của mình.

Nếu một hai phải dùng vài từ ngữ mấu chốt để hình dung Hạ Tang Tử, bố Hạ đại khái cũng chỉ có thể nghĩ tới: Hiểu chuyện, lạc quan, thông tuệ.

Cô khác hoàn toàn so với mấy đứa trẻ cần người lớn nhọc lòng. Lúc bố Hạ đi công tác, ngẫu nhiên nghe đồng nghiệp nói về con cái, hoặc nhiều hoặc ít đều có chỗ đau đầu, làm bố mẹ đều phải quan tâm đến con cái.

Nhưng ông thì không, nữ nhi của ông không có góc cạnh, luôn ngoan ngoãn nghe lời.

Nếu một hai nói về góc cạnh gì đó, cũng chỉ có 1 lần. Lúc cao trung một hai phải chuyển sang ban khoa học tự nhiên, Đại học thì lại vào Quân

Y Đại.

Hạ Tang Tử không dựa theo con đường mà bố Hạ quy hoạch cho cô, không thi vào học viện ngoại giao, hai bên đều không ai chịu nhượng bộ, sau việc này làm mối quan hệ của hai cha con như đi lên một phiến băng mỏng.

Bố Hạ làm công việc ngoại giao hơn 20 năm, có thể nói ông rất chuyên nghiệp trong mấy việc giao tiếp này nọ, nhưng sở trường chuyên ngành của ông ở trước mắt con gái, hoàn toàn không có chỗ phát huy.

Tựa như giờ phút này, ông thậm chí không biết phải nói cái gì tiếp theo.

Hạ Tang Tử không lên tiếng quét sạch mấy mảnh nhỏ đầy đất, lại cất chổi ra ban công, làm xong tất cả, cô tựa hồ đã quên phòng khách còn có người, xoay người muốn lên lầu.

Bố Hạ đứng lên, nói với cô, "Trường bố đang nói chuyện, con liên tở thái độ này? Hạ Tang Tử, lễ phép giáo dục của con đâu!"

Không, hiện tại không phải lúc dạy dỗ con cái.

Vừa dứt lời, bố Hạ liền hối hận, ông bây giờ nói gì cũng được, chỉ không nên thuyết giáo, quá lỗi thời.

Bước chân của Hạ Tang Tử dừng lại, qua vài giây, cô thu hồi chân lại, xoay người đến trước mặt ông, sắc mặt đạm nhiên.

Ánh mắt của cô xa lạ mà trống rỗng, giống như nhìn xuyên qua người bố Hạ, như đang nhìn một người không quen biết.

Qua vài giây, Hạ Tang Tử cười khẽ, rũ mắt không nhìn ông: "Lần trước, con.....bà Lâm đã gọi điện thoại hỏi tình hình gần đây của con, bà ấy

rất quan tâm, chỉ là ngay từ đầu không biết con không đến học viện ngoại giao, còn gọi điện thoại cho ban chiêu sinh nữa."

Cô vốn định nói "Mẹ con", nhưng chữ "Mẹ" này đã lâu lắm không gọi, thật sự trức trặc khó có thể mở miệng. Gọi thẳng tên của bà thì càng thừa nhận lời bố Hạ nói cô không lễ phép không có dạy lúc này, cho nên Hạ Tang Tử vì tỏ vẻ tôn kính, xưng hô bà là bà Lâm.

Bố Hạ có ấn tượng với chuyện này, vợ trước của ông lúc trước có gọi điện thoại, hai người lúc đã nói chuyện thì khó tránh được lại cãi nhau một trận, rồi lại kết thúc trong không vui.

Nghĩ vậy, bố Hạ hừ lạnh, làm trò trước mặt Hạ Tang Tử, trào phúng vợ trước một câu, "Mẹ con có gia đình mới, con cho rằng bà ấy có thể để bụng chuyện của con sao."

Hạ Tang Tử phối hợp gật đầu, "Sau khi bà Lâm có gia đình mới, con đậu vào Đại học nào cũng không nhớ rõ, nhưng bố cũng sắp có gia đình mới nha."

Bố Hạ nhíu mày, sắc mặt không vui: "Bố và người mẹ không đáng tin cậy của con không giống nhau."

"Vậy bố có bao nhiêu đáng tin?" Hạ Tang Tử cười, châm chọc nói: "Bố đáng tin đến nỗi hai cha con chúng ta mười mấy năm qua đi, số lần gặp mặt còn không đến 20 sao?"

Bố Hạ tự giác hổ thẹn với nữ nhi của mình, ngữ khí nhẹ đi, "Tang Tử, công việc bố bận rộn, con bây giờ đã trưởng thành thì càng phải hiểu mới đúng chứ."

"Con vì cái gì phải hiểu?" Ánh mắt Hạ Tang Tử lạnh lẽo, "Bố hôm nay nói với con bố muốn tái hôn. Bố muốn nghe câu trả lời như thế nào?"

"Chuyện này hẳn nên nói cho con."

"Sau đó thì sao? Con phản đối thì bố không tái hôn sao? Con không muốn một người đàn bà xa lạ vào cửa, bố sẽ vì con là con gái bố mà nhường một bước sao? Phân lượng của con với bố, sẽ nặng hơn một gia đình mới sao?"

"Bố căn bản sẽ không, bố hôm nay chính là muốn cho con biết, làm con hiểu rõ, con sắp có mẹ kế thôi."

Con gái luôn ngoan ngoãn đột nhiên trở nên bén nhọn, bố Hạ có chút không biết ứng phó thế nào, "Con cũng chưa gặp qua dì ấy, đừng nói mấy lời vô đoán như thế."

Hốc mắt Hạ Tang Tử đỏ lên, đứng ở trên bậc thang nhìn xuống bố của mình.

Dung mạo của ông không có nhiều thay đổi so với trước, chỉ là thêm vài nếp nhăn, nhưng vừa lúc điểm thêm dấu vết năm tháng làm ông nhìn càng có mị lực hơn.

Ông có một công việc cực kì thể diện, là quan ngoại giao thành công trong sự nghiệp, ông là vì Hạ gia quang tông diệu tổ, nhưng chỉ duy nhất không có tư cách một người bố.

Hạ Tang Tử đột nhiên cảm thấy buồn cười, cô ngửa đầu nuốt nước mắt về, đầy gai nhọn nói với ông, "Bố không làm tròn trách nhiệm của người bố, không phải là đòi hỏi quá đáng, con có thể xem bố là bố sao?"

Cô trước kia vẫn luôn nói với chính mình, phải hiểu chuyện, phải ngoan ngoãn, phải nghe lời, bởi vì thầy giáo cùng trưởng bối đều luôn nói thế, bố mẹ đều thích con cái như vậy, cho nên cô đều luôn phải ngoan.

Cô chưa từng nghịch ngợm, cũng không gây chuyện, vĩnh viễn là học sinh nghe lời nhất trong lớp, mẹ đưa cô đi học rất nhiều lớp năng khiếu, cô cũng đi, bố kêu cô mỗi ngày phải luyện tiếng Tây Ban Nha, cô cũng luyện.

Cô giống như một con rối gỗ, nhưng rõ ràng cô nỗ lực như vậy, cuối cùng gia đình vẫn là rách nát.

Châm chọc nhất là, cô từ trước tới nay ngoan ngoãn hiểu chuyện, thế nhưng lại biến thành vũ khí thoát thác sức bèn của bố mẹ. Bởi vì cô không cần người phải nhọc lòng, bởi vì cô ngoan ngoãn hiểu chuyện, cho nên chuyện gì cô cũng có thể.

Cho nên ngoan ngoãn hiểu chuyện thì có lợi ích gì, cô phải ngoan cho ai xem? Cô chỉ là dễ khi dễ mà thôi.

Mười mấy năm trước kia, Hạ Tang Tử vẫn luôn bức chính mình phải nhanh thành thực hơn, cô ăn nhấm khắc chế, không oán giận không trách cứ, không khóc không nháo, cô chưa bao giờ cảm thấy mệt.

Nhưng hôm nay, cô thật mệt mỏi.

Trước kia cô không giữ được một gia đình, giữ không được mẹ, bây giờ ngay cả bố cũng không giữ được.

Từ trước tới giờ, những thứ mà cô nỗ lực, thì ra một chút cũng đều không có ý nghĩa.

Ông bà Hạ ở trên lầu ngủ trưa bị động tĩnh dưới lầu làm tỉnh giấc, khoác áo đi xuống, thấy cháu gái mình đang vừa khóc, sau đó lại cười.

Bà Hạ cực kì đau lòng, duỗi tay ôm lấy Hạ Tang Tử, hốc mắt cũng đỏ lên, "Làm sao vậy? Tang Tử đừng khóc, có bà nội đây, bà nội ở đây."

Hạ Tang Tử ôm lấy eo bà Hạ, nước mắt chảy xuống gương mặt, lần đầu bộc phát tính tình, lần đầu ở trước mặt người nhà, phản nghịch như đứa nhóc 16 tuổi nên có, tùy hứng và không hiểu chuyện.

"Con rõ ràng cũng là một phần của Hạ gia. Vì cái gì, vì cái gì mọi việc đều không hỏi con, con không phải con rồi để bài trí, con là người sống sờ sờ, cũng có tình cảm chứ."

"Ly hôn không hỏi con, cả bố lẫn mẹ cũng đều không hỏi, bây giờ muốn tái hôn, cũng vẫn không hỏi con. Tất cả mọi việc, con chỉ cần tiếp thu rồi lại tiếp thu thôi, con đây rốt cuộc tính là cái gì? Nếu không để bụng như vậy, lúc trước bố và mẹ đừng sinh con ra."

Từng chữ một nghe như cắt vào tim của bà Hạ. Bà không nghĩ đứa con trai nóng nảy như vậy, bọn họ còn chưa gặt đầu, đã nói chuyện này với cháu gái.

"Không khóc không khóc, về phòng với bà." Bà Hạ vỗ về Hạ Tang Tử, nắm tay cô đi lên lầu.

Lúc đi ngang qua ông Hạ, người luôn ôn hoà như bà Hạ cũng phát tính tình: "Nhìn một chút đứa con trai tốt mà ông dạy kìa."

"....."

Ông Hạ một bụng oan uổng, không có chỗ phát tiết, nhìn bạn già và cháu gái vào phòng, thở dài một hơi.

"Mày quỳ xuống cho ông."

Ông Hạ cũng nổi nóng, ông đi hai ba bước xuống lầu, đến phòng khách cầm cây trượng, vung tay đánh lên đầu gối của con trai.

Lần này đánh có chút tàn nhẫn, bố Hạ không đứng vững, quỳ trên mặt đất, còn chưa kịp phản ứng, phía sau lại tiếp thêm một gậy, đau đến mày nhú chặt.

"Anh thân là một người đàn ông, sự nghiệp này đúng là làm tốt lắm. Tôi bây giờ mỗi ngày tản bộ, gặp phải người quen đều nói cùng con trai tôi tranh đua, nhưng gia đình thì sao? Hạ Minh Sinh, gia đình của anh bị anh làm rối tinh rối mù, đúng là làm tôi mất mặt mà."

"Anh muốn tái hôn, anh muốn một gia đình mới, có thể. Nhưng ông đây còn chưa gặt đầu, anh dựa vào cái gì mà lúc con bé chưa chuẩn bị tâm lý, cứ vậy mà nói với nó? ANh thật sự cho rằng con bé hiểu chuyện đến mức không có sự hỉ nộ ái ố của con gái sao."

Ông Hạ đúng là rất tức giận, khí thế áp người thì không nói, mỗi câu đều làm Hạ Minh Sinh không có chỗ dung thân.

"Anh cả đời này đều phải xin lỗi đứa nhỏ này, anh thua thiệt con bé quá nhiều. Tôi và mẹ anh mấy năm nay đều chiều cổ nó, nhưng chúng tôi trong xương cốt già rồi, dền bù không được mấy năm thiếu hụt tình thương của cha mẹ. Kết quả là anh lại cùng tiểu Lâm tạo nghiệp, toàn trả thù con bé."

"Minh Sinh à, Tang Tử năm nay mới 16 tuổi. Lúc anh 16 tuổi, gây họa xong còn bắt ông đây đi chùi dít. Anh nhìn xem anh với tiểu Lâm làm việc quái gì thế hả."

Hạ Minh Sinh quỳ gối tại chỗ, rũ đầu, không thấy rõ cảm xúc, yên lặng chịu từng đòn của ông Hạ.

Cuối cùng, ông Hạ đánh cũng mệt rồi, lời cũng nói xong, ông ném cây gậy xuống, nằm liệt trên sô pha, mặt đầy ưu sầu, thật lâu cũng không tan đi được.

Hạ Tang Tử ngày đó khóc ròng một hồi, cô đã quên chính mình như thế nào ngủ ở phòng bà nội, ngày hôm sau tỉnh lại, Hạ Minh Sinh đã đi rồi.

Ông bà Hạ không nhắc lại chuyện hôm qua, Hạ Tang Tử cũng không nói, từng ngày trôi qua lại tiếp tục sống, hết thấy đều bình thường giống như cô nằm mơ vậy.

Nhưng Hạ Tang Tử không lừa được chính mình, buổi tối đi ngang qua phòng ông bà nội, còn có thể nghe hai người nói về việc kia, nói người phụ nữ kia như thế nào, nói rằng không hài lòng, nói rất nhiều rất nhiều.

Tất cả mọi việc đều chân thật, Hạ Minh Sinh thật sự trở về Nguyên Thành, ngày hôm qua cô thật sự phát giận, bố cô muốn tái hôn, cũng là sự thật.

Hạ Tang Tử không muốn nghĩ về những việc sau này, vài thứ đó làm cô hít thở không được.

Ngày Mạnh Hành Chu thi xong trở về, Nguyên Thành có trận tuyết đầu mùa.

Tuyết đầu mùa như lông ngỗng, từ sớm đến tối, chuyến bay Mạnh Hành Chu bị ảnh hưởng, lúc đáp xuống đã hơn 8 giờ tối.

Hạ Tang Tử và Mạnh Hành Du ra đón anh, lúc ở sân bay ăn xong hộp KFC thứ hai, liền thấy Mạnh Hành Chu kéo hành lí đi tới.

Mạnh Hành Du vốn dĩ muốn hành hạ Mạnh Hành Chu một trận, kết quả bụng toàn gà với coca, ăn cái gì cũng không vô.

Sau khi lên xe, Hạ Tang Tử thấy tuyết có vẻ bớt đi, anh em Mạnh gia kể bên ồn ào nhốn nháo, không ai nhường ai, ở trong xe ấm áp, tâm tình

trống rỗng mấy ngày qua của cô, dần dần được sống lại.

Hạ Tang Tử mở cửa sổ ra, gió lạnh theo đó ùa vào, làm Mạnh Hành Du ngồi phía sau rùng mình một cái, "Tang Điềm Điềm, lạnh quá, cậu muốn cảm thụ thiên nhiên cũng nên mặc áo khoác trước đã."

Hạ Tang Tử rũ mắt, nhẹ nhàng cười.

Đây mới là cuộc sống của cô, tươi sáng tràn ngập hy vọng, không có ly biệt.

Hạ Tang Tử đóng cửa sổ lại, xoay người, đuôi mắt giơ lên, khó có khi hứng thú, đề nghị: "Ngày mai chúng ta đi công viên giải trí chơi đi."

Mạnh Hành Du kinh ngạc đến muốn rớt cằm, cô ấy cười to, "Tang Điềm Điềm, có phải cậu bị ngốc rồi không? Cậu chỉ dám ngồi ngựa gỗ xoay, không vui tí nào, chúng ta chơi trò trốn khỏi mật thất đi, tớ bảo vệ cậu."

"Tớ chỉ muốn đi công viên giải trí."

Ánh mắt Hạ Tang Tử kiên định, đảo qua hai người, cuối cùng ngừng trên người Mạnh Hành Chu, "Cái gì em cũng muốn chơi một lần, hai người không đi chung sao?"

Mạnh Hành Du nghe ra cảm xúc Hạ Tang Tử không đúng lắm, thu hồi vẻ mặt vui đùa, "Tang Điềm Điềm....."

Mạnh Hành Chu ngẩng đầu, bỏ điện thoại vào lại túi, nhìn Hạ Tang Tử, ánh mắt hơi có thâm ý, nhưng cái gì cũng không hỏi.

"Đi."

Mạnh Hành Du đuổi tay kéo ống tay áo của Mạnh Hành Chu, đưa mắt ra hiệu với anh, ý tứ là người ta cảm xúc không tốt, anh còn muốn đi nháo

cái gì, có nhãn lực nhìn hay không.

Mạnh Hành Chu đề lại tay của Mạnh Hành Du, trên mặt là vẻ đăm
nhiên, lời nói có một loại dung túng không thể nói.

"Liều mạng cũng đi với em, cứ chơi thoải mái."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thiếu

Nguồn cài pass cột nhật sau

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Cô lúc ấy hỏi nguyên nhân, Mạnh Hành Chu chỉ nói với cô về 1 sự kiện.

Anh nói mấy năm trước, trước khi xảy ra sự cố đó, tay súng bắn tỉa cứu Hạ Tang Tử gần đây đã hi sinh vì nhiệm vụ.

Hạ Tang Tử không cách nào hình dung tâm tình của mình lúc đó.

Sự việc đã xảy ra mấy năm, Hạ gia vẫn luôn giữ liên lạc với tay súng bắn tỉa đó, quê quán của ông ấy ở vùng núi xa xôi, trong nhà còn có mẹ già nhiều tuổi bị bệnh, bởi vì nghèo khó nên vẫn chưa kết hôn.

Hạ gia sau khi biết chuyện, mấy năm sau vẫn âm thầm giúp đỡ gia đình của ông ấy, cũng để báo ân.

Hạ gia đối với tay súng bắn tỉa này đặc biệt có cảm tình, Hạ Tang Tử có thể lý giải. Nhưng cô không hiểu, tay súng bắn tỉa này có liên quan gì tới Mạnh Hành Chu.

"Cậu muốn học trường quân đội, có liên quan gì với ông ấy sao?" Hạ Tang Tử hỏi anh.

Mạnh Hành Chu không chút do dự, thật sự quyết đoán gật đầu.

Anh nói ý tưởng muốn tòng quân của mình đã sinh sôi sau sự cố lần đó.

Ngày sự có hôm đó, Hạ Tang Tử vốn đã hẹn với Mạnh Hành Chu cùng về nhà. Nhưng thật không khoé, Mạnh Hành Chu lúc đó có việc, nên Hạ Tang Tử đành phải về trước một mình.

Trong lúc trở về nhà, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mạnh Hành Chu bận việc trường học, lúc về đến nhà, vừa lúc thấy Hạ Tang Tử được nhân viên y tế đưa lên xe cứu thương.

Bởi vì sự cố đó mà Hạ Tang Tử lưu lại tâm bệnh, làm Mạnh Hành Chu áy náy không thôi.

Sau khi nghe nói người cứu Hạ Tang Tử là một tay súng bắn tỉa của đội đặc cảnh, ý tưởng muốn thi vào trường quân đội cũng bắt đầu nhen nhóm.

Việc tay súng bắn tỉa đó hi sinh cũng kích thích đến Mạnh Hành Chu, không bằng nói đó chính là một ngòi nổ.

Hạ Tang Tử lúc ấy nghe xong tất cả, cảm giác đầu tiên chính là, cô ngăn cản anh không được, hơn nữa cô cũng không muốn ngăn cản.

Hai người đều muốn giải thoát trên mặt tinh thần, thật vất vả mới tìm được một loại phương thức, nên thật luyến tiếc buông tay.

Tuy rằng khi đó cô còn chưa tìm được, nhưng Mạnh Hành Chu đã tìm được, cho nên cô có thể hiểu cách làm của anh.

Sau đó, tin tức Mạnh Hành Chu từ bỏ học bổng vào trường danh tiếng được lan truyền, không chỉ ông Mạnh, ngay cả bố mẹ anh đều cực lực phản đối, thậm chí còn muốn động thủ đánh người.

Là Hạ Tang Tử đã lao đến bảo vệ anh, nói đỡ cho anh để trường bối có thể hiểu được.

Có thể nói, Mạnh Hành Chu có thể thành công để ông Mạnh thả vào học trường quân đội, cũng có một nửa công lao của Hạ Tang Tử.

Mạnh Hành Chu cho rằng, Hạ Tang Tử sẽ là người đầu tiên phản đối việc đó, bởi vì cô tiếp xúc qua, ác ý đáng sợ cỡ nào, mà đối kháng với ác ý lại khó khăn đến nhường nào.

Trước một ngày thi Đại học, trên đường hai người về nhà, Mạnh Hành Chu hồi tưởng lại sự việc nửa năm vừa qua, nhẹ nhàng cười.

Hạ Tang Tử ngẩng đầu nhìn anh, khó hiểu hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Anh từ bỏ trường học, trước khi nói với em, anh vẫn luôn có suy nghĩ, em có thể tuyệt giao với anh không, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt, em vẫn chừa lại mặt cho anh."

"Đúng vậy." Hạ Tang Tử dừng bước, lấp kín đường đi của Mạnh Hành Chu, khuôn mặt trắng nõn ngẩng lên, ngoan ngoãn nói: "Anh đừng có áp lực, thi cho tốt, cứ coi như là kì thi bình thường đi."

Mạnh Hành Chu giật mình, có một loại cảm động nổi lên, không đợi anh nói gì, Hạ Tang Tử đã bất ngờ đổi chủ đề, ý cười càng sâu, chỉ là mang theo nhẹ nhàng ý: "Dù sao năm nay anh mà không được Thủ khoa tỉnh, chúng ta tuyệt giao cũng không muộn, cũng chả có gì ghê gớm cả, anh nói có đúng không?"

"....."

Cái loại sinh vật tên "nữ sinh" này, đúng là đáng sợ.

.....

Hạ Tang Tử lấy lại tinh thần, đối diện với tầm mắt của Mạnh Hành Chu, cô giật mình, cuối cùng mơ hồ không rõ nói: "Tớ cũng không biết, có

lễ mỗi nam sinh đều có một giấc mộng quân nhân đi."

Mạnh Hành Chu kẹp một cái đùi gà, đặt trong chén của Mạnh Hành Du, không kiên nhẫn nói, "Ăn cơm của em đi, nói nhiều quá."

"Rõ ràng là anh nói quá ít, không biết còn tưởng anh bị câm đấy."

"Ở lại rửa chén."

"Đừng nha, anh, em bị câm, em mới bị câm." Mạnh Hành Du bắt lấy bím tóc, trong vòng 3 giây liền thành thật lại, "Anh nhìn em biểu diễn ở chỗ này cho anh xem, lúc ăn lúc ngủ không nói chuyện, bây giờ bắt đầu."

Hạ Tang Tử cười đến không thở nổi.

Ăn xong một bữa cơm, tâm tình nhiều ngày không tốt, cũng vô tình bị quét hơn một nửa.

Buổi chiều, suy xét đến việc Hạ Tang Tử thừa nhận năng lực, Mạnh Hành Du không lười kéo cô đi chơi trò kích thích nữa, 3 người ăn uống chút rồi đi dạo để tiêu, thời gian trôi qua cũng thật nhanh.

Buổi tối, du khách đến công viên hôm nay bắt đầu sôi nổi đi vào quảng trường lớn, chờ đợi buổi buổi diễn ánh sáng.

Có quá nhiều người xem biểu diễn, Hạ Tang Tử đi gọi một cuộc điện thoại, liền lạc khỏi hai anh em. Ở trong đám người bị xô tới xô lui, cô từ bỏ đi ra ngoài, đứng ở dưới gốc cây.

Hạ Tang Tử lấy điện thoại, lúc đang định gửi tin nhắn vào nhóm chat của ba người, một thân ảnh cao lớn chặn lại ánh sáng trước mắt cô.

Mạnh Hành Chu tựa hồ như chạy tới, hô hấp có chút loạn, lúc thấy được Hạ Tang Tử, trên mặt rõ ràng thở phào một hơi.

Hạ Tang Tử nhìn anh, ngơ ngác hỏi, "Du Du đâu rồi?"

"Ở bên kia....." Nói, Mạnh Hành Chu xoay người, chỉ về một vật kiến trúc trước mặt, nhưng nào còn bóng dáng của Mạnh Hành Du, chỉ có mấy người qua đường tới lui, anh nhăn mày, "Người đâu rồi?"

Trong lòng hai người đều căng thẳng, đang muốn chia nhau đi tìm, điện thoại của Hạ Tang Tử lại rung lên, cô thấy là hình của Mạnh Hành Du, vội vàng mở đọc.

"Tớ gọi xe về đây, thế giới hai người, cậu nhớ nắm cho chắc, Du gia chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi, cố lên."

Hạ Tang Tử tức khắc: "....."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Mạnh Hành Chu thấy Hạ Tang Tử nhìn chăm chăm màn hình điện thoại không nói, cho rằng Mạnh Hành Du có chuyện gì, tốc độ nói chuyện cũng nhanh hơn thường ngày: "Con bé nói gì với em thế?"

Tin nhắn này của Mạnh Hành Du khẳng định không thể cho Mạnh Hành Chu thấy, Hạ Tang Tử để lại khung thoại, xóa tin nhắn, trên mặt làm ra vẻ trấn định, vân đạm phong vân nói: "Cậu ấy có hẹn bạn rồi, nên tự mình về trước."

Thoạt nhìn lý do có vẻ đột ngột, nhưng từ trong miệng Hạ Tang Tử nói ra, Mạnh Hành Chu liền không nghi ngờ tính chân thật.

Không phải câu nói của Mạnh Hành Du có tác dụng hay không, Hạ Tang Tử cảm thấy không khí đều trở nên kì quái.

Tóm lại không thể để tự phát triển, cô cắt điện thoại đi, nhìn thấy biểu diễn sắp bắt đầu, mới đi hai bước, cảm giác phía sau có người cầm cổ tay của cô, chỉ là vài giây sau, cái tay ấm áp đó dần dần trượt xuống, nhẹ nhàng bao bọc lấy 4 đốt ngón tay của cô.

Khoan đã.

Dắt cái gì mà dắt, làm sao đột nhiên như vậy.

Vì cái gì mà muốn dắt tay cô lúc này, chẳng lẽ anh muốn ám chỉ gì sao?

Cô muốn nói gì, không đúng, nhiều lời sai nhiều, cô hẳn là tránh thoát mới đúng.

Có thể quan hệ bạn bè dắt tay cxng không có gì, khi còn nhỏ cô còn thường xuyên ôm anh nữa, bây giờ làm ra vẻ một chút, không phải kì quái đúng không?

Trời ạ, Hạ Tang Tử, bình tĩnh, mày phải bình tĩnh một chút.

Mau nhớ lại, mau nhớ lại, trước kia làm như thế nào.

Có lẽ đứng lâu trong gió, tay của tiểu cô nương có chút lạnh, nhưng năm vẫn có cảm giác mềm mại.

Mạnh Hành Chu tăng thêm vài phần lực, muốn chia độ nóng trên tay với cô, động tác như nắm tay bạn nhỏ, biểu tình bằng phẳng nói, "Em rất dễ đi lạc."

"....."

Mặt cô hiện lên 3 vạch đen.

Làm người ta kích động, phấn khởi một hồi.

May mắn chưa làm chuyện gì ngu xuẩn, bằng không hôm nay chắc chết.

Thái độ của Mạnh Hành Chu đứng đắn đến không thể đứng đắn hơn, ngược lại Hạ Tang Tử vừa rồi không biết làm sao, cứ như làm điều thừa vậy.

Hạ Tang Tử giơ tay giật nhẹ mũ beret, gục đầu nhỏ giọng, "À, được."

Hai người nắm tay, đi vào trong đám đông, vài giây sau, trước toà nhà kiến trúc bắn lên một chùm pháo hoa, âm nhạc cũng vang lên, đêm tối như được thắp sáng.

Có lẽ mỗi nữ sinh, hoặc ít hoặc nhiều đều có giấc mộng thiếu nữ, lâu dài, dài phun nước và pháo hoa, Hạ Tang Tử nhìn đến mê mẩn, không thể dời mắt.

Mạnh Hành Chu không có hứng thú, bối cảnh âm thanh và tiếng pháo hoa ồn ào làm anh không chịu được, anh nghiêng đầu, nhìn Hạ Tang Tử bên người, trên mặt khó có được tính trẻ con, ánh mắt dừng lại.

Tâm tình Hạ Tang Tử rất tốt, sớm đã vượt mấy suy nghĩ miên man lúc này ra sau đầu, lúc này, trên đỉnh đầu là một chùm pháo hoa, nở rộ xuất hiện nhân vật trong phim hoạt hình, sinh động lại hoạt bát.

Hạ Tang Tử vội kéo tay áo của Mạnh Hành Chu, dùng ngón tay chỉ anh nhìn: "Ba tuổi, anh nhìn kìa, quà sinh nhật lần đầu anh tặng em chính là con búp bê trong phim hoạt hình đó, còn nhớ hay không?"

Làn da của tiểu cô nương trắng nõn, giống như một mảnh ngọc bích, lộ ra đôi má hồng, chùm pháo hoa đi vào trong ánh mắt cô mà phát sáng, lúc nói chuyện khoe môi giơ lên, cười rộ lên liền hiện ra lúm đồng tiền, đầm đìa lại đáng yêu.

Ánh mắt Mạnh Hành Chu rơi xuống cánh tay đang nắm của hai người, anh cười khẽ một chút, thanh âm lại mạnh mẽ trong cảnh ồn ào náo động, còn ôn nhu hơn cả ánh trăng.

"Nhớ rõ."

Hạ Tang Tử cảm giác hơi thở thiếu niên bên tai của mình, cô hơi quay đầu lại, phát hiện không biết từ khi nào, Mạnh Hành Chu đã cong lưng, đầu cơ hồ dựa vào vai cô, lấy loại tư thế cực kì gần nói chuyện với cô.

Cô tỉnh táo lại, cũng không có nhiều tâm tư xem pháo hoa nữa, xung quanh toàn người là người, cho dù cô có muốn bảo trì khoảng cách cũng không được.

Hai người giữ tư thế như vậy, xem xong một màn biểu diễn, đoạn sau Hạ Tang Tử cũng chưa nói gì, ngược lại Mạnh Hành Chu lại có rất nhiều điều muốn nói.

Ở giữa gặp phải nhân viên bán bóng bay và kẹo, Mạnh Hành Chu khó có khi hứng thú, mua cho Hạ Tang Tử cái bóng bay nhân vật phim hoạt hình, còn có một hộp kẹo đóng gói tinh xảo.

Hạ Tang Tử đã quên nhìn thấy ở đâu, cũng không nhớ rõ nguyên câu, chỉ nhớ ý tứ đại khái.

Câu nói là, sau khi lớn lên, tất cả mọi người xung quanh nói với bạn, phải nhanh trở nên thành thực hơn. Nhưng chỉ có công viên giải trí, ngày qua ngày sau khi bạn lớn lên, vẫn còn giữ tính trẻ con khi còn nhỏ của bạn.

Ở công viên giải trí chơi nguyên ngày, Hạ Tang Tử có thể cảm nhận được tâm tình hình cũng tốt hơn. Không biết có phải công viên giải trí có ma lực như vậy không, hay bởi vì người đi cùng cô tương đối đặc biệt.

Bên trong bóng có khí hidro, nếu không giữ chặt sẽ bay, Mạnh Hành Chu đưa kẹo cho Hạ Tang Tử ôm, cột dây bóng trên cổ tay của Hạ Tang Tử.

Hạ Tang Tử giơ tay, bóng bay cũng chuyển động theo. Cô nhìn vòng quần trên tay mình, còn có hộp kẹo trong lòng ngực, cười lên tiếng, không biết là nói bản thân hay là với Mạnh Hành Chu, "Tớ cũng không phải con nít."

Hôm nay anh mặc áo khoác nỉ màu nâu nhạt, dài tới đầu gối, bên trong là áo lông cổ cao, vốn là mặc vào nhìn sẽ hơi mập, nhưng ở trên người anh,

lại đẹp vừa chuẩn.

Nửa năm nay, lúc Hạ Tang Tử gặp anh, nếu không phải quân trang, huấn phục thì chính là đồng phục vận trang, hôm nay cẩn thận đánh giá, cô hình như có thể hiểu được vì sao mấy nữ sinh cứ liên tục quay đầu lại nhìn.

Trời sinh ra đẹp rồi, mặc cái gì cũng đẹp thôi.

Mạnh Hành Chu chống lan can, không xem pháo hoa, không xem biểu diễn, chỉ nhìn cô cười, "Em cũng có thể."

Em có thể không cần lớn lên, có thể tùy hứng, có thể có tính trẻ con.

Em có thể làm hết những việc mà nữ sinh 16 tuổi nên làm, em có thể không cần phải hiểu chuyện và ẩn nhẫn.

Mạnh Hành Chu cái gì cũng không nói, nhưng trong ánh mắt, giống như đã nói lên hết thảy.

Hạ Tang Tử ngẩn ra, vài giây sau, cô lựa chọn quay đầu đi chỗ khác, làm bộ xem biểu diễn để che dấu nội tâm hoảng loạn.

Phần cuối biểu diễn là một đợt pháo hoa sáng cả bầu trời, nường theo ánh lửa, trước khi kết thúc, Hạ Tang Tử mới chú ý tới, hai người đứng trong chỗ mấy cặp đôi đứng, xung quanh toàn những bong bóng màu hồng.

Kết thúc biểu diễn, xung quanh sáng đèn lên, không ít cặp đôi đứng tại chỗ tình chàng ý thiếp, trong lòng của Hạ Tang Tử đột nhiên xấu hổ, làm cô muốn trốn thoát, mang theo Mạnh Hành Chu chạy.

Loại bầu không khí ái muội này, ở nhiều thêm một giây nữa, cô sợ mình sẽ mất đi lý trí.

Nhân viên công tác đang ở quảng trường tuyên bố kết thúc, khoảng cách đóng cửa còn hơn nửa tiếng, mời các vị du khách từ từ ra khỏi khuôn

viên,

Hạ Tang Tử như được đại xá, cô yên lặng rút tay của mình ra, quần khăn quàng cổ thêm mấy vòng, mũi cũng kéo thấp, cả khuôn mặt chỉ có thể thấy được đôi mắt.

"Chúng ta về đi." Hạ Tang Tử cúi đầu nói chuyện, miệng bị khăn che lại, thanh âm cũng nghe thấy sự rầu rĩ.

Mạnh Hành Chu "Ừ" một tiếng, cùng cô sóng vai đi về phía trước.

Càng đến cổng càng đông người, Hạ Tang Tử vài lần bị đám người xô đẩy, đều được Mạnh Hành Chu kéo lại, về sau anh trực tiếp ôm bả vai của Hạ Tang Tử, cho đến khi ra khỏi công viên giải trí mới bỏ tay ra.

Đi đến bãi đỗ xe, người đã về hơn nửa, Mạnh Hành Chu kêu Hạ Tang Tử chờ bên ngoài, anh một mình chạy vào lấy xe.

Sau khi Mạnh Hành Chu rời đi, Hạ Tang Tử cực kì không có tiền đồ, cởi khăn quàng cổ ra, cầm ở trong tay, hít sâu ba lần, khí lạnh xâm nhập vào mũi, cũng không thể xua đi cái nóng trên mặt cô.

Bình tĩnh một chút, Hạ Tang Tử.

Cái gì cũng không xảy ra, không phải sao? Trong đầu mày chứa gì thế hả, đừng có biểu hiện rõ như thế chứ.

Vừa rồi nhiều người như vậy, bằng không anh ấy cũng sẽ không nắm tay lại không ôm mày đâu, mày chỉ là hưởng ké của quần chúng nhân dân mà thôi.

Làm ơn đừng trí tưởng tượng của mày lại đi, đừng có nghĩ mình đang yêu đương. Bộ dáng bây giờ của mày rất giống người yêu đương si tình lắm đấy.

Mau dừng lại hành vi ngu xuẩn của mày đi.

Hạ Tang Tử vỗ mặt của chính mình, làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Cô âm thầm thề, không bao giờ tới chỗ đầy mấy cặp yêu nhau này nữa, chỗ nào cũng có thể kích thích hormone cả.

Cho dù muốn tới, cũng thể đơn độc ở bên Mạnh Hành Chu được, quá kích thích.

Hạ Tang Tử bên này não bộ đang tự biên tự diễn, Mạnh Hành Chu đã lái xe ra, dừng bên người của Hạ Tang Tử vài giây, cũng không thấy cô phản ứng gì, vẫn luôn cúi đầu, không biết đang niệm chú gì.

Mạnh Hành Chu ấn kèn, lại mở cửa sổ xuống, "Hạ Tang, lên xe."

Hạ Tang Tử phục hồi tinh thần lại, có chút vô thức đóng cửa lại, cô duỗi tay muốn thắt dây an toàn, mới phản ứng lại trên tay có cột bóng bay, mà giờ bóng bay vẫn ở bên ngoài xe.

Mạnh Hành Chu bị bộ dáng vụng về của cô chọc cười, nhin không được nói, "Hôm nay ra cửa em quên nào ở nhà rồi sao?"

Hạ Tang Tử trừng mắt nhìn anh, đáy mắt loé lên ngọn lửa, mặt lại càng hồng, "Anh mới không có não."

Nói xong, cô ngồi dậy, dùng tay trái để tháo cái vòng cột, nhưng tay phải lại bị trói, áo lông vũ thì dày, càng sốt ruột càng với không tới, Hạ Tang Tử thật muốn cho chính mình một cú đấm mà.

Mạnh Hành Chu cởi dây an toàn, cúi người qua, một bàn tay chống ở ghế phụ, kéo dây đai của Hạ Tang Tử qua, cúi đầu trong nháy mắt cầm đụng vào gương mặt bên phải của cô, anh cảm thấy tiểu cô nương cả người cứng đờ, ý cười càng sâu.

Thắt dây an toàn xong, Mạnh Hành Chu ngồi lại vị trí, kéo cửa xe của chính mình ra, đi qua ghế phụ, mở cửa xe, khom lưng nói với Hạ Tang Tử, "Đưa tay cho anh."

Trong vòng mấy phút thôi, mấy chuyện ngu ngốc liên tục xảy ra, Hạ Tang Tử không biết dùng biểu tình gì để nhìn anh, chỉ đưa tay mình qua, xa cách nói: "Đều tại anh mua bóng bay đấy."

Mạnh Hành Chu cởi vòng trên tay cô, cầm bóng bay, nghe thấy cô nói như vậy, "Nga" một tiếng, làm bộ muốn buông tay thả bóng bay đi.

Hạ Tang Tử lập tức nổi giận, cô đè tay Mạnh Hành Chu lại, ngăn lại: "Không được, anh để đằng sau đi."

Mặt của Mạnh Hành Chu mang ý cười, âm cuối cao giọng hơn, "Làm sao, có một quả bóng bay mà thích như vậy?"

Hạ Tang Tử không nói lại anh, đẩy người ra, đóng cửa xe trước, nói không được, hung dữ ném lại một câu, "Em sợ anh làm ô nhiễm không khí."

Cách chiếc áo lông vũ, Hạ Tang Tử đặt tay ở ngực, đều có thể cảm nhận được tim mình đập nhanh thế nào.

Cửa sau mở ra, nhìn qua kính chiếu hậu, Hạ Tang Tử thấy Mạnh Hành Chu nhét quả bóng bay vào, trong thời gian ngắn, không thể nói là may mắn hay là chột dạ.

Sau khi Mạnh Hành Chu lên xe, không nói lời dư thừa nữa, khởi động xe chạy.

Hạ Tang Tử sợ mình lại làm điều ngốc nghếch nữa, lúc nói chuyện phiếm với anh, liền tiện tay mở radio lên.

Trong xe có thanh âm khác, không khí rớt cuộc cũng nhẹ nhàng hơn.

Hạ Tang Tử lấy điện thoại ra, thấy cả chục tin nhắn Mạnh Hành Du đã nhắn, cô liền mở ra đọc.

"Thế nào, cậu có thổ lộ hay không?"

"Tang Điềm Điềm, cậu nếu nói không nên lời, thì trực tiếp làm nha, nhanh làm anh tớ yêu chết cậu đi."

"Tớ đã lên mạng tra rồi, biểu diễn pháo hoa có xác suất hôn nhau cực cao, cậu đừng trở thành ngoại lệ."

"Biểu diễn xong rồi, sao cậu còn chưa trả lời, hai người kịch liệt vậy sao?"

"Mẹ nó, hai người đi mượn phòng sao? Hạ Tang Tử, tớ cảnh cáo cậu, đàn ông có thể trêu chọc, nhưng phòng thì không thể thuê nha, đây là điểm mấu chốt."

"Mẹ nó mẹ nó mẹ nó, cậu mà còn không trả lời nữa, bà đây sẽ đi báo cảnh sát ngay."

.....

Hạ Tang Tử xem xong, không biết nói gì, hợp ý gửi trả lại ba dấu chấm.

Mạnh Hành Du bên kia không đợi mấy giây đã trả lời lại, gửi hình động phần nộ không dưới 10 cái, lại thêm một câu, "Nói tớ biết, cậu vẫn còn hoàn chỉnh chứ?"

Hạ Tang mặt đen như than, không biết một tiểu nữ sinh, trong đầu sao có nhiều ý nghĩ nhan sắc đến vậy.

"Chúng tớ đang trên đường về, cậu về nhà chưa?"

Mạnh Hành Du lúc này mới an phận, "Đã sớm về rồi, hai người thế nào? Tớ bây giờ có phải nên gọi cậu là chị dâu không?"

"Cái gì cũng không xảy ra."

"!!!!!!!!!"

"A a a a a a a a a a, hai người có phải muốn bức chết bà hay không!!!"

"Tớ muốn khóc quá đi, tớ vắt hết óc, cậu biết gọi xe cũng không dễ dàng không? Tớ phải ngồi xe đen (*) về không, với loại sắc đẹp như tớ này, là dung mạo kích thích người ta phạm tội đấy, tớ vì hai người mà ngồi xe đen, đây là gì? Đây là tớ mạo hiểm sinh mạng để tạo cơ hội cho hai người đấy."

(*) xe taxi đen: xe taxi không bấm km mà tự định giá tiền trước.

Một tin nhắn không đủ, Mạnh Hành Du lại nhắn thêm tin thứ hai, "Hai người thế nhưng đối xử với tớ như vậy! Như thế nào còn chưa xuống tay! Lương tâm hai người không cắn rứt sao? Còn anh tớ nữa, có phải hay không bị lãnh đạm rồi, tớ thật sự mẹ nó, Hành cầu đúng là không biết cố gắng, một chút cũng không học được tinh túy của tớ. Tức chết Du gia rồi, đừng nói chuyện với tớ nữa, tớ sợ tớ bùng nổ mất."

Hạ Tang Tử sau khi xem xong toàn bộ tin nhắn, "....."

Tuy rằng cô không cảm thấy mình làm sai việc gì, nhưng nhìn Mạnh Hành Du oán khí nặng như vậy, cô tất nhiên sẽ có một loại cảm giác áy náy/

Hạ Tang Tử đang tự hỏi làm sao để trấn an cái thùng lửa này, cô ngẩng đầu nhìn ngoài xe, lại phát hiện không phải đường về nhà, ngơ ngác hỏi: "Ba tuổi, anh có phải sai đường không, càng đi càng xa nhà mà."

Sắc mặt Mạnh Hành Chu không thay đổi, liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Về nhà cái gì, đi chỗ khác."

Hạ Tang Tử không hiểu ra sao: "Đi đâu?"

Mạnh Hành Chu đổi tay cầm lái, nghe không ra là vui đùa hay là thật, không chút để ý nói: "Đi cùng em một ngày rồi, phải thu chút lãi lại chứ."

"....."

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Dọc theo đường đi, Hạ Tang Tử vắt hết óc nói lời khách sáo, nhưng Mạnh Hành Chu nếu không phải "Ừ" thì cũng là "Nga", quyết tâm cho có lệ với cô, một chữ cũng không chịu nhiều lời.

Hạ Tang Tử nhìn thì hướng này là hướng nam, càng nghĩ càng không rõ là đang đi đâu.

Nam Giao là khu mới khai phá ở Nguyên Thành, cách xa thành phố, phong cảnh rất đẹp, chủ yếu là cho nghỉ hưu, nghỉ dưỡng. Giá nhà rất cao, chiếm đa số là biệt thự, được gọi là "Tiểu Thiển Thủy Loan."

Ngoại trừ biệt thự, còn có khách sạn năm sao, câu lạc bộ, nông trại cao cấp cũng không ít, nhưng chi phí không hề thấp, dần dần trở thành khu ưa thích của mấy người thừa kế thương nghiệp quý tộc.

Hạ Tang Tử hai ngày trước đi theo ông nội tham dự hôn lễ của chiến hữu cũ, cũng tới vài lần, chỉ là làm khách, nên đối với khu vực này cũng không rõ lắm.

Màn đêm buông xuống, thời gian ở Nam Giao thì vừa mới bắt đầu. Từ trên cao tốc nhìn xuống, một đường về hướng Nam, càng tới gần Nam Giao, đèn đường cũng sáng hơn nhiều.

Nam Giao không giống như trong thành phố san sát những nhà cao tầng, bê tông cốt thép chồng chất lên chốn phồn hoa, ở đây kiến trúc phổ

biển không cao, và được phân bố rải rác, tạo nên sự tự tại, lộ ra một sự xa hoa khiêm nhường.

Mạnh Hành Chu tựa hồ rất quen thuộc với nơi này, đối mặt với mấy ngã tư đường, anh không cần mở bản đồ, cũng biết quẹo trái quẹo phải.

Xe việt dã đi qua khu biệt thự, đi được 20 phút, một dãy toà kiến trúc màu trắng không ngừng phóng đại trong tầm mắt.

Nhìn ở xa không lớn, nhưng đến gần, Hạ Tang Tử mới phát hiện, từ ngoài vào cổng kiến trúc, cả đường đã dạo một vòng xung quanh nó.

Cái vòng xoay công phu này, cô quét mắt nhìn thời gian trên điện thoại, trên dưới 10 phút.

Khu vực này giới hạn tốc độ 60km/h, Hạ Tang Tử tổng kết lại, não tính toán một chút, mới thật sự cảm nhận được cả dãy kiến trúc này có bao nhiêu lớn.

Tới gần cổng vào, một chiếc siêu xe chặn ngang lại, động cơ còn to hơn tiếng nhạc nhẹ xung quanh.

Không nhìn thấy tốc độ xe, còn chạy xiêu quẹo, may mắn Mạnh Hành Chu phản ứng kịp, đúng lúc phanh lại, bằng không thế nào cũng đụng nhau.

Siêu xe chạy rất kiêu ngạo, chiếm đường của người khác, cũng không thấy chủ xe xuống xin lỗi, ngược lại còn vội vã hơn hai người, quét thẻ vào bãi đậu xe, một chân ga gầm lên, giống như cố ý thị uy vậy.

Nhìn xem cái xe tồi tàn của mấy người, xe xin của tôi một chiếc cũng bằng 10 chiếc của mấy người.

Đại khái chính là ý tứ này.

Hạ Tang Tử vừa mới bị hoảng sợ, thấy chiếc siêu xe phía trước lại khoe giàu như vậy, nhìn không được trào phúng một câu, "Chỗ nào cũng có mấy tên giàu có mới nổi."

Mạnh Hành thu mắt lại, nhẹ nhấn ga theo sau, Hạ Tang Tử thấy anh dừng xe chỗ quét thẻ, lên tiếng nhắc nhở, "Ba tuổi, anh còn chưa lấy thẻ mà."

Cô vừa nói xong, người gác cổng phía trước thấy cổng không cảm ứng thẻ được, chạy lại mở.

"....."

Người khác quét thẻ, còn anh thì quét xe nha, lợi hại a.

Hạ Tang Tử không hiểu gì xuống xe, cô kéo cửa lên, thấy kiến trúc bên trong, có một người đàn ông trung niên mặc tây trang, mang giày da chạy chậm lại đây.

Người đàn ông nhìn Mạnh Hành Chu trong nháy mắt, trước mắt sáng ngời, bước chân nhanh hơn, đi đến trước mặt anh, trên mặt treo lên nụ cười hoà ái, "Hành Chu tới sao."

Mạnh Hành Chu gật đầu, xoay chìa khoá, đậm thanh hỏi: "Còn chỗ trống không?"

"Có có, cháu tới khẳng định có." Người đàn ông thoát nhìn có chút kích động, ông tựa hồ muốn nói với Mạnh Hành Chu hai ba câu, nhưng lại sợ nói sai, xoa tay, cẩn thận bổ sung, "Nếu là Mạnh tiên sinh biết cháu tới, chắc cao hứng lắm, muốn chú bây giờ....."

"Không cần." Mạnh Hành Chu ném chìa khoá cho ông, gọi Hạ Tang Tử đi vào trong, đi hai bước rồi lại quay đầu nói, "Đừng nói với ông ấy."

Người đàn ông cảm thấy khó xử, nhưng cũng không thể giáp mặt ngỗ nghịch anh, chỉ có thể đáp ứng, ".....Được."

Nhìn hai người đi xa, người đàn ông lấy điện thoại từ túi áo tây trang ra, trên mặt đầy vui mừng, gọi một cuộc điện thoại, vang lên vài tiếng đầu dây bên kia mới nghe máy, "Lão Trương, chuyện gì thế?"

Lão Trương chỉ thiếu không nước mắt đầy mặt, duỗi tay lau đi giọt lệ không hề có nơi khoé mắt, quay đầu trộm liếc nhìn một cái, xác nhận không phải bản thân mình ảo giác, mới mở miệng, "Mạnh tiên sinh, Hành Chu dẫn theo người tới trại nuôi ngựa, là Hành Chu đấy! Hành Chu dẫn theo nữ sinh đây, không phải nam sinh đâu, là nữ sinh a, Mạnh tiên sinh! Nhưng có điều Hành Chu kêu tôi đừng nói ông nghe, nghe cuộc gọi này, vài phút sau ông cứ coi như không quen biết tôi nhé."

Bố Mạnh: "....."

"Hai người bọn họ vào trong bãi rồi, chắc là muốn chơi một chút, Mạnh tiên sinh, ông có muốn lại đây nhìn không? Đây đúng là hiếm thấy, nhiều năm như vậy, bố con hai người, có phải có thể nhận nhau rồi hay không!" Lão Trương kích động đến nói sai, vội vàng sửa lại, "Không đúng không đúng, là tiêu tan hiềm khích lúc trước."

Lão Trương đã làm tài xế cho bố Mạnh từ khi ông gây dựng sự nghiệp, là người trầm ổn, làm việc quyết đoán, cũng xem như là tâm phúc.

Hai năm trước Nam Giao được chính phủ khai phá, Mạnh gia ở đây liền dựng một miếng đất thành một câu lạc bộ trại nuôi ngựa, do Lão Trương quản lí.

Việc lớn nhỏ của Mạnh gia, lão Trương đều nắm rõ, bao gồm mối quan hệ xa cách của Mạnh Hành Chu và bố Mạnh.

Trại nuôi ngựa này dựng đã nhiều năm, Mạnh Hành Du thường xuyên đến chơi, nhưng Mạnh Hành Chu một lần cũng chưa từng tới, đối với sản nghiệp trong nhà cũng rất thờ ơ..

Lần trước lão Trương nghe bố Mạnh nói, lúc sinh nhật của ông ấy, Mạnh Hành Chu đã gọi điện thoại về. Tuy rằng hai bố con cũng chưa nói gì, nhưng tốt xấu gì Mạnh Hành Chu cũng chủ động gọi điện thoại về, vốn là việc cực kì khó có được.

Lão Trương lúc đó đều nhắc mãi, Mạnh Hành Chu trong nóng ngoài lạnh, cũng là người mềm lòng, sớm muộn gì cũng có ngày nghĩ cẩn thận.

Thế nhưng, hôm nay đã tới rồi, còn mang theo tiểu cô nương nữa, xem ra ngày này, so với dự định của ông còn sớm hơn.

Bố Mạnh lúc lão Trương nghèo túng nhất, đã giúp một phen, mấy năm nay quan hệ, lão Trương cũng xem người của Mạnh gia là người nhà của ông ấy. Ông ấy thấy cái quan hệ bố con Mạnh gia này, đóng băng mười mấy năm, cuối cùng cũng có xu thế hoà tan, làm ông ấy cũng vui mừng thay.

Bố Mạnh nghe lão Trương bên kia diễn thuyết tình cảm mãnh liệt, trong lòng như cái bình trăm vị, bận tâm cảm thụ của con trai, cuối cùng cũng không làm gì, chỉ phân phó lão Trương tiếp đón người cho tốt, nhưng cũng đừng chậm trễ người khác, sau đó cúp máy.

Mẹ Mạnh thấy chồng cầm điện thoại, tâm sự nặng nề đứng ở phía cửa sổ, nhắc chân đi qua, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Mặt mày ủ rũ."

Bố Mạnh cầm tay vợ, lắc đầu, trong mắt tựa hồ ngấn nước mắt, "Không có việc gì, lão Trương vừa gọi điện thoại tới, nói Hành Chu dẫn tiểu cô nương đến trại nuôi ngựa."

Mẹ Mạnh kinh ngạc che miệng, cảm xúc có chút kích động, "Hành Chu, thằng bé.....Nó trước giờ đều không có....."

"Đúng vậy, chỗ nào thuộc sở hữu của nhà, nó trước giờ không tới." Bố Mạnh cười khỗ, thở dài một hơi, "Nó trước sau đều oán tôi, cái này không thể nói cời bỏ là cời bỏ được."

"Không cần gấp, từ từ." Mẹ Mạnh ôm cánh tay của chồng, dựa đầu vào vai ông, chậm rãi nói, "Chúng ta còn thời gian đèn bù, chờ Hành Chu suy nghĩ cẩn thận đi."

Bố Mạnh ôm vợ, trấn an bà cũng như trấn an bản thân, "Cũng chỉ có thể vậy."

Mẹ Mạnh xoay tròn mắt, ngẩng đầu hỏi anh, "Ông nói Hành Chu dẫn theo tiểu cô nương nào?"

Bố Mạnh không do dự, buổi miệng nói: "Là nha đầu Hạ gia."

Hai vợ chồng trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, trao nhau một cái ánh mắt, rồi nở nụ cười.

Hạ Tang Tử theo Mạnh Hành Chu đi vào, có người phục vụ mặc áo choàng đến tiếp đón bọn họ, thái độ so với phục vụ khách quý còn khách khí hơn.

Nhân lúc người phục vụ đi lấy trang phục cưỡi ngựa mới, Hạ Tang Tử thả đồ uống xuống, nhỏ giọng hỏi người đối diện, "Ba tuổi, trang trại ngựa này là của nhà anh sao?"

Mạnh Hành Chu "Ừ" một tiếng, không quá muốn tiếp tục đề tài này, ngược lại hỏi, "Em biết cưỡi ngựa không?"

"Đương nhiên biết, trước kia anh còn thua tớ đấy, đã quên rồi sao." Hạ Tang Tử khó có khi được kiêu ngạo, trêu chọc anh, "Không chỉ cưỡi ngựa, còn có bắn súng nữa, anh không so với em được đâu."

Hai nhà Mạnh Hạ quan hệ rất tốt, ông Hạ lại là người thích giơ đao múa kiếm, từ nhỏ đã dẫn theo Hạ Tang Tử cùng chơi, loại huấn luyện thể năng này không có hại, ngược lại cũng rèn luyện thân thể và phòng thân, nên bà Hạ cũng không phản đối.

Sau đó Mạnh Hành Chu lại chơi cùng Hạ Tang Tử, ông niệm tình cảm của chiến hữu cũ, coi anh như cháu trai của mình, đối xử với hai đứa đều bình đẳng, Hạ Tang Tử học cái gì, anh cũng học cái đó.

Cưỡi ngựa, bắn súng, đấu vật, Hạ Tang Tử luôn là người nhập môn nhanh nhất, Mạnh Hành Chu phần lớn đều không thể so với cô.

Nhưng sau đó, Hạ Tang Tử lại thường bị Mạnh Hành Chu phản chiêu.

Bây giờ Mạnh Hành Chu mỗi ngày huấn luyện ở trường quân đội, muốn thắng anh sợ là không có khả năng, khoảng cách của hai người bây giờ đã là một khoảng lớn rồi.

"Chút nữa rồi xem." Mạnh Hành Chu khẽ nhếch mi, "Xem kỹ thuật của em đến trình độ nào rồi."

Hạ Tang Tử cũng có đoạn thời gian không cưỡi ngựa, bị Mạnh Hành Chu kích thích sự thắng bại, ý chí chiến đấu sôi sục nói: "So thì so, anh thua thì cũng đừng mất mặt quá đấy."

"Em mới là đừng có mà khóc."

Hai người thay quần áo xong, mang đồ bảo hộ lên, rồi tiến vào trại nuôi ngựa.

Trời đã tối, bên ngoài tuyết đã rơi, người phục vụ đóng cửa sổ trên mái nhà lại, bên ngoài nháy mắt biến thành trong nhà, ngăn cản khí lạnh ở bên ngoài.

Trại nuôi ngựa được xây dựng dựa theo quy kiến tạo của quy cách thi đấu cưỡi ngựa, sân rất lớn, liếc mắt cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Tuy nói hôm nay được Mạnh Hành Chu không rõ nguyên do dẫn đến đây, ở công viên giải trí chơi cả ngày, vốn có chút mệt, nhưng giờ khắc này, Hạ Tang Tử cảm thấy trận này vẫn phải vận động một phen, nếu có thể thắng được Mạnh Hành Chu thì càng tốt.

Không có sự vui sướng nào bằng vận động một hồi, nếu lấy được hạng nhất thì càng hả giận.

Cái gì mà tái hôn, cái gì mà gia đình tan vỡ, tất cả đều đi gặp quỷ đi thôi.

Người huấn luyện ngựa chọn vài con tới, để hai người chọn.

Hạ Tang Tử chọn một con ngựa màu trắng, nhìn rất dịu dàng thuần lương, cực kì thuận mắt.

Mạnh Hành Chu tương đối tùy ý, chọn một con màu đen, trực tiếp bước lên bàn đạp, duỗi chân ngồi lên trên, con ngựa đen tính nết có chút nóng nảy, tựa hồ như không thích bị người khác cưỡi, kiềm chế không phát giận, giống như tùy thời cơ sẽ điên cuồng phóng đi.

Mạnh Hành Chu kéo dây cương, còn tính thành thạo, anh nhìn ngựa không an phận, ngẩng đầu nhìn Hạ Tang Tử, "Anh chạy một vòng trước đây."

Hạ Tang Tử đang được người phục vụ trợ giúp leo lên ngựa, cùng ngồi ở cùng độ cao với anh, cô cúi đầu nhìn con ngựa đen không an phận, "Hay

anh đổi con ngựa khác đi."

Mạnh Hành Chu đang so sức mạnh với con ngựa này, ngựa càng khó thuận, sự cố chấp của anh càng mãnh liệt.

"Không cần, chạy một vòng là được."

Nói xong, Mạnh Hành Chu hai chân kẹp chặt bụng ngựa, nhấc chân đá một cái, con ngựa đen ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, như một trận gió, rồi lao về phía trước.

Hạ Tang Tử ngồi bên cạnh, chiếc mũ trên đầu bị cơn gió do con ngựa đen chạy nhanh quá, thổi xuống trên mặt đất.

Tính tình con ngựa này cũng dữ dội quá, chỉ là có chút giống Mạnh Hành Chu.

Hạ Tang Tử ở một bên cảm thán, một bên cầm lấy mũ do người phục vụ đưa, lại đội lên, cô đang chuẩn bị đuổi theo Mạnh Hành Chu, động tác anh lại nhanh hơn, đã cưỡi ngựa trở về.

Con ngựa đen so với vài phút trước đã ngoan hơn không ít, tuy rằng vẫn còn nhìn có chút không kiên nhẫn, nhưng cũng không tức giận lung tung.

Hạ Tang Tử kinh ngạc nhìn anh, lên tiếng hỏi: "Anh làm gì nó thế?"

Mạnh Hành Chu kéo dây cương, duỗi tay sờ đầu nó, ngôn ngữ khó nén ngông cuồng, "Nói cho nó ai mới là bố nó."

"....."

Mạnh Hành Chu nhìn Hạ Tang Tử đang điều chỉnh, ánh mắt trầm xuống, "So một chút?"

Hạ Tang Tử ngồi thẳng eo, nhận lấy dây cương trên tay người phục vụ, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, "Đến đây đi."

Người phục vụ lấy lá cờ nhỏ, đứng ở nép bên đường, giơ cao tay phải, đếm 3,2,1, cuối cùng hô lên, Hạ Tang Tử và Mạnh Hành Chu cơ hồ từ vạch xuất phát chạy cùng một tốc độ, phóng về phía trước.

Bên tai toàn là tiếng gió gào thét, Hạ Tang Tử mắt thấy Mạnh Hành Chu sắp vượt qua, tập trung tinh thần gia tăng tốc độ, con ngựa chịu đã kích, bốn chân chạy càng nhanh, Hạ Tang Tử ngồi trên người nó, cả người lắc lên lắc xuống, nhưng lại không khó chịu, chỉ cảm thấy thống khoái.

Chạy một vòng, Hạ Tang Tử vẫn chậm hơn Mạnh Hành Chu vài giây, ngày thường nhìn tính tình cô tốt, kỳ thật là tính tình cái gì cũng không chịu thua, ồn ào còn muốn tiếp tục.

Mạnh Hành Chu không có ý kiến, chờ ngựa nghỉ ngơi tốt, lại cùng Hạ Tang Tử chạy vòng thứ hai, anh không hề có ý nhường bộ, Hạ Tang Tử vẫn chạy không lại anh.

Cứ như vậy 5 vòng, cuối cùng ngựa đứng im, Hạ Tang Tử mới chịu thôi. Lúc từ trên ngựa đi xuống, hai chân đã muốn nhũn ra, đi đường đều có chút phiêu.

Mạnh Hành Chu hàng năm huấn luyện, thể lực tốt hơn cô, đỡ cô về khu nghỉ ngơi, cố ý chọc, "Còn muốn so sao? Ngựa trong chuồng nhiều lắm đấy."

Hạ Tang Tử nhận thua, xua tay từ chối, lấy tư thế ngay đơ mà nằm liệt trên ghế, mỗi khi nói chuyện đều muốn lao lực, "Không thể so, sinh viên trường quân đội mấy người đều là quái vật."

Mạnh Hành Chu nhìn người phục vụ một cái, người phục vụ hiểu ý, buông thức ăn và đồ uống, xoay người rời khỏi bãi tập, thuận tiện đóng cửa

luôn dùm hai người.

"Có một không?" Mạnh Hành Chu nghiêng người, lấy quả lê trong mâm trái cây, đặt bên miệng cô, giống như hầu hạ đại tiểu thư, "Há mồm, cái này ngọt lắm."

Hạ Tang Tử rất hưởng thụ, tận hưởng sự phục vụ VIP hiếm có của Mạnh thị. Cô há miệng cắn miếng lê, ngọt lành mọng nước ngập trong khoang miệng, trong nháy mắt như chảy vào tim.

Hạ Tang Tử thoả mãn híp mắt, nuốt miếng lê xuống, xoa chân của mình, nói thầm: "Tớ hôm nay rõ ràng đi chơi, kết quả còn mệt hơn cả trường huấn luyện."

"Vậy đi thôi."

"Nhanh vậy, tớ còn chưa nghỉ ngơi đủ đâu."

Mạnh Hành Chu từ trên ghế đứng lên, đến bên người cô, cúi người nhìn cô, "Thừa dịp mệt chạy nhanh về nhà nghỉ ngơi, có thể ngủ ngon hơn."

Hạ Tang Tử chớp mắt, nhất thời chưa kịp phản ứng lại, ngây ngốc nhìn anh chăm chăm.

Mạnh Hành Chu dùng tay chống lên thành ghế, cúi đầu giải thích, "Mệt mỏi cả ngày, đúng là đáng tiếc, em không rảnh nghĩ những việc khác."

"Anh không phải nói muốn lấy lại chút lãi sao?"

"Em thua anh 5 vòng, điểm lãi này anh đủ ăn một năm."

Hạ Tang Tử ngẩn ra.

Thì ra đây mới là mục đích của anh.

Khó trách buổi tối rồi con mang cô tới trại nuôi ngựa, cố ý nói chuyện kích cô thi đấu với anh.

Khó trách anh biết rõ tâm tình cô không tốt, lúc đua ngựa, cũng không có ý nhường, ngược lại làm cô bại thảm.

Khó trách anh hiểu được thể lực cô căn bản không chịu nổi nhiều vòng như vậy, còn muốn so trận này đến trận khác với cô, không cho cô bất kì cơ hội nghỉ ngơi.

Anh một bước cũng không nhường, thì ra muốn cô mệt mỏi.

Thể lực tiêu hao, cực kì mệt mỏi, về nhà gối đầu là có thể ngủ yên, ít nhất đêm nay, không cần nghĩ những việc khác.

Hạ Tang Tử rũ mắt, dùng tay che khuất đôi mắt, trong lòng nảy một cỗ ghen tuông không thể nói nên lời.

Mạnh Hành Chu thấy cô bất động, giơ tay sờ đầu cô, trấn an: "Bây giờ có thể về nhà ngủ chưa?"

Hạ Tang Tử liều mạng gạt đầu, nỗ lực nuốt nước mắt trở về, quay đầu chống lưng ghế ngồi dậy.

Lão Trương mới làm hải sản ở phòng bếp, đẩy cửa đi vào, nhiệt tình nói: "Hành Chu à, chơi mệt rồi sao, mau nếm thử, chú kêu phòng bếp làm đây, cho hai đứa ăn khuya, ngon lắm. Chú nói cháu nghe, đầu bếp này là chú đào từ nhà hàng năm sao đấy, cháu hôm nay tới thật đúng lúc, ngày mai ông ta nghỉ....."

Nói còn chưa xong, lão Trương ngẩng đầu nhìn trên ghế phía trước, Mạnh Hành Chu khom lưng rũ đầu, một bàn tay xoa đầu tiểu cô nương, nửa

người trên của tiểu cô nương bị Mạnh Hành Chu ngăn trở, tư thế này, nhìn thế nào cũng có gian tình.

Lão Trương nghĩ thầm mình đúng là làm hỏng việc, ôm đĩa hải sản chuyện về chỗ phía sau, muốn bao nhiêu thức thời liền có bấy nhiêu, "Quấy rầy rồi, hải sản có cái gì ngon, một chút đều cũng không ăn được, hai người tiếp tục, tiếp tục, nhìn chú làm này, nên tỉnh lại thôi."

"....."

"....."

Hạ Tang Tử nghĩ thầm xong rồi, đẩy Mạnh Hành Chu ra, từ trên ghế đứng lên, đang muốn đi lên giải thích, chỉ nghe lão Trương cực kì vui vẻ, ôm lấy đĩa hải sản năm sao, thở dài một hơi.

"Bây giờ người trẻ tuổi đúng là có sức sống, Mạnh gia sắp có hậu rồi."

Hạ Tang Tử: "....."

Đúng là đau trứng mà.

NƯỚC CAM CÓ GAS (NƯỚC SODA CAM)

Nam Hề Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Nếu là lúc này ở đây là người xa lạ, Hạ Tang Tử nhất định sẽ không sốt ruột đi giải thích.

Hiếu lắm thì hiếu lắm thôi, dù sao cũng không phải quen biết, muốn hiếu thế nào thì hiếu.

Nhưng người này lại không phải người xa lạ, đáng sợ nhất, đây lại là người của Mạnh gia.

Ở chỗ của Mạnh gia, bị người Mạnh gia thấy cô cùng Mạnh Hành Chu thật thật giả giả làm hành động thân mật, hơn nữa hành động này còn làm chú ấy hiếu lắm là tương lai của hai người còn phát sinh nhiều hành động thân mật hơn nữa, có thể giúp Mạnh gia có hậu.

Hiếu lắm này đúng là hơi quá, nếu không giải thích rõ ràng, cô sao mà về đại viện đối mặt với vợ chồng già Giang Đông được, nha không đúng, đối mặt với trưởng bối hai nhà, sau đó cô phải đối mặt với nhiều cái miệng như vậy, sợ là nhảy sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch.

Nghĩ đến đây, da đầu của Hạ Tang Tử tê dại, cô không kịp nghĩ nhiều, chỉ lo đuổi theo sau.

Nhưng vị chú này, giống như đang nghĩ về giấc mơ đẹp "Mạnh gia sắp có hậu" không thể tự kiềm chế được, ôm cái đĩa đầy đủ hải sản bữa ăn

khuya đầy hương sắc vị, trên chân giống như gắn động cơ, bước đi mà cứ như bay.

Sức của đôi bàn chân này, tốc độ này, thể năng này, chú à, chú chính là người đầy sức sống nhất trên thế giới này đây.

Hạ Tang Tử dùng toàn sức lực, miễn cưỡng mới đuổi kịp vị đại thúc đang tiêm máu gà này ở cổng lớn.

Lại nói tiếp, cô cũng không biết xưng hô như thế nào, chỉ biết chú ấy là người phụ trách trại nuôi ngựa của Mạnh gia, cụ thể gọi là gì, ngay cả họ cô cũng không rõ ràng lắm.

Đuổi theo sau mà không nói gì thì có chút không lễ phép, Hạ Tang Tử dừng một chút, quy củ nói, "Vị tiên sinh này, ngài hiểu lắm rồi, chúng cháu kì thật là....."

Lão Trương quay đầu, vẫn nhiệt tình như cũ: "Đừng khách khí như vậy, chúng ta đều là người một nhà, cháu cứ theo Hành Chu gọi một tiếng Chú Trương là được rồi."

Đầu Hạ Tang Tử có chút khó tiêu, dừng lại, đầu óc hỗn loạn nên nói lấp: "Trương....Chú Trương, chúng cháu vừa rồi không phải như chú nghĩ đâu, chú thật sự hiểu lắm rồi, cháu nói với chú này, chúng cháu chỉ là....."

"Hừ-----, cô gái à, phải rụt rè chút."

Lão Trương cười đầy nếp nhăn, nếu lúc này đầu ông mà có cắm một đoá hoa mẫu đơn, trên má đỏ như đánh má hồng, môi tô son màu đỏ rực, lại đổi cái đĩa trên tay thành khăn tay nhỏ màu hồng nhạt, đích thật không khác một nam tú bà hiện đại sống sờ sờ chút nào.

Hạ Tang Tử: "....."

Đúng là tuyệt vọng mà.

Lão Trương nhìn Hạ Tang Tử lộ vẻ mặt xấu hổ, thu liễm vài phần, bày ra bộ dáng trầm ổn nhưng không quá ổn của ngày thường, ho nhẹ một tiếng, lời nói thâm thía: "Hai đứa chơi vui nhé, không cần sốt ruột, ở đây cái gì cũng có, hôm nay còn thừa một phòng tổng thống đấy, để chú giữ giúp hai đứa, chơi mệt rồi thì đi nghỉ. Đều là người nhà cả, người một nhà, cứ xem như nhà của mình, không cần câu nệ, hai đứa còn trẻ, muốn chơi thế nào thì chơi."

"....." Cứu mạng.

Lão Trương mấy năm trước cũng không phải người dễ dãi như vậy, ông có một người con gái, nhưng đứa con này không thích học, đi nơi khác làm công 2 năm, lần đầu về nhà, đã trực tiếp thông báo: Bố, bố sắp phải làm ông ngoại rồi.

Làm Lão Trương tức, thiếu chút nữa không phạm pháp mà đánh chết con gái với đứa cháu ngoại rồi.

Mặc dù tức muốn bốc khói, nhưng vẫn không xuống tay được.

Việc xảy ra thì cũng đã xảy ra, mấy năm Internet phát triển, vợ ông mỗi ngày cầm điện thoại lên mạng, coi mấy phim thần tượng này nọ, cái khác không học được, nhưng quan điểm cả người trẻ tuổi thì đúng là thuộc nằm lòng.

Đối với việc con gái chưa lập gia đình đã mang thai không chỉ không phản đối, ngược lại còn đưa hai tay tán thành.

Vợ ông còn vui vẻ, nói chính mình tuổi trẻ đã là bà ngoại, còn chưa có hoa tàn ít bướm, có thể đi theo con gái, một người làm mẹ đẹp, một người làm bà ngoại đẹp, chính là một nhà đều đẹp, về sau đây đứa bé đi ra ngoài tản bộ, cũng chính là người nổi bật nhất trong đám người.

Con và vợ cùng liên hợp khuyên lão Trương. Từ tình cảm cho tới sinh lý, bọn họ liệt kê cho lão Trương một đồng thứ tốt của việc con gái mang thai, có đạo lý hay không thì dù sao lão Trương lúc đó cũng không còn gì để nói, tìm không thấy từ nào để phản bác cả.

Hai người phụ nữ trong gia đình đã thế, lão Trương có phần nộ cũng chỉ là lấy trứng chọi đá, sau đó cháu ngoại sinh ra, vừa đáng yêu vừa dễ thương, tim sắt thép gì cũng bị hoà tan cả.

Con gái sau đó cũng không ở cùng với bố của đứa vé, tìm một người ngoại quốc, người nước ngoài tư tưởng càng cởi mở hơn, căn bản không thèm để ý đứa bé có phải con của mình hay không, chỉ cần là vợ là của mình là được.

Con rể cũng đối xử với cháu ngoại rất tốt, đối với con gái còn tốt hơn, bây giờ nhìn hai người trẻ tuổi ôm đứa bé hạnh phúc mỹ mãn, tiếc nuối trong lòng của lão Trương cũng từ từ được đền bù.

Có 3 cái tư tưởng kỳ ba trong nhà như vậy, lão Trương rốt cuộc không thể là ngoại lệ, mấy năm sau cũng trở thành một con kỳ ba luôn.

Cũng may lão Trương biết rõ cảnh giới của tư tưởng kỳ ba của mình, nếu thấy bản thân nói chuyện có chút chém gió hơi quá, thì sẽ nhanh chóng chuyển lại kênh bình thường.

Đĩa hải sản trong tay vẫn nóng hổi, chuyện tốt của người trẻ lại bị mình phá hỏng, hải sản cũng không thể lãng phí, rốt cuộc đầu bếp nghỉ việc vài ngày, sau này muốn ăn cũng không ăn được.

Lão Trương không biết là đang đau lòng đĩa hải sản này, hay đau lòng hai người trẻ tuổi trước mặt, ông không nhắc về phòng tổng thống nữa, đặt đĩa hải sản lên tay của Hạ Tang Tử, cười hiền lành: "Cái này ăn rất ngon, hai đứa nếm thử đi, có yêu cầu gì, cứ nói với phục vụ."

Hạ Tang Tử chưa từng gặp qua người nào có loại hình như lão Trương này, gió kỳ ba thổi tới vừa nhanh lại vừa mạnh, tuy đã ở chung nhiều năm với Mạnh Hành Du, nhưng sức chiến đấu của cô vẫn quá yếu, bị trận gió này thổi tới ngốc, đầu óc cơ bản tuyến bố chết máy.

Mạnh gia rốt cuộc làm thế nào mới xây được doanh nghiệp lớn thế này?

Vì cái gì chưa từng ai nghi ngờ? Nhóm hậu duệ quý tộc Nguyên Thành đều đang làm gì? Sao còn chưa mời được loại hình công nhân như lão Trương đây? Đây không lẽ là bí mật nhiều năm của Mạnh gia, không thể nào báo cho thương nghiệp?

Lão Trương kì thật chính là tuyển thủ buôn bán chủ bài của Mạnh gia rồi.

Cô chắc là đang nằm mơ, bằng không sao có thể gặp được một ông chú quái hồn như vậy.

Hạ Tang Tử ôm đĩa hải sản của đầu bếp năm sao, trơ mắt nhìn lão Trương hừ "Hôm nay tôi muốn gả cho anh", nện bước chân quyền rũ, càng đi càng xa, thật là muốn ngắt luôn tại chỗ mà.

Cửa được đóng lại lần nữa, Hạ Tang Tử quản lí tốt biểu tình vắn vẹo của mình, xoay người đi về hướng "Hiện trường vụ án" vừa rồi.

Cô thấy Mạnh Hành Chu không biết từ khi nào đã ngồi lại trên ghế, thế nhưng lại còn rảnh rỗi ăn trái cây, ngọn lửa trong lòng lại bùng lên.

Hạ Tang Tử đặt đĩa ăn trên bàn nhỏ, tựa như oán phụ ở cổ đại vô duyên vô cớ bị cướp đoạt trong sạch, chỉ vào mặt Mạnh Hành Chu, oán niệm sâu nặng, "Mạnh Hành Chu, em lệnh cho anh, bây giờ lập tức giải thích rõ với chú Trương rằng quan hệ giữa anh và em không phải là dạng quan hệ cầu thả đó."

Mạnh Hành Chu nhàn nhã đưa miếng dưa hấu bỏ vào miệng, cắn nuốt hai lần, đánh trúng trọng tâm, "Hương vị không tồi, em ngồi xuống ăn thử đi, đây là ở nơi khác gửi tới đây."

"Còn ăn dưa cái gì chứ."

Hạ Tang Tử đoạt lấy cái nĩa trên tay Mạnh Hành Chu, cướp đoạt quyền lợi ăn của anh, sốt ruột nóng lòng muốn bốc hoả, "Anh sao mà còn tâm tình ngồi đây ăn chứ, nhanh đi giải thích rõ ràng đi, nếu chú Trương nói với bố mẹ anh, chúng ta phải giải thích như thế nào chứ. Đây đúng là mất mặt mà, em đã có thể tưởng tượng được cái trường hợp, anh bị ông nội của em một súng bắn chết, máu chảy đầy nhà rồi đấy."

Mạnh Hành Chu nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, nhưng người lại bất động, chậm chạp nói: "Anh sắp chết cũng không gấp, em gấp cái gì chứ."

"....."

Oa, anh bạn nói rất có đạo lý nha, thật muốn cho anh một chương bay màu mà.

Mạnh Hành Chu duỗi tay lấy nĩa trên tay Hạ Tang Tử, đưa miếng ở giữa quả dưa hấu, nghe nói là chỗ ngọt nhất, đến bên miệng cô, "Ném thử xem, chỗ này ngon nhất đấy."

Hạ Tang Tử bực đến không muốn nói chuyện, nói vài phút vậy cũng có chút mệt, đều là đương sự, Mạnh Hành Chu thành thoi như vậy, cô sốt ruột cũng vô dụng thôi.

Vì thế bất chấp tất cả mà ngồi xuống, ăn miếng dưa hấu, cảm thấy còn chưa đủ, Hạ Tang Tử đem mâm trái cây ôm hẳn lên đùi mình, một miếng cũng không cho Mạnh Hành Chu, một người độc hưởng cả mâm.

Hạ Tang Tử thở phì phò trừng mắt nhìn anh, cẩn thận nghe được thì còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi, "Đúng vậy, ăn rất ngon, vậy anh đừng ăn, anh vẫn nên ngấm lại thể diện như thế nào đi thôi."

"Trận bóng rổ lần trước, không phải cũng bị hiểu lầm một lần sao?"

Mạnh Hành Chu dựa lưng vào ghế, nghiêng người nói chuyện phiếm với cô, thoát nhìn có chút lười biếng, việc gì cũng không thêm để ý.

Hạ Tang Tử ném cho anh một ánh mắt "Anh có phải ngốc hay không", "Lần đó không giống nha."

Mạnh Hành Chu gật đầu, tự hỏi vài giây, khoé miệng nhếch lên một nụ cười, "Là không giống nhau, lần trước em rất chủ động."

"Đúng vậy, chính là em chủ động, nhưng lần này....." Hạ Tang Tử thành công bị anh dẫn dắt vào tròng, nói một câu cảm thấy không thích hợp, lập tức sửa miệng, "Cái gì kêu là em chủ động, em lúc đó vì cảm tình 6 năm sớm chiều ở chung với nhau thôi, vì anh chặn đào hoa mà không tiếc mạng sống của mình. Em đều không keo kiệt trong sạch của chính mình, anh hẳn phải ôm tâm tình cảm kích với em mới đúng chứ, ba tuổi, cái loại ý tưởng này của anh, một chút cũng đều không xã hội chủ nghĩa gì hết."

Hạ Tang Tử không ý thức được, chính mình bởi vì chuyện này mà chột dạ, so với ngày thường, nói rất nhiều để che lấp chính mình.

Nhưng chuyện này còn chưa đủ, cô sợ Mạnh Hành Chu nghĩ nhiều, lại bổ sung, "Lần này không giống là bởi vì, người hiểu lầm là trường bối. Trường bối sao so sánh với bạn học được, bạn học nhìn xong thì thôi, còn trường bối sẽ vẫn luôn nhớ rõ, anh xem hai nhà chúng ta, sớm chiều gặp nhau, về sau rất xấu hổ, cho nên anh vẫn nên đi giải thích với chú Trương đi, em rất nghiêm túc đấy."

Mạnh Hành Chu hôm nay cũng nhiều vô nghĩa, thế nhưng còn triển khai thảo luận nhiệt tình cái đề tài này với Hạ Tang Tử, "Trường bối hiểu lầm cũng bớt được nhiều việc, qua mấy năm, em có tấm bi đồ đạn là anh đây, không ai thúc giục em đi tìm đối tượng."

Hạ Tang Tử nhất thời nghèo từ, trầm mặc vài giây, sau đó mới nói, "Là không ai thúc giục em tìm đối tượng, nhưng thúc giục em kết hôn với anh, tiên sinh đồ đạn ạ."

Mạnh Hành Chu cười khẽ, híp mắt lại, hai chân vắt lên nhau đặt trên bàn đạp ghế dựa, nhìn sao trời trên đỉnh đầu, ánh sáng lộng lẫy lọt vào trong tầm mắt, vài phần hư ảo, vài phần chân thật, không thấy rõ lắm.

"Thế nào. Em cảm thấy là quan hệ tình cảm của chúng ta, không đủ để anh cưới em sao?"

Hạ Tang Tử bóc một quả nho, nghe thấy Mạnh Hành Chu nói xong, ngay cả quả nho cũng bị doạ sợ.

Quả nho tránh thoát được sự trói buộc của cái nĩa, lựa chọn nhảy chén tự sát. Nằm trên mặt đất, 360 độ quay 5 vòng, cuối cùng đụng phải chân ghế, kết thúc này làm nó sợ cả đời.

Bây giờ đã qua 10 giờ rưỡi, trên trần nhà trong suốt là trời đêm đầy sao, vừa rộng vừa lớn, ánh đèn chiếu rọi xuống, sáng hệt như ban ngày.

Bây giờ rõ ràng chỉ có 2 người bọn họ, đang hưởng thụ một khoảng không gian rộng lớn, Hạ Tang Tử lại ghét bỏ quá nó quá lớn, làm người ta cảm thấy áp lực.

Hạ Tang Tử rõ ràng cảm nhận được bản thân đỏ lên, lấy mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Làn da của cô rất mỏng, tia máu đỏ ngày thường cũng có thể thấy rõ ràng, càng miễn bàn bây giờ là tình huống này.

Cô muốn nói chính mình phải bình tĩnh, đừng nói thêm gì nữa, đừng làm những hành động kì quái khác thường nữa.

Nếu bây giờ cô chỉ là một người, đối với Mạnh Hành Chu không có bất luận cái suy nghĩ bạn bè nào cả, vậy cô phải nói cái gì đây?

Hạ Tang Tử tự hỏi trong 1 phút, ăn luôn 10 quả nho, trong đó có quả cực kì chua, chua đến muốn rót nước mắt, nhưng cũng làm cô thanh tỉnh hơn..

Hạ Tang Tử nuốt quả nho xuống, thả mâm trái cây lại trên bàn, cầm lấy ly nước bên cạnh, uống một hớp, thở dài một hơi: "Quả nho này chua quá, em không bao giờ muốn ăn nho nữa."

Mạnh Hành Chu không trả lời cô, ngược mắt lẳng lặng nhìn cô, không tiếng động chờ cô nói tiếp.

Hạ Tang Tử cũng không muốn dùng quả nho lừa gạt cho qua, cô đứng lên, nhảy hai ba cái tại chỗ hoạt động, nói: "Trở về thôi, đợi nữa sẽ mệt lắm."

Mạnh Hành Chu mở mắt ra, đồng tử đen nhánh như mực, Hạ Tang Tử không né tránh, nhìn thẳng vào mắt anh, vài giây sau, cô nhoẻn miệng cười, trên mặt không có chút không tự nhiên nào, chỉ có trêu ghẹo, "Anh không cảm thấy bàn chuyện cười hỏi với trẻ vị thành niên có chút kích thích sao?"

"Là rất kích thích."

Sắc mặt của Mạnh Hành Chu không cảm xúc, lời nói cũng không lộ ra vui buồn, đứng lên, một tay cởi cà vạt của bộ đồ cỡoi ngựa xuống, nắm trong tay, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh, theo sự hô hấp mà phập phồng.

"Anh thế nhưng lại bị trẻ vị thành niên từ chối."

Hạ Tang Tử xoay người, cô biết rõ đề tài này không thể tiếp tục được nữa, nói một câu "Em đi thay quần áo", rồi chạy một mạch ra khỏi sân.

Đi vào phòng thay đồ, Hạ Tang Tử đóng cửa lại, hai chân nhũn ra, theo ván cửa ngã ngồi trên sàn nhà, cô vùi đầu vào gối, nghe tiếng tim đập thình thịch, trong đầu loạn thành một nùi.

Hạ Tang Tử không có tâm tình suy đoán lời nói thâm ý của Mạnh Hành Chu.

Bởi vì cô là một thế giới nhỏ chưa từng thấy ánh sáng, tốn nhiều năm xây lên một cái tường thành như vậy, chỉ vì một câu nói đơn giản băng quơ của anh, thế nhưng bắt đầu từ từ sụp đổ.

Loại cảm giác này đúng là không ổn, làm cho cục diện không thể khống chế được, làm người ta không có cảm giác an toàn.

Hạ Tang Tử cảm thấy chính mình hôm nay thua hoàn toàn, có thể nói là quân lính tan rã.

Đêm đó trở về đại viện đã qua 12 giờ.

Ông và bà nội đều đã đi ngủ, ở cửa và phòng khách vẫn để đèn cho cô.

Hạ Tang Tử sợ đánh thức hai người, động tác rất nhẹ nhàng, thân thể chỗ nào cũng không thoải mái, liền tính ở Quân Y Đại mỗi ngày đều phải sớm muộn quân huấn, nhưng những cái đó đều trong phạm vi của bản thân.

Hôm nay cảm xúc không đúng, bị Mạnh Hành Chu kích thích, vận động quá mức, ở trên ngựa điên lâu như vậy, chân cũng không còn cảm giác nữa.

Hạ Tang Tử ngồi trên sô pha không muốn cử động, không biết qua bao lâu, cơn buồn ngủ kéo đến, cô chống tinh thần đứng lên khỏi sô pha, đi đến góc tường tắt đèn, lúc này mới chú ý tới trên bàn cơm.

Đến gần mới thấy, là cháo chay và 2 món ăn nhẹ, Hạ Tang Tử duỗi tay sờ vách tường, đồ ăn vẫn còn chút nóng, nghĩ đến bà nội trước khi ngủ đã làm.

Về nhà trẻ cũng có người để đèn cho, sợ cô buổi tối đói, trước khi ngủ còn chuẩn bị bữa khuya.

Hạ Tang Tử mấy năm nay ở nhà sinh hoạt rất có quy luật, lần đầu tiên về trẻ như vậy, loại cảm giác này đúng là lần đầu.

Cô cực kì mệt mỏi, không muốn ăn uống gì, nhưng nhìn đồ ăn khuya này, cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Hạ Tang Tử rũ mắt, thấy bên cạnh chén đĩa còn có một tờ giấy, cầm lấy xem, cô liếc mắt là nhận ra, đó là chữ của bà nội.

"Nhớ hâm nóng rồi ăn, đừng để lạnh kéo đau dạ dày, bà và ông ngủ trước, bảo bồi ngư ngon."

Hạ Tang Tử nắm tờ giấy trong tay, mũi cũng sụt sùi.

Ngồi vài phút, cô cầm cháo và đồ ăn vào phòng bếp để hâm nóng.

Dù cho không muốn ăn, nhưng là tâm ý bà nội, nên vẫn cho hết mới lên lầu ngủ.

Không biết do hôm nay thể lực tiêu hao quá nhiều, hay vẫn là chén cháo của bà nội có tác dụng ngủ ngon, Hạ Tang Tử khó có đêm không mộng mị, ngủ an ổn tới giữa trưa hôm sau.

Lúc Hạ Tang Tử tỉnh lại, ngồi dậy trên giường, cảm giác như bản thân ở trong mộng đã đánh một trăm hiệp, cả người không có chỗ nào là không đau.

Đặc biệt là hai chân, nặng đến có lẽ phải ngàn cân.

Quá độc ác, cái thể năng quái của Mạnh Hành Chu này đúng là độc ác.

Nơi nào chỉ có tối qua, độ vận động này, rõ ràng đủ cho cô phải nghỉ cả tuần mới đủ.

Hạ Tang Tử rửa mặt xong, biếng nhác xoa eo của chính mình, đi xuống dưới lầu.

Ông Hạ thấy cô xuống lầu, phân thần khỏi bàn cờ, nói chuyện với cô: "Tang Tử tỉnh rồi sao, đi ăn cơm trưa thôi, ông bà đã ăn rồi."

Hạ Tang Tử vâng dạ, xoa đôi mắt, lúc mở ra, mới phát hiện trong phòng khách có người khác.

Anh em Mạnh gia không biết đến từ lúc nào, Mạnh Hành Chu chơi cờ cùng ông nội, ánh sáng từ cửa sổ chiếu lên người anh, cả người thoát nhìn nhu hoà hơn nhiều so với ngày thường.

Có thể do ông nội khí thế quá cường đại, nên tính tình kiệt ngạo của Mạnh Hành Chu này ở trước mặt ông, cũng chỉ có thể thuận theo.

Chuyện tối hôm qua Hạ Tang Tử còn nhớ rõ, cô cười nhẹ một cái, mắt nhìn Mạnh Hành Chu xem như chào hỏi.

Cô cũng không đói, đi một vòng không thấy bà nội và Mạnh Hành Du đâu, Mạnh Hành Chu thấy cô ở phòng khách lúc ẩn lúc hiện, lên tiếng nói: "Hai người đó ở vườn hoa nhỏ đấy."

"Nga."

Hạ Tang Tử không được tự nhiên trả lời, vòng đến hậu viện, còn chưa thấy người đã nghe tiếng bà nội bị Mạnh Hành Du chọc cười.

Đi theo thanh âm, bà nội đang nói chuyện với Mạnh Hành Du trong vườn hoa, Hạ Tang Tử cười nhẹ, đi lên ôm cánh tay của bà, khó có khi làm nũng, "Bà nội."

Bà Hạ thấy Hạ Tang Tử ý cười càng đậm, gơ tay vuốt tóc cô, vẻ mặt từ ái, "Ngủ ngon không? Bà kêu dì hâm cơm trưa cho cháu nhé, bọn Du Du tới lúc 10 giờ rồi, thấy cháu ngủ ngon nên cũng không gọi."

"Cháu không đói ạ, tối hôm qua có ăn cháo vẫn còn no."

"Vậy đói thì nhớ ăn nhé."

"Vâng ạ."

Bà Hạ thấy hai cô bé nói chuyện, không muốn quấy rầy thế giới của người trẻ tuổi, nói chính mình phải qua nhà hàng xóm nên đi trước. Bà nội vừa đi, sự ngoan ngoãn của Mạnh Hành Du liền sụp đổ, bỗng chốc hiện nguyên hình, cô ấy nhìn tinh thần của Hạ Tang Tử không quá tốt, một bộ dáng như bị ép khô, tiến lên đề bả vai của cô lại, trước sau đong đưa, vô cùng trầm trọng hỏi: "Tang Điềm Điềm, cậu với anh tớ tối qua, có phải đã phát sinh chuyện gì không nên đúng không? Cậu nói cho tớ đi, nói cho tớ đi a."

Hạ Tang Tử bị cô ấy làm hoảng đến chóiang váng, "Không có, tớ chỉ là vận động quá độ....."

Mạnh Hành Du buông bả vai cô ra, dùng tay trái che khuất hai mắt của mình, đột nhiên nghiêng đầu, tóc đuôi ngựa lướt qua chóp mũi của Hạ Tang Tử, ngứa đến nỗi làm cô hắt xì một cái.

Không biết sao Mạnh Hành Du lại có thể diễn nhiều như vậy, rõ ràng không khóc, nhưng nghe thấy lại giống như thế.

"Anh tớ đúng là cầm thú mà, mặt người dạ thú, ngày thường nhìn nhân mô cầu dạng (*), kỳ thật chính là tên cầm thú trở thành niên cũng không tha, trách không được tối qua trở về, biểu tình nhộn nhạo thế, tớ mắng anh ấy vô năng mà anh ấy cũng không hạ độc thủ với tớ nữa chứ. Mẹ nó, thì ra là được ăn thịt rồi, nơi nào còn tính là vô năng, hẳn là có quá có thể đi chứ. Tang Diễm Diễm của tớ ơi, lòng tớ đau quá."

(*) nhân mô cầu dạng: là người hành vi giống như chó, ngắn gọn là không bằng cầm thú hay đồ súc vật.

"....."

Mạnh Hành Du với chú Trương hôm qua, có phải có quan hệ thân thích không nhỉ.

Mạnh Hành Du quay đầu, mở to hai mắt nhìn cô, "Hai người làm ở đâu thế?"

"Cậu suy nghĩ nhiều rồi." Hạ Tang Tử đứng mệt, liền kéo ghế dựa ngồi xuống, mới tiếp tục nói, "Chúng tớ đi trại đua ngựa, chạy năm vòng, vận động quá độ, tớ sắp phế luôn rồi."

Tin tức này tựa hồ so với chuyện Mạnh Hành Du cầm thú, làm cho Mạnh Hành Du khó tiếp thu hơn nữa, cô ấy run run chân mày, "Tớ dùng tính mạng vì tranh thủ thế giới cho hai người, thế mà hai người lại đi trại nuôi ngựa để đua ngựa sao?"

"Du Du, tớ và anh cậu kì thật không phải loại quan hệ đó....."

"Bây giờ không phải, về sau còn không được sao?" Mạnh Hành Du hận sắt không thành thép, so với chính mình không theo đuổi được lão đại

lớp chuyên văn còn đau lòng hơn, "Không động vào bạn thân là nữ, hai người đại khái chính là loại này, tớ mệt mỏi quá, tớ rõ ràng mới chỉ là học sinh cao trung, hai người vì cái gì mà đối xử với tớ như vậy?"

"....."

Hạ Tang Tử nói không nói Mạnh Hành Du, nghĩ rồi chuyển đề tài, "Cậu cùng Trì Nghiên kia tiến triển thế nào rồi?"

Quả nhiên, nhắc tới nam thần của chính mình, Mạnh Hành Du lập tức lên tinh thần, đôi mắt sáng choang, kích động lôi kéo tay của Hạ Tang Tử, "Cậu ấy mấy hôm trước chủ động tìm tớ nói chuyện phiếm trên WeChat đấy."

Hạ Tang Tử bị khơi dậy hứng thú, hỏi: "Cậu ta nói cái gì?"

Mạnh Hành Du che mặt lại, làm ra vẻ vắn vẹo hai ba lần, giả giọng nam sinh nói chuyện, cố ý hạ giọng trầm thâm tình, "Tuần đầu khai giảng có thí nghiệm, các bạn học nhớ chú ý thời gian ôn tập, đừng có chơi đùa."

Hạ Tang Tử nhớ rõ Mạnh Hành Du từng nói, Trì Nghiên là lớp trưởng, trước sau tưởng tượng, cô dờ khóc dờ cười, hỏi lại: "Này không phải là phát tin tức của chủ nhiệm lớp cho mọi người sao?"

Mạnh Hành Du lắc đầu, tỏ vẻ không nghe thấy, "Mặc kệ, đây là tin nhắn trò chuyện riêng, là lần đầu Trì Nghiên nói chuyện phiếm với tớ, là khúc nhạc dạo yêu tớ."

"....." Tình yêu đúng là làm người ta mù quáng mà.

Mạnh Hành Du đang cùng Hạ Tang Tử hô mưa gọi gió, không chú ý phía sau có người đi tới.

Hạ Tang Tử liễu mạng nháy mắt với cô ấy, nề hà thượng đế đã tắt màn lại trước mặt mình mà quên mở ra, Mạnh Hành Du đều không tiếp thu, một đường che chắn, nói đến mặt mày hớn hở.

Mạnh Hành Chu đứng sau Mạnh Hành Du đại khái nửa phút, đang nghe cô ấy lần thứ năm nhắc tới cái tên Trì Nghiên, rốt cuộc nhin không được, ma trảo duỗi thẳng về phía đỉnh đầu của Mạnh Hành Du, một tay áp lại, cổ tay sử dụng lực, làm cô ấy ngửa đầu đối diện với chính mình.

Ý cười của Mạnh Hành Du đọng lại, cố giảng hoà còn chưa nghĩ được, liền thấy Mạnh Hành Chu ngoài cười nhưng trong không cười, tung ra một câu hỏi chí mạng, "Trì Nghiên là ai?"

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Thiếu](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24: Thiếu](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26: Thiếu](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29: Thiếu](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33: Thiếu](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)